

# МАЙКЪЛ КАН ЗАГОВОРЪТ „ХАНААН“

Част 1 от „Загадките на Рейчъл Голд“

Превод от английски: Албена Митева, 1991

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## УВОД

Съществуваха, разбира се, поне двама Греъм Маршаловци. Винаги съществуваха.

Първият беше общественикът Греъм Андерсън Маршал III. Завършил училището „Чоат“, колежа „Барет“, правния факултет в Йейл. Висок, елегантен, с квадратна челюст, прошарена коса, пронизателни сини очи. Капитан от военноморските сили на САЩ — две години в Южна Корея. Три години в антимонополния отдел на Министерството на правосъдието. Заместник-министър в администрацията на Форд. Сега старши сътрудник в „Абът и Уиндзър“, третата най-стара и втората най-голяма юридическа фирма в Чикаго. Член на управителния съвет на колежа „Барет“ и на борда на директорите на единадесет корпорации и две благотворителни фондации. Добър играч на тенис, отличен на скуош и известен със склонността си да погажда груби шеги. (Маршал беше предполагаемият организатор на грабежа на статуята на сирената в колежа „Барет“.) Къща в Кенилуърт: дъбове, гараж за две коли (БМВ и една, подходяща за провинцията), басейн, сауна до главната баня. Слънчевото място бе разположено на нежно зелен хълм с изглед към езерото Женева. Женен за Джулия Емерсън Харисън (по баща) — завършила училището „Чатъм хол“ при колежа „Смит“. Две деца: дъщеря в Монт Холиоук, син (също „Чоат“, колежа „Барет“, Юридическото в Йейл), после в „Съливан и Кромуел“.

Накратко, могъщ адвокат на корпорации, юрист в разцвета на силите си с клиенти измежду първите две колони на 500-те най-богати от класацията на списание „Форчън“, всеки от които плащаше на „Абът и Уиндзър“ 3.50 долара за все ки час от времето на Маршал. „Това е най-добрата сделка в града“ — както казваше главният адвокат на голяма стоманодобивна чикагска компания, от чиято страна Маршал се беше явявал пред Върховния съд на САЩ точно шест дни преди да почине.

Според некролозите в чикагските вестници и в „Ню Йорк Таймс“, общественикът Греъм Андерсън Маршал бе получил масивно запушване на коронарните съдове приблизително около десет часа и петнадесет минути вечерта на 11 юли, „докато е работил върху апелативно досие на улица «Ласал» в офисите на «Абът и Уиндзър». Бил е закаран до северозападната болница, построена в памет на падналите във войните, където усилията да го спасят са били неуспешни.“ Починал в единадесет часа и седем минути вследствие на сърдечен удар.

Сърдечен удар не е необичайна причина за смъртта на един 52-годишен съдружник на голяма юридическа фирма. Но дежурните от „Бърза помощ“ в болницата няма да забравят скоро начина, по който бе регистрирано предпоследното явяване на един от най-могъщите чикагски адвокати.

Това ни връща към личността Греъм Андерсън Маршал, починал от сърдечен удар в единадесет часа и седем минути в същата тази потна вечер. Дежурният, посрещнал линейката, дръпнал и отворил задната врата, надзърнал вътре и се изправил с цинична усмивка.

— Ах, ах. Какво има тук? — казал той, а по лицето му пробягвали червени отблясъци от въртящата се лампа на линейката. — Сякаш старият Жак Кусто се е забавлявал твърде много с морската сирена.

Мъртвият адвокат бил облечен с оранжев бански костюм, скъсан при чатала му. Бледа нишка от семенна течност се стичала от пениса му. Единият му крак бил обут с черен плавник, а другият — бос.

Липсващият плавник все още лежал върху ориенталски килим в хола на жилището на осемнадесетия етаж на сградата „Крайбрежна кула“. Синди Рейнолдс притежавала този апартамент и Греъм Андерсън Маршал я посещавал всеки втори четвъртък, за да задоволява страстта си към масажите и предпочитанията си към френската любов. Мис Рейнолдс бе красива, дългокрака и гъвкава. Една вечер с нея струваше 900 долара (1000, ако е с видеокасата) и обикновено включваше престъпване на няколко градски разпоредби и извършването на поне две от илинойските позорни престъпления против природата, едно от които тя изпълнявала с Греъм Андерсън Маршал в момента на смъртта му.

Въпреки че студентите по договорно право могат да оспорват дали Маршал е получил пълната облага от сделката онази вечер, никой не може да обвини мис Рейнолдс, че не е положила достатъчно усилия, за да намали евентуалните щети. Тя позвънила първо на болницата. Второто ѝ телефонно обаждане било до управляващия съдружник на „Абът и Уиндзър“, който бързо задействал необходимите сили, та обикновеният гражданин Греъм Андерсън Маршал тихо и сигурно да бъде забравен много преди отпечатването на сутрешните вестници.

Общественикът Греъм Андерсън Маршал бе погребан четири дни по-късно благоприлично и съдържано в добре поддържаното гробище до Горското езеро. Най-големите богаташи от корпоративната, юридическата и политическата йерархия в Чикаго присъстваха на траурната церемония.

Още преди първите буци пръст да изтрополят върху абаносовия ковчег, обикновеният гражданин Греъм Андерсън Маршал бе изчезнал без следа. Е, почти без следа: Некрологът на вестник „Трибюн“ цитираше председателя на Американската асоциация на адвокатите, който възхваляваше Маршал като „един от нашите най-добри и посветени практики на ораторското изкуство“.

Това, което е описано в следващите страници, не е нито за общественика, нито за обикновения гражданин Греъм Андерсън Маршал. Първият е представен в октомврийското издание на „Американски правник“, вторият беше уловен бегло на видеокасетата, която мис Рейнолдс предвидливо изтри, след като санитарите изнесоха на носилка Маршал от апартамента.

Вместо това описаното по-нататък се отнася до един трети Греъм Андерсън Маршал. За нещастие следата от години беше изстинала, когато Греъм Андерсън Маршал почина. Отпечатъците бяха избледнели, отчупените клонки се бяха превърнали на прах, стъпканите храсти бяха пораснали отново. Уликите бяха само косвени.

Дали този трети Греъм Андерсън Маршал е съществувал и колко дълго, са въпроси, на които в края на краищата разумните мъже и жени могат да имат различни отговори.

## ЛИЧНО И ПОВЕРИТЕЛНО

„АБЪТ И УИНДЗЪР“

МЕМОРАНДУМ

ДО: Харлан Додсън

ОТ: Измаел Ричардсън

ОТНОСНО: Наследството на Греъм Андерсън  
Маршал III

Получих приложените материали във връзка с горепосочения въпрос. Това е обезпокоителна добавка към една много трудна ситуация. Моля те унищожни я, след като я прегледаш отново.

# ГЛАВА 1

— Моля те, наричай ме Измаел — каза ми той, докато четеше менюто. — Обикновено тук рибата е много добра. Аз предпочитам голямата бяла риба.

— Главният готвач не се ли казва Кекег? — попитах аз.

— Това пък какво е? — Измаел Ричардсън вдигна поглед от менюто. — Не — каза той намръщен, — мисля, че е французин. Приятно момче.

Бяхме седнали на маса до прозореца в катедралната зала — огромният ресторант на деветия етаж на Чикагския университетски клуб. За пръв път ядох тук, когато бях студентка трети курс по право и бях поканена в тази зала от „Абът и Уиндзър“ на интервю за работа. След като постъпих във фирмата, идвах тук често, обикновено като обеден гост на Греъм Андерсън Маршал, и винаги обсъждахме някой проблем на „Ин ре Ботълс и Канс“. След напускането на „Абът и Уиндзър“ преди две години дойдох тук за пръв път оттогава.

Имаше и по-люксови градски клубове от университетския — и Измаел Ричардсън бе член на повечето от тях. Но нито един не можеше да се похвали с по-зашеметяващ и абсурден главен ресторант. Катедралната зала, точно копие на средно вековните готически катедрали, бе построена в началото на века от чикагски банкери и адвокати, жадни за почит. Резултатът бе внушителен: стъклописи, сиви каменни стени и масивни колони с канелюри, издигащи се три етажа до сводестия, облицован с дърво таван. Чикагската катедрала на капитализма.

Докато разучавах менюто, отново се чудех защо точно аз съм гост на управляващия съдружник на „Абът и Уиндзър“ за понеделнишкия обяд. Миналия петък една от секретарките на Ричардсън се обади да ми предаде поканата. По същото време аз преглеждах условията на предложеното бракоразводно споразумение с мой клиент, скорошната бъдеща бивша съпруга на преподобния Хорас Бриджис. Три месеца по-рано тя дойде в офиса ми, непреклонна и

жадна за отмъщение, след като бе открила съпруга си разсъблечен и с език, пъхнат между пълничките бедра на младата учителка от неделното училище в баптистката му църква. Съчувствах ѝ. Тя ме посъветва да прехвърля гнева си върху преподобния Бриджис. Като резултат от това споразумението за подялба на имуществото стана такова, като че ли поне част от него е описано от Господ в Стария завет.

Телефонът ми започна да звъни точно когато мисис Бриджис ме питаше дали големият орган на съпруга ѝ би могъл да се третира като съпругеска собственост, въпреки че той го е притежавал преди сватбата.

— Той ме научи да свиря на него — каза тя, стискайки в юмруци полата на дългата си до глезените дреха на цветя. — Доставяше ми удоволствие през годините. След това, което извърши, не мисля, че Бог би искал той да го задържи.

— Извинете ме — казах аз, вдигайки слушалката, — трябва да отговоря.

След като приех поканата за обяд, мисис Бриджис изложи накратко исканията си в отговор на моите въпроси, разкривайки, че инструментът за удоволствие на съпруга ѝ е производство на „Хамънд орган компани“, а не е резултат на генетическа щедрост. Прибавих органа към списъка на изисканите вещи и ѝ казах, че трябва да се срещнем още веднъж, след като разберем отговора на адвоката на съпруга ѝ.

И сега седях, гледайки втренчено през прозореца, докато Измаел Ричардсън обмисляше поръчката ни. Долу под нас покрай авеню „Мичигън“ младите секретарки и служители седяха на тревата близо до Института за изящни изкуства и обядваха или просто се грееха, на слънце. В далечината — зад черната сграда на небостъргача и бавното движение по крайбрежната улица — езерото Мичигън блестеше под лъчите на ослепителното августовско слънце. Дъга от платноходки се поклащаше във водите на пристанището Монро.

— Приятна гледка — каза Ричардсън.

— Изкусителна — му отговорих.

— Понякога — усмихна се той. Измаел Ричардсън сякаш бе роден да изпълнява длъжността управляващ съдружник на голяма юридическа фирма. Лицето му бе загоряло, с ясни черти, гъстата му

коса бе бяла и вълниста, очите му — бледосиви. — Как върви работата ти, Рейчъл?

— Заета съм достатъчно — отговорих аз.

— Чудесно — отвърна той, докато разгъваше салфетката и я поставяше на скута си.

Мъж със сребриста коса и сив костюм на дребно райе се приближи до масата ни.

— Здравей, Измаел — рече той.

— Здравей, Чарлс. Радвам се да те видя.

— Коя е тази красива млада жена?

— Рейчъл Голд. Мис Голд, това е Чарлс Уинтроп. Мистър Уинтроп е президент на банката „Лейк Мичигън“.

— Здравейте, мис Голд. Приятно ми е да се запозная с вас.

— На мен също.

Подадохме си ръце.

— Мис Голд е наша бивша сътрудничка, Чарлс. Бе част от екипа на „Ботълс и Канс“. Сега работи самостоятелно.

Уинтроп ми се усмихна.

— Това е чудесно, нали? — Той се обърна към Измаел Ричардсън: — Ще присъстваш ли следобед на събранието на борда на директорите?

— Ще бъда там, Чарлс.

— Трябва внимателно да обсъдим сливането на предприятията. — Той ми се усмихна. — Радвам се, че се срещнах с вас, млада госпожице. Пожелавам ви успех в практиката ви.

Насилих се да кажа „благодаря“ и се усмихнах. Бях на 29 години, член на Илинойската адвокатска колегия и ветеранка на повече от дузина федерални и щатски съдебни процеси и апелативни спорове. Но за Чарлс Уинтроп все още бях момиченце.

Уинтроп се върна на масата си. Повечето от масите бяха заети — адвокати, банкери, служители на корпорации обсъждаха проблеми и чертаеха стратегии между пържолите и салатите във фалшивата катедрала.

Измаел Ричардсън взе клубната бланка от бялата покривка и извади от вътрешния джоб на сакото си златна писалка.

— Реши ли какво ще поръчаш за обяд?



— Ще се възползвам от препоръката ви и ще взема печена бяла риба. Също и малка салата с доматиен сос и чай с лед.

— Добър избор — каза той. Записа поръчката ни и направи знак на келнерката.

Измаел Харисън Ричардсън се присъединил към „Абът, Уиндзър, Харисън и Рейнолдс“ през 1939 година след дипломирането си в Харвардския юридически факултет с четвъртия най-висок резултат в историята му, както гласи легендата. Тогава фирмата се състояла от шестима адвокати. Сега, половин век по-късно и с две имена по-кратка — в „Абът и Уиндзър“ работеха повече от 400 адвокати. Във Вашингтон, Лос Анжелос, Лондон, Тайпе и Рияд имаше нейни клонове. Преди осем години Ричардсън бе провъзгласен за управляващ съдружник, което в юридическите фирми е еквивалент на председател на борда на директорите. През април бе навършил седемдесет. Тържеството бе проведено в съюзния клуб и листата на поканените включваше председателя на Върховния съд, бившия вицепрезидент на САЩ и ръководни служители на няколко многонационални компании. Листата на поканените заемаше повече от половин колона във вестник „Сън Таймс“ на следващия ден.

Въпреки че беше най-старият действащ съдружник на фирмата, Ричардсън практикуваше още и изглеждаше много младежки за възрастта си. През последната година от работата ми при „Абът и Уиндзър“ той бе проявил по-голяма издръжливост от един 52-годишен съдружник и двама млади членове на нийоркската фирма „Милбанк, Туид, Надли и Маклоу“ по време на маратонските преговори за рефинансирането на заем за един от клиентите на Ричардсън — Аржентина. Тримата адвокати от „Уолстрийт“ бяха излезли от главната зала за преговори, олюлявайки се, в десет и петнадесет минути вечерта. Ричардсън остана в залата още един час, за да издиктува крайните изменения на документите за рефинансиране, а след това шофьорът му го закара за седмичната му игра на покер. Всяка сряда вечер той и петима висши съдружници от големи чикагски фирми играеха покер.

— Рейчъл — каза той, след като келнерката отнесе бланката с поръчката ни. — Поканих те тук, за да обсъдим един особен юридически проблем. Изключително щекотлива материя. — Той пристегна възела на хлабавата си вратовръзка. Върху копчетата му за

ръкавели със староанглийски шрифт бяха изписани инициалите ИХР.  
— Управителният комитет на „Абът и Уиндзър“ ме натовари да те запозная със случай, с който ние се сблъскахме.

— Поласкана или подозрителна да бъда?

— Първото — засмя се Ричардсън. — Във фирмата все още има хора, които много те ценят. Аз съм един от тях.

— Конфликтен случай ли е? — попитах аз. Понякога големите фирми избягваха да представляват няколко подзащитни в един и същи съдебен процес поради потенциалната възможност от сблъсък на интересите между страните. В тези ситуации фирмата представляваше най-добрите клиенти, например най-голямата компания или нейния най-висш служител, а препращаше останалите клиенти към други юридически фирми, за предпочитане твърде малки, та да не могат да измъкнат големия клиент. Всяка голяма чикагска фирма имаше кръг от малки фирми, обикновено образувани от нейни бивши членове, които тя използваше при конфликтни ситуации. През миналата година „Абът и Уиндзър“ ми бяха пратили два такива конфликтни случая.

— Предполагам, че тук съществува възможен сблъсък между интереси, но не в обикновения смисъл на тази дума — каза Ричардсън.  
— Нека да ти обясня. Това засяга Грeъм Маршал. Разбра за неговата смърт, нали?

— Видях некролога миналия месец. Бях шокирана.

— Ние също. — Ричардсън леко поклати глава. — Трагична загуба.

За момент замълчахме.

— Някой служител ли го е намерил?

Ричардсън ме погледна, а сивите му очи бяха присвити.

— Защо питаш?

— В некролога бе написано, че е починал в офиса вечерта. — Присвих рамене. — Предполагам, че е просто нездраво любопитство. Спомням си, че Бил Филипс намери Джийн Хубър.

Ричардсън се отпусна.

— Не, не мисля, че го е намерил наш служител.

Салатите пристигнаха. Ричардсън мълчеше, докато сервитьорът се отдалечи.

— Както ти обяснявах, това касае мистър Маршал. По точно засяга наследството му. Проблемът е твърде необичаен.

— Не се ли занимава фирмата със завещанието му?

— Да. Харлан Додсън го подготви. Изглеждаше, сякаш няма никакви проблеми. Но мистър Маршал е направил допълнение към завещанието си преди две години. Очевидно без наше знание. — Той замълча, облягайки се леко напред. — Рейчъл, това, което ще ти разкажа, е твърде поверително. Знаят го само членовете на управителния комитет и Харлан Додсън, който се занимава със завещанието.

Аз кимнах.

— Тази добавка към завещанието на мистър Маршал постановява създаването на попечителски фонд от 40 хиляди долара за грижата и поддръжката на гроб в гробището, наречено „Земя на въртящите се опашки“.

— Какво е това гробище?

Той замълча за момент.

— Гробището е за домашни животни.

— Гробище за домашни животни ли? — Лицето ми остана безизразно.

Ричардсън се намръщи.

— Аз също бях изненадан.

— Кой е погребан там?

— Това е твоята задача.

— Какво имате предвид?

— Името на домашното животно е Ханаан според допълнението към завещанието.

— Куче ли е?

— Не знаем. — Ричардсън поклати глава. — Честно, нямам представа. Харлан Додсън попита вдовицата на Маршал и децата му за допълнението към завещанието. Никой от тях не знае нищо за него. Никой не е чувал за Ханаан. Джулия Маршал е много алергична към кучешки и котешки косми. Семейството никога не е имало домашно животно.

— Не може ли просто да си направите отвод като попечители?

— Бихме могли. Това е така нареченото почетно попечителство и бихме могли да се откажем. Но има някои аспекти, които правят непривлекателен съдебния отвод. Например допълнението към завещанието ме упълномощава да бъда съпопечител заедно с

вдовицата на Маршал. По-точно, съпопечител трябва да бъде управляващият съдружник във фирмата по времето на смъртта на Маршал. Задълженията ми според добавката са не само грижата и поддръжката на гроба, но и да организирам доставката на цветя — две дузини бе ли рози с дълги дръжки в четири точно определени дни всяка година. — Ричардсън въздъхна и леко поклати глава. — За тези задължения ще ми бъде заплащано по двойно по-висока от моята нормална часова тарифа. Попечителството остава в сила двадесет и една години след смъртта на последния адвокат, който е бил член на управителния комитет по времето на смъртта на Маршал.

— Какво ще стане после?

— Оставащият капитал ще бъде предаден на „Абът и Уиндзър“. За момент премислих всичко.

— Странно попечителство.

Ричардсън кимна.

— Наистина е такава.

— Постава фирмата в неизгодно положение.

— В твърде неизгодна позиция сме. Разбира се, ние представляваме Семейството на Маршал при разкриването на това наследство. Но тъй като моята фирма в крайна сметка е облагодетелствана от попечителството, отказът ни да сме негови изпълнители ще бъде съмнителен. Ако допълнението към завещанието бъде обявено за невалидно, средствата от попечителския фонд ще отидат в полза на фирмата. Въпреки че 40 хиляди са незначителна сума при нашия годишен оборот от 87 милиона долара, не мога да допусна да се прокрадне дори сянка на съмнение, че фирмата ми ще се облагодетелства за сметка на семейството на Маршал.

— Бихте могли да разрешите проблема, като прехвърлите сумата от попечителския фонд на семейството — казах аз.

— Така ще направим, разбира се. Ако се стигне дотам. Но за това, първо, е необходимо съдът да обяви за невалиден попечителския фонд.

— А съдебното решение може да означава неприятна статия във вестник „Сън Таймс“.

— Точно така. — Ричардсън постави вилицата си на чинията със салатата. — Има още един важен фактор, който трябва да вземем предвид — желанията на Маршал. Колкото и ексцентрично да е

попечителството, то все пак е негово желание. Докато не разберем със сигурност какво има в този гроб и защо го е заровил в това гробище за домашни животни, трябва да уважаваме желанията на мистър Маршал.

— Вие искате да разкрия какво има в този гроб — казах аз.

— Да. А също, ако е възможно, защо го е погребал там. Трябва да открием фактите зад това странно допълнение. Така ще бъдем в силни позиции, за да оценим положението и да посъветваме семейството.

— Защо аз? — попитах накрая.

Ричардсън отпи глътка от виното си и постави чашата обратно на масата.

— Този въпрос изисква разследване на фактите. — Той се усмихна. — При всеки случай управителният комитет смята за неуместно наш служител да изучава личните дела на един от нашите най-старши съдружници. От друга страна, не е удобно да прехвърлим случая на изцяло външен човек.

— А аз съм нещо като член на клана.

— Точно така. Ти беше във фирмата, работи продължително с мистър Маршал по споровете в „Ботълс и Канс“. Уверени сме, че ще водиш разследването компетентно и дискретно. — Ричардсън направи пауза. — Честно казано, Рейчъл, аз ви виждам повече като мой адвокат по този случай. Преди всичко аз съм съпопечител на завещанието за този Ханаан. Освен това аз съм лицето, посочено в допълнението към завещанието, което трябва да се занимава със задълженията по грижата и поддръжката. Поради тези причини управителният съвет ще се съобрази с избора ми за външен адвокат.

Той отпи още глътка вино.

— Бях много впечатлен от начина, по който водихте делото на Андерсън за попечителство миналото лято.

Делото „Андерсън“ за попечителство. Мелани Андерсън се обърна към мен три години след развода си с известен строител-предприемач от Северното крайбрежие. Бившият съпруг бе решил да обяви война за попечителство над двете им деца и наел най-агресивната адвокатска фирма в Чикаго, специализирана за семейни отношения, да води делото. Задачата им бе да опровергават първоначалното попечителство, като докажат, че моята клиентка не е годна да бъде майка. Процесът продължи пет седмици, бе пълен с

твърдения за лесбийство, малтретиране на децата, пристрастеност към наркотици. Местните медии го харесваха, вестник „Ню Йорк Таймс“ му посвети статия с две снимки: на едната — аз и Мелани при влизането ни в съдебната зала, на другата — съпругът ѝ влизаше в залата, заобиколен от антуража си от четири адвокатки. Една от моите стратегии бе — клин клина избива, — но моят детектив не можа да намери нищо мръсно за бившия съпруг. Все пак по време на втората седмица от процеса аз получих тайни сведения от донесения във ФБР. През уикенда сама продължих разследването и следващата седмица можах да принудя бившия съпруг да преглътне седем пъти един подир друг петата поправка към конституцията<sup>[1]</sup> по време на кръстосания разпит в отговор на моите въпроси за страстта му към кокаина. Спечелих делото, присъдата на съда беше потвърдена в неговото решение. Мелани и двете ѝ деца все още се опитват да се върнат към стария си живот. Беше първото ми, но и последно дело за попечителство.

— Много мило от ваша страна — отвърнах аз. — Мислех, че не сте човек, който следи процеси за попечителство.

— Мелани Андерсън е моя племенница — каза той бавно.

— Аха.

— Аз ѝ казах да те наеме, Рейчъл.

— Разбирам — изрекох накрая.

— Затова се обръщам към теб по този въпрос. Би ли се заела с него?

Сервитърът вдигна чиниите със салатата и донесе бялата риба. Разсъждавах. Случаят не изглеждаше труден и бе достатъчно странен, за да наруши еднообразието. Реших да приема.

— Добре, мистър Ричардсън.

— Измаел.

— Окей... Измаел. — Аз се усмихнах. — Ще се опитам.

— Отлично.

— Къде се намира тази „Земя на въртящите се опашки“?

— В югозападната част на града.

— Бих могла да отида там днес следобед. Ще видя какво мога да изровя.

— Отлично. — Ричардсън се усмихна и бръкна в джоба на самото си. — Нуждаем се от всички факти, преди да посъветваме

мисис Маршал.

Той постави кремав плик на масата до чинията ми.

— Вътре има договор за шест хиляди долара.

— Това са много пари.

— Може би. Предполагам, че ще ни таксуваш по нормалната си часова тарифа и ще ни върнеш остатъка, ако има такъв. Отнасяй се с нас като с обикновени клиенти.

— Предполагам, че ще го разреши за няколко дни.

— Ако е така, отлично. Но това разследване може да отнеме и по-дълго време. Както ти обясних, нашите първоначални проучвания не разкриха нищо. Говорихме по телефона със собственичката на гробището, но безрезултатно. Може би ще имаш повече късмет с нея. Бихме предпочели да съсредоточиш разследванията си във външните неща, а не веднага да се заемеш със семейството. Все пак, ако сметнеш за необходимо, можеш да се обърнеш към членовете на семейството. Както разбираш, мисис Маршал смята тази тема за неприятна, особено така скоро след загубата на съпруга си. — Ричардсън замълча за момент. — Греъм Маршал бе уважаван член на фирмата ни и на нашето общество. Изпитваме дълбока загриженост за него и семейството му. Аз знам за конфликтите ти с някои от съдружниците по времето, когато беше при нас, но управителният комитет споделя моята увереност, че ще се справиш с този въпрос акуратно и професионално.

Измаел Ричардсън взе вилицата и насочи вниманието си към бялата риба. Прекарахме остатъка от обяда, търсейки без успех тема за общ разговор. Разделих се с него във фойето на университетския клуб, след като той се съгласи да ми изпрати копие от завещанието на Маршал и допълнението към него.

В телефонния указател намерих адреса и телефонния номер на това гробище. Някоя си Меги Съливан вдигна слушалката при третото позвъняване и каза, че може да ме види днес следобед. Обадих се на секретарката си и я предупредих, че ще бъда навън почти целия следобед.

— Гробище за домашни животни ли? — попита тя.

— Честно.

— Твърде лошо. Мислех си, че старият Измаел ще те помоли за нещо по-съвременно.

— Хайде, Мери.

— Ей, мисля, че ти възбуждаше стария дядка, когато бяхме в „Абът и Уиндзър“.

— Мери, единственото нещо, което би го накарало да се нахвърли, са облигации с гарантирана лихва. Някакви съобщения?

— Нищо, което не би могло да почака до утре.

Проверих портфейла си, спрях едно такси и се облегнах на седалката, докато то лавираше между колите по авеню „Мичигън“. Преди три години работих с Греъм Андерсън Маршал по многонационални антимонополни случаи за „Ин ре Ботълс и Канс“. Сега се отправях да посетя гроба на домашното му животно. Кариерата ми на млада адвокатка набираше скорост. Светът наистина се движи, дете.

---

[1] Петата поправка към конституцията на САЩ, приета в 1791 г., гласи, че никой не може да бъде принуден да дава показания срещу себе си. – Б. пр. ↑



## ГЛАВА 2

Входът на гробището „Земя на въртящите се опашки“ се пазеше от две циментови ловни кучета. Те седяха върху двойка тумбести дорийски колони и пазеха главната алея на гробището. Кучетата гледаха надменно към магазина за водопроводни части от другата страна на улицата.

Главната алея на гробището се разклоняваше на малки пътечки, покрити с едрозърнест чакъл, между редиците с надгробни плочи и бронзови надгробни надписи. В средата на гробището се виждаше параклисче в новоанглийски стил, голямо колкото гараж за две коли, с малка камбанария отгоре. Параклисът бе бял, на камбанарията в черно бе нарисуван силуетът на куче. Зад параклиса в далечния край на гробището върху тревисто хълмче бе поставена статуята на Господ-Бог. Грохотът на магистралата пронизваше отворените обятия на статуята. Точно до главната алея една възрастна двойка се държеше за ръце пред надгробната плоча върху един гроб. Бяха положили и цветя.

Бях дошла случайно няколко минути по-рано и се разходих между пътеките. За случайния наблюдател мястото изглеждаше като нормално гробище — човешко гробище, където мъртвите предпочитат да бъдат наричани с техните галени имена. На всяка надгробна плоча бе написано името на животното (Пугс, Блеки, Кати, Леди), датата на раждане и на смъртта, епитаф и имената на собствениците. Близо до основната алея бе поставена голяма гранитна надгробна плоча със следния стих:

7/2/76 11/30/84

**БЕЙБИ ПРИНЕСЕС**

*Докато се срещнем отново,  
ще ти бъдем искрено верни,  
защото никой по целия свят  
не е бил толкова обичан като теб.  
Мама и татко Браун*

Разходих се по алеята, четейки епитафиите: „Тя даде толкова много, а поиска твърде малко“, „Винаги дама“, „Наше ненагледно бебе“, „На мама сладкият и на татко момчето — нашият малък господар“, „Малък господин“, „Винаги обичащ и верен“, „Толкова малко, толкова сладко, толкова скоро“, „На мама Ити-Бити пупито“.

Върху някои от гробовете бяха поставени малки статуи на животните. Бронзово гонче се извисяваше над голяма плоча от черен мрамор, на която бе гравирен стих в памет на Пугс:

*Когато камбаните на параклиса нежно звънят,  
слушай, чуй този радостен лай.  
Пугс си играе там, където херувими летят,  
и няма болка в неговото сърце.*

На някои надгробни плочи освен надписа бяха поставени в рамки и снимките на починалите. Съдейки по тях, „Земя на въртящите се опашки“ бе последен пристан не само за кучета, но и за котки, птици, костенурка и едно шотландско пони.

Погледнах часовника си. Бе време за срещата със собственичката на гробището. Тя ми каза, че офисът ѝ се намира зад параклиса, точно зад така наречената „Сънна стая“.

Следвайки отпечатъците от животински лапи по циментовата алея, която водеше до параклиса, се опитах да си представя какво би довело Греъм Андерсън Маршал тук. Бе все едно да намеря на улица „Ласал“ служител от фирмата по време на професионален мач по борба да подкрепя бореца Хълк Хоган и да размахва плакат с името му. Имала съм домашни животни и познавах скръбта, която може да

доведе човек до такова гробище. Но човек като Греъм Андерсън Маршал не погребва домашни любимци в „Земя на въртящите се опашки“.

Влязох през предната врата на параклиса и пресякох „Сънната стая“. В центъра на затъмненото помещение малък черен ковчег бе поставен върху малка дървена носилка. Ковчегът бе отворен. Вътре миниатюрен пудел лежеше върху копринена възглавничка с бяла панделка на главата и нашийник между предните лапи. Едното му око, бяло като мляко, бе отворено. Потреперих и се отправих към вратата в дъното на стаята. Почуках леко.

— Отворено е — обади се отвътре един сърдечен глас.

Влязох в разхвърляния офис, примигвайки от ярката светлина. Едра жена седеше зад бюрото и отваряше писмата си с дълъг двуостър нож. Тя ми се усмихна широко.

— Ти трябва да си адвокатката, нали?

Представих се и се здрависахме. Ръката ѝ бе силна.

— Е, добре, радвам се да се запознаем, Рейчъл — каза тя. — Аз съм Меги Съливан. Това тук е моето място. Не разгледа ли наоколо случайно?

Тя имаше ясни зелени очи, високи скули и зачатък на двойна брадичка. Побелялата ѝ коса бе с типичната бухнала прическа на майките на средна възраст.

— Да, направих го. Мястото ви е прекрасно.

Тя се усмихна и се изправи.

— Аз се гордея с него. Нашият десетгодишен юбилей ще бъде през октомври. Изминахме дълъг път, откакто погребяхме тук нашето малко момиче преди десет години.

— Малкото ви момиче?

— Пату. Кокер-шпаньол. Истинска сладурана. Карл и аз търсехме хубаво място, за да я погребем. Не ни хареса това, което бяхме видели. Затова решихме да основем тук нашето място. Обичаме го. Моят Карл, Господ да благослови душата му, се присъедини към нея преди четири години.

— Вашият съпруг тук ли е погребан? Боже мой!

— Той и още други двама. Мила моя, не се шокирайте толкова. Девет семейства са си купили тук парцели. Случва се все по-често. Разходете се наоколо и ще се убедите. Пат Блосър от гробището

„Градините с отпечатъците от лапички“ е продала много семейни гробове. Ето, аз също ще се присъединя към Карл и моето малко момиче един ден. Но не скоро. Дядо Господ не бърза. — Тя се засмя и седна отново. — Доколкото разбирам, не идвате тук, за да си купите парцел за гроб, нали?

— Не, този път не.

— Имате ли домашно животно?

— Ловджийска хрътка.

— Прекрасно животно.

— Най-прекрасното.

— Какво мога да направя за вас?

— Опитвам се да открия сведения за животно, което може би сте погребали тук. Името е Ханаан. Х-А-Н-А-А-Н.

— Ханаан, а? Напоследък много се интересуват от този гроб.

— Какво имате предвид?

— Този месец два пъти ми позвъниха да ме разпитват за него.

Два? Единият път трябва да е било от „Абът и Уиндзър“. Измаел Ричардсън ми бе споменал. Кой бе позвънил втория път?

— Кой беше? — попитах високо.

— Не казаха.

— Какво искаха да узнаят?

— Какво има в гроба. Кога е бил погребан. Какви сведения имам съхранени. Такива работи.

— Какво им отговорихте?

— Че не давам такъв вид информация по телефона. Особено на непознати. Това е едно от моите правила. Ако искат да открият нещо повече, трябва да дойдат в офиса ми.

— Направиха ли го?

— Не. Повече не съм ги чувала.

— И двамата ли бяха мъже?

— Да.

Намръщих се.

— Това е странно.

— Не, не е. Всяка година имам подобни телефонни обаждания.

— За Ханаан ли?

— О, не. За други гробове. Всякакви ми се обаждат. Някой иска да се оплаче от условията в гробището. Нечий бивш съпруг пита дали

кучето е носило диамантения нашийник, когато е било погребано. — Тя се усмихна. — Миналата зима един беден човечец ми се обади, след като прочел статия за клонирането. Искаше да отворим гроба на котката му, да отреже едно от крачетата ѝ и да се опита да намери учен, който би могъл да клонира клетките и да отгледа копие на котката му.

— Боже Господи!

— Той идва тук.

— И?

Меги поклати глава, усмихвайки се.

— Избих му тази идея от главата, а после се обадох на местния магазин за домашни животни. Намерих му едно малко мило котенце. Сега той е щастлив и се чувства като риба във вода.

Усмигнах се.

— Това е прекрасно.

— Да. — Тя замълча, за да запали цигара „Кемъл“ с кухненска запалка. — И така, какво искате да знаете?

— Всичко, което знаете за Ханаан. Бил е погребан тук от мистър Маршал. Греъм Андерсън Маршал.

— Само за момент. — Тя се обърна и издърпа от лавицата зад себе си голяма синя регистрационна книга. — В гробището са погребани над 600 животни. Нека да видим какво е записано за Ханаан.

Тя прелисти регистрационната книга, обръщайки всяка страница с дебелия си показалец. Станах права и отидох до мострената витрина на отсрещната страна. В нея имаше две редици с ковчези и една редица с погребални урни. Ковчезите бяха най-различни — от стиропор до тези от лъскава стомана, които според указанието на производителя бяха „въздухо-и водонепроницаеми и имат гаранция до деня на Страшния съд“. Урните представляваха малка кучешка колиба. Задната стена на стаята бе украсена с изрезки от вестници, награди, благодарствени писма, дипломи — всичките в рамки. Очевидно Меги Съливан е била президент на Националната асоциация на гробищата за домашни животни (НАГДЖ) преди няколко години.

— Ето го — каза тя. — Маршал Греъм А.

— Моля?

— Гробът. Вие сте права. Мистър Греъм А. Маршал е купил един парцел. О, да, аз си спомням този човек.

— Какво искате да кажете? — попитах аз.

Тя потръпна.

— Кажете ми нещо. Защо сте тук?

— Помолиха ме да събера сведения за животното.

— Кой?

— Е, индиректно — отвърнах аз. — Партньорите му.

— А това какво означава?

— Твърде сложно е за обяснение. Твърде лично. Надявах се, като дойда тук, да...

— Забравете, че съм питала. — Тя присви очи и се засмя.

— Адвокати.

Усмигнах се.

— Това, което искам да знам, е какво животно е погребано тук.

— Не е толкова лесно. Този Маршал бе много потаен.

— Как така? — попитах аз.

— Истинска секретност. Не ми позволи да видя животното. Дори не ми каза какво е. Той просто се яви един ден. — Тя погледна в регистрационната книга. — Беше през май 1986 година. Зададе много въпроси. Искаше да знае какво би станало, ако аз умра или продам мястото. Какво би станало с гроба и т.н. Обясних му подробно всичко за НАГДЖ и нейните правила и закони, за това, че тук винаги ще бъде гробище на домашни животни, и всичко останало.

Тя загаси цигарата в пепелника на бюрото си.

— Най-накрая той купи ковчег — горния краен модел.

Попита ме дали е водоустойчив. После поиска да му покажа гаранционната карта. — Тя поклати глава и се подсмихна.

— Проклети адвокати. Най-накрая го купи. Но го отнесе със себе си. Това бе странно. Нашите клиенти или сами докарват животните, или ние ги вземаме от дома им. Имаме собствена транспортна служба. Но този мъж, този Маршал, отнесе със себе си ковчег и го донесе на другия ден запоеен. Не го изпускаше от погледа си. Присъства на погребението. Отказа да има траурна церемония.

Меги ме погледна учудена и после леко поклати глава.

— Оттогава не съм го виждала. Никога не е посещавал гроба. Но всяка година изпращаше своите триста долара за грижата и поддръжката му. Да си остане между нас, мила, мисля, че имаше нещо нередно с този мъж.

— Значи наистина не знаете какво е било животното?

— Не го знам проклетото. Попитах го, когато дойде първия път. Не поиска да ми каже.

— Знаете ли къде е гробът?

— Разбира се. Да видим. — Тя погледна отново в регистрационната книга. — Номер 239. Това е... назад и нагоре, надясно. Намира се на половината път оттук надолу към първия ред от дясната страна зад параклиса. Какво има, мила?

Обърнах се и видях младо момиче, което стоеше на вратата с ръце в задните джобове на избелелите си джинси.

— Джонсънови току-що се обадиха, мамо. Ще дойдат утре сутрин в девет часа.

— Добре. Значи ще мога да отскоча до зоопарка този следобед. — Тя се обърна към мен: — Зоопаркът „Брукфийлд“. Един от хипопотамите им умря в събота. Хипопотамът Гюс. Писаха за това във вчерашните вестници. Той имаше много поклонници. Обадох се на зоопарка тази сутрин и им казах, че за нашето гробище ще е чест Гюс да намери последен покой при нас. Зарадвах се, като ги изненадах. Те никога не са правили погребение на животните си. Казах им, че ще се заема с приготовленията. Те ще си помислят и ще го докладват на директорския си съвет. Сега ще отида при тях, за да ги обработвам. Не е ли чудесно?

Тя се облегна напред, очите ѝ бяха широко отворени.

— Хипопотам в гробището ни. Каква находка!

— Къде се намира сега Гюс? — попитах аз.

— В една хладилна камера за месо в Сисеро. Предложили са го на музея да го препарират и подготвят за експозиция. Но аз мисля, че музеят няма нужда от още един хипопотам. — Тя се подсмихна. — Вярвам, че съм в по-изгодна позиция от музея. Как мислиш ще бъде отразено това събитие в медиите?

— Първа страница във вестниците и в новините от десет часа — засмях се аз.

— Бъди сигурна в това, мила.

И двете се изправихме.

— Късмет със зоопарка, Меги. И благодаря за времето, което ми отдели.

— Няма защо. Този Маршал е странна птица. Съжалявам, че не можах да ти помогна повече.

Подадох ѝ визитката си и я помолих да ми позвъни, ако си спомни още нещо. Тя ме изпрати до вратата, стисна ми ръката и ме потупа по гърба на излизане.

Гърбът още ме смъдеше, когато намерих гроба. Имаше малък блок от гранит, на който бе написано следното:

ХАНААН

1985

Галено име, дошло от Провидението

Греъм Андерсън Маршал III



## ГЛАВА 3

Адвокатската фирма „Абът и Уиндзър“ заемаше горните шест етажа от сградата на банката „Лейк Мичигън“, един от многото модерни небостъргачи, разположени на или близо до улица „Ласал“, превърнали катехизиса на модерната архитектура в разочарование от стомана и стъкло.

Качих се със скоростния асансьор до четиридесет и първия етаж и стъпих върху бежовия мокет на главната приемна. Всичко ми бе познато с изключение на секретарката, седнала зад голямото дъбово бюро. Когато напуснах „Абът и Уиндзър“, на рецепцията седеше бивше зайче от списание „Плейбой“. Накрая старшите съдружници решиха, че провокативната ѝ фигура е в разрез със строгия декор на рецепцията. Подобни проблеми не ги грозяха със заместничката на зайчето: сивата ѝ коса бе здраво стегната в незабравим кок, а гърдите ѝ бяха скрити под сако със същия цвят като мокета.

Секретарката на Греъм Маршал очевидно бе ѝ споменала къде трябва да ме изпрати, когато пристигна. Бях ѝ се обадила от гробището за домашни любимци. Обясних, че работя за фирмата и ми е необходимо да прегледам офиса на бившия ѝ шеф. Секретарката на рецепцията позвъни, за да и съобщи за моето пристигане, и ми махна с ръка, след като ѝ казах, че зная пътя.

Вървах по дългия, покрит с мокет коридор покрай малките стаи на секретарките. Някои бегло си спомняха за мен и се усмихваха. Докато минавах покрай офиса на един от съдружниците — Хамилтън Фредерик, — той излезе от него.

— А, мис Голд. — Той спря, за да запали лулата си със златна запалка „Дънхил“. — Не съм ви виждал от известно време на нашия етаж. Искам да поговоря с вас.

— Наистина ли? — отвърнах аз. — За какво?

— За случая „Картър“. — Той извади лулата от устата си и натъпка тютюна със златен инструмент. Беше надебелял с няколко

паунда от последния път, когато го видях: средното копче на морскосинята му жилетка липсваше.

— Ще бъдете твърде заинтересувана да узнаете, че сме решили да действваме по съкратената процедура за параграфите за измама. — Явно той смяташе, че все още работя в „Абът и Уиндзър“. — Бих искал вие и още един сътрудник веднага да започнете да подготвяте пледоарията.

— Съкратена процедура? — Стана ми смешно. — Това е губещ случай, Хам.

Той мразеше името си.

— Посъветвайте клиента си да се откаже.

— Какво?

Една от секретарките се подсмихна.

— Оставете ме на мира, Хам. — Аз си тръгнах, а той продължи да говори нещо бързо и неразбрано.

Завих зад ъгъла и стигнах до офиса на Маршал. По стените на коридора бяха закачени обичайните абстрактни картини, плакати и творби на Анди Уорхол<sup>[1]</sup>, които бяха гордостта на адвокатската фирма.

Хелън Марстън ме посрещна на прага на офиса на Греъм Маршал. Висока, слаба вдовица с къса сива коса, тя бе секретарка на Маршал поне от двадесет години.

— Здравей, Рейчъл. — Хелън ми се усмихна. Въпреки че изглеждаше непреклонна като учителка от основното училище, обикаляща столовата с линия в ръка, в действителност тя бе много приятна жена.

— Здравей, Хелън. — Замълчах за момент. — Ужасно съжалявам за мистър Маршал.

— Благодаря ти, Рейчъл Много си мила.

Огледах се наоколо.

— Не съм идвала от дълго време.

— Така е. Липсваше ни.

— Страхувах се, че няма да успея преди пет часа. Бях в югозападната част на града.

— Щях да те изчакам. Толкова пъти съм оставала до късно през тези години, че вече не мога да си спомня. Влез вътре. Страхувам се, че нещата му са подредени вече в кутии.

Влязохме в офиса на Маршал. Приближих се до прозореца зад овалното му бюро от стъкло и хром. Долу тротоарите бяха пълни с пешеходци, а по улиците преминаваха жълти таксита.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Рейчъл? — Хелън Марстън стоеше права до фотьойла.

— Работя за фирмата по въпроса за наследството на мистър Маршал. Поверително е, Хелън. Има връзка с домашно животно на име Ханаан. Спомняш ли си нещо за него?

Тя смръщи чело в размисъл.

— Ханаан? Не зная някога мистър Маршал да е притежавал домашно животно. Мисля, че жена му е твърде алергична към тях.

— И на мен ми казаха това. Може да е било на някой приятел.

— Може би. Той никога не е говорил с мен за някакво животно.

Погледнах към бюрото му.

— Виждам, че вече са изнесли компютъра му. — На плата все още личаха очертанията на компютъра.

— Взеха го преди три седмици.

Още от самото начало Греъм Маршал оцени помощта на компютрите при решаването на съдебните процеси и подкрепяше пионерите във фирмата, които използваха компютрите при сложните съдебни процеси. Неговият компютър бе свързан директно с централния компютър на „Ботълс и Канс“. Един от най-силните ми спомени за безбройните вечери, прекарани в „Абът и Уиндзър“, е зеленият блестящ екран на компютъра на Маршал в празния му тъмен офис.

— На кого го дадоха? — попитах аз.

— Не съм сигурна. Доколкото знам, у Калвин Пембъртън е единственият друг компютър, свързан с този на „Ботълс и Канс“. Може би са дали компютъра на мистър Маршал на мистър Чарлс.

— Вие ли опаковахте вещите му? — попитах аз.

— Да. Беше много тъжно. Всичките тези години. — Тя прокара ръка по ръба на празното бюро.

И двете замълчахме за момент.

— Хелън, имате ли нещо против да погледна в кутиите с опакованите вещи? Може пък там да намеря ключа на загадката.

— Разбира се.

— Обещавам ви да поставя после всичко на мястото му.

— О, не се безпокойте. Аз току-що приключих с опаковането им.

— Ще останете ли във фирмата? — попитах я аз. Не можех да си я представя, работейки за друг.

— Не мисля. Помолиха ме да остана, но не се виждам да започна отново с някой нов човек. — Тя се усмихна. — Мистър Маршал ми бе повече от достатъчен. — Хелън се отправи към вратата. — Аз ще бъда отвън на бюрото си, Рейчъл. Поне до шест часа.

— Благодаря ти, Хелън. Намери ли нещо необичайно, докато прибираше вещите му? — попитах я аз.

Тя се обърна.

— Не. Всичко е в тези кутии с изключение на няколко неща. Намерих няколко съдебни иска, писма и план на пледоарията, върху която работеше в нощта, през която ни напусна. Изпратих ги на адвокатите, с които работеше по тези случаи. Кореспонденцията му не бе необичайна. Той не запазваше писмата. Много прибран и акуратен беше. Гордееше се с това.

— Спомням си — казах аз.

Тя излезе от стаята, а аз седнах върху шкафа пред картонените кутии. Бяха седем на брой. Отворих първата. Пълна с фотографии в рамки. Имаше една на Маршал в смокинг, ръкуващ се усмихнат с Ричард Никсън. Посвещението гласеше: „На Греъм Маршал — големия американски първокласен адвокат — Дик — 3/15/70“. На друга снимка Маршал разговаряше с Джералд Форд: Маршал бе облечен с тъмен костюм, а Форд, с лула в ръка, бе по риза с разхлабена вратовръзка. Виждаха се и скорошни семейни снимки: Маршал и двете му деца, облечени за тенис, усмихнати и с ракети в ръце; жена му в светлолилава лятна рокля и златна огърлица, изглеждаща привлекателна и твърде скъпа. Имаше и други снимки — Маршал се ръкува с министъра на правосъдието Уорън Бъргър; Маршал произнася тост със сенатора Чарлс Пъси; Маршал, играещ голф с конгресмена Даниел Ростенковски. Нямаше и следа от домашно животно.

Следващите пет кутии бяха пълни с книги — учебници по право, исторически книги, сборник с цитати, речник. Прегледах няколко от тях: Нищо необичайно.

В последната кутия очевидно бе събрано съдържанието на бюрото му: моливи, химикалки, кутия с тютюн „Дънхил“, три лули,

ножици, листа, ножче за отваряне на писма и други подобни неща.

Докато преглеждах кутиите, си спомних за странния надгробен надпис: „Галено име от провидението“. И това име: Ханаан. Обетованата земя? Странно име за домашно животно. Отворих втората кутия и извадих речника на Маршал, старо издание с кожени корици. Намерих думата „Ханаан“.

*Ханаан: 1. Четвърти син на Хем и внук на Ной. 2. В библейско време част от Палестина между река Йордан и Средиземно море; Обетованата земя. 3. Малко селище в Масачузетс, основано през 1679 година от преподобния Уинтрон Марвел и разтурено през 1698 година.*

Преписах определенията на лист хартия, сгънах го и го прибрах в куфарчето си.

— Рейчъл? — Хелън Марстън стоеше на вратата.

Посочих с ръка кутиите.

— Не ми помогнаха много.

— Сediaх си на бюрото — каза тя — и се опитвах да си спомня.

— И?

— Аз все още не си спомням за някакво домашно животно, но мисля, че мистър Маршал имаше клиент на име Ханаан.

— Наистина ли?

— Може би. Не мога да си припомня кой беше. Но си спомням, че работих върху нещо, свързано с Ханаан.

— Какво си спомняш? — попитах аз.

— Почти нищо. Беше преди няколко години. Нека да си спомня... 1984 или 1985 година, мисля, че беше. Мистър Маршал му посвети много време. Вечери, съботи и недели.

— Има ли файл за него?

— Нямам представа. — Тя ме изучаваше. — В проекта имаше нещо подозрително.

— В какъв смисъл?

— Мистър Маршал подготвяше абсолютно всичко сам по този въпрос. Ако е имало файл, той го е държал в офиса си. Аз може и да съм печатала нещо, свързано с този въпрос, но всичко му връщах обратно на него. Той специално ми обърна внимание да не съхранявам копия за нещо, свързано с Ханаан.

Тя направи пауза.

— Мистър Маршал винаги бе деспотичен. Както знаеш, той си имаше свои собствени правила. Но тези процедури за Ханаан бяха необичайни дори и за него.

— Има ли някакъв начин да проверим дали няма файл за Ханаан?

— Ще попитам утре отдела за съхранение на неактивните файлове. Толкова стар файл сигурно е в склада. Но те трябва да могат да го намерят. Това ще бъде първото нещо, което ще направя утре сутринта.

— Чудесно, Хелън. Ще ти бъда много признателна. Ако можеш, опитай се да направиш искането по заобиколен начин. Измаел Ричардсън каза, че разследването е поверително.

— Разбира се, мила. Ще имам отговор до обяд.

— Ще го проверя тогава. Хелън, помоли ги да потърсят файл за Меги Съливан. Може да има някаква връзка.

Хелън кимна и се върна на бюрото си. Станах права и хвърлих последен поглед на голямата стая. Не се съмнявах, че следващият по старшинство съдружник вече бе пакетирал нещата си, готов да се премести. Смъртта на старши съдружник бе стартовият сигнал на версията на „Абът и Уиндзър“ за музикалните столове. Няколко адвокати на по-ниско йерархическо стъпало от починалия щяха да се придвижат по-близо до целта: ъглов офис с изглед към езерото. До края на тази седмица няколко съдружници на средно равнище ще напуснат „вътрешните“ си офиси без прозорци и ще се преместят във „външен“ офис с тесни прозорци с изглед към магистралата и складовете в западната част на Чикаго. Този „външен“ офис ще бъде освободен от някой по-старши съдружник за сметка на по-голям офис с два прозореца с изглед на север или на юг. А този офис от своя страна ще бъде освободен от старши съдружник, поставящ в момента искането си за драгоценния офис на Греъм Андерсън Маршал.

Това бе приятна стая с изглед към езерото Мичигън и Бъкингамския фонтан. Приближих се до големия прозорец. От четиридесет и първия етаж гигантската скулптура на Калдер на Федералния площад изглеждаше като захвърлен ръждясал кламер.

---

[1] Анди Уорхол – американски художник, баща на попартата. – Б. пр. ↑

## ГЛАВА 4

Напуснах офиса на Грѐм Маршал. На връщане минах покрай офиса на Калвин Пембертън. Кент Чарлс бе на вратата.

— Я виж кой е тук — каза той усмихнат. — Мис Илинойс на Американската адвокатска асоциация.

— Здравей, Кент.

— Не съм те виждал от дълго време, Рейчъл. Откакто ни напусна. Как си?

— Добре.

— Кал и аз току-що говорихме за любимия ти случай — „Ботълс и Канс“. Имаш ли минута свободно време?

— Предполагам.

Последвах Кент в офиса на Кал. Калвин седеше зад бюро то си.

— Здравей Дал.

— Здравей, Рейчъл.

Седнах на стола срещу бюрото и го завъртях към Кал.

Кал Пембертън бе облечен в кафяв костюм от три части, жилетката му бе разкопчана, а папийонката — черна. Кент бе с разкопчано сако и разхлабена вратовръзка.

— Значи вие двамата се занимавате с „Ботълс и Канс“? — ги попитах аз.

— Опитваме се — каза Кент, докато сядаше срещу бюрото. Той постави ръката си върху монитора на компютъра на Кал.

— Кал и аз току-що разглеждахме някои стратегии за следващия кръг от даване на показания под клетва.

Кент Чарлс и Калвин Пембертън бяха двамата млади най-добри нападатели в отдела за съдебни спорове. И двамата бяха специалисти в антимонополните процеси, въпреки че Кент имаше голям опит и в престъпленията на „белите якички“ (извършени от чиновници на различни фирми). Кент бе малко над четиридесетте, а Кал ги приближаваше. Под ръководството на Грѐм Маршал бяха работили по случая „Ботълс и Канс“ повече от десет години — достатъчно дълго, за

да мислят за тях като за едно цяло. Но въпреки това те бяха странна двойка.

Кент Чарлс бе мургав и с агресивно поведение. Бе играл като защитник във футболния отбор на Илинойския университет, въпреки че с ръста и теглото си — шест фута и 195 паунда — бе един от най-дребните защитници в голямата десетка. Илинойските запалянковци в „Абът и Уиндзър“ казваха, че е бил един от най-яроствните играчи, забиващи с глава, и любимец на запалянковците.

Същата слава имаше и в съдебната си практика. Кент преуспяваше в битките, намираше решение дори в губещи съдебни процеси — подаваше искове да бъде изслушан на другия ден след Деня на благодарността или Коледа (като по този начин проваляше празниците на противника си), противопоставяше се на рутинните искания за удължаване на сроковете на съдебните процеси, заливайки опонентите си с разпити и искания за документи. Противопоставяше свидетелите и адвокатите по време на даването на показания под клетва. Справяше се много добре с това — немного лесна задача, като се вземе предвид броят на адвокатите, които чакаха шанса си да победят Кент Чарлс. Повечето от тях никога нямаше да го дочакат. Кент съчетаваше тотално ангажиране по подготовката на съдебния процес с тайнствената способност да открива слабите места на опонента, докато майсторски прикриваше своите. Клиентите, разбира се, го обичаха — така, както всеки обича този, който осигурява победен изход на собствената му агресия. Кент Чарлс беше квинтесенцията на заредената пушка.

За разлика от него Калвин Пембертън бе ловък интригант. Ако Кент Чарлс прерязваше вратната вена с острието на ножа, то Кал Пембертън разрязваше капилярите с хирургически лазер. За Калвин Пембертън съдебният процес беше като игра на шах. Той седеше сам в офиса си с часове, гледаше втренчено през прозореца, лениво чешейки разрошената си коса, докато обмисляше ходове и контраходове за години напред. Рядко обясняваше целта на мъгявите задачи, които поставяше на младшите сътрудници. В резултат обърканият и смутен сътрудник прекарваше цели дни в библиотеката на фирмата, търсейки някое издание, което сякаш нямаше връзка със съдебния процес. Но след това, две години по-късно, по време на четвъртия ден от даването на показания под клетва, докато опонентът му се прозяваше и гледаше



за десети път часовника си, Кал изтръгваше серия от отговори от неподозиращия свидетел, които, събрани заедно с предишните изследвания на сътрудника, винаги допринасяха за спечелването на процеса от клиента на Кал. На клиентите им трябваше много време да харесат Кал Пембертън, но веднъж направили го, те настояваха той да ръководи техните съдебни дела.

Като всеки добър командир Греъм Маршал използваше най-доброто, което Кал и Кент му предлагаха. Кал Пембертън, очилатият и брилянтен мислител, се занимаваше с измислянето на византийско хитри стратегии въз основа на почти неуловими правни опори и незначителни факти. Кент Чарлс, бедното момче от Джолиет, което с борба си бе проправило пътя в голямата адвокатска фирма, имаше за задача да се справя с мъчните свидетелски показания, с най-трудните съдебни иски, с най-сърдитите клиенти. Кент Чарлс бе явният фаворит на Маршал, негов верен и ентузиазизиран последовател. Батман и Робин, така шегобийците от фирмата наричаха Кент Чарлс и Греъм Маршал, но винаги зад гърба им. Ако и да бе ревнив, Кал Пембертън никога не го показва.

Тези двама души бяха различни и във всекидневния си живот. Кент Чарлс играеше хандбал всеки ден в съюзния клуб, Кал Пембертън — бридж всяка сряда в клуб „Таверн“. Калвин живееше в западните предградия със скромната си жена домакиня и скромния си син. Беше с двадесет паунда свръхтегло, къдравата му кестенява, започваща да оплешивява от темето коса обикновено се нуждеше от подстригване. Кент Чарлс живееше сам в небостъргач на Златния бряг. Втората му жена — стюардеса — бе загинала преди три години по време на въздушна катастрофа над Сан Диего. След изключително кратък период на траур, включващ според клюките във фирмата само няколко дни след погребението, интимно утешение от страна на жената на данъчния съдружник, който беше извън града, Кент отново стана един от най-търсените и активни чикагски ергени. Това, че бе вдовец, му придаваше допълнителна привлекателност.

Трябваше да призная, че Кент бе привлекателен: тъмносини очи, гъста черна коса, сресана назад, загоряло лице, тъмни мустаци и дори бели зъби. Докато се обръщах към него, по чувствах както винаги, че съм в бърлогата на прекрасен, но гладен хищник.

— Чух, че работиш върху наследството на Греъм Маршал — каза Кент, втренчил поглед в краката ми.

— А аз чух, че имаш среща с момичето, което съобщава времето по девети канал — отговорих бързо аз, опитвайки се да прикрия изненадата си. Откъде са разбрали за моята задача?

Кент се подсмихна.

— Слухове. Никога не съм се срещал с нея.

— Предполагам, че не вярваш на всичко, което чуваш тези дни — казах аз.

Кал вдигна поглед.

— Има ли проблем с наследството на мистър Маршал?

Присвих рамене.

— Не и за който аз да зная — отвърнах аз, гледайки втренчено Кент.

— Нека да ти обясня — рече Кент. — Днес някой те е ви дял да обядваш с Измаел Ричардсън в университетския клуб. Четири часа покъсно си в офиса на Греъм Маршал и преглеждаш личните му вещи.

Той се усмихна и вдигна нагоре ръце.

— Не те шпионираме, Рейчъл. Само преди тридесет минути Хамилтън Фредерик влетя в офиса ми и изиска — така го каза той — да те смъмря, че не си проявила дължимото уважение към съдружник. Оплака се, че си отказала да работиш за него. Още по-лошо, той твърди, че си се държала безочливо.

Направих се на изненадана.

— Аз? Безочливо?

Кент се засмя.

— Този надут клоун мисли, че още работиш тук. Тъй като съм в комитета, който определя премиите, той поиска да внесе оплакване срещу теб. Страхувам се, че отдавна не си под моята юрисдикция.

— Моля те, кажи на Хам, че съжалявам, задето не мога да му помогна по онзи случай — казах аз с усмивка и се приготвих да си тръгвам.

— Ако имаш някакви въпроси за Греъм — каза Кент, — позвъни на всеки от нас. Той означаваше много и за двамата.

Минах покрай рецепцията. Все още няколко секретарки стояха зад бюрата си, зарабатвайки допълнително. Повечето от адвокатите бяха в офисите си. Като повечето големи адвокатски фирми „Абът и

Уиндзър“ никога не затваряше. По всяко време на деня и нощта в офисите работеха адвокати. Компютърният отдел и копирният център действаха денонощно на три смени. Специален машинописен отдел започваше да работи в осем часа вечерта. До стаята за кафе бе разположен килер с пет сгъваеми легла. На всеки етаж имаше баня с душ, снабдена с шампоан, еднократни самобръсначки и чисти кърпи. Доволна бях, че напуснах.

Докато чаках асансьора, изучавах парчето метал, което „украсяваше“ входа на „Абът и Уиндзър“. Чикагските търговци на художествени произведения гледаха на старшите съдружници от адвокатските фирми като на „лапнишарани“ — на баснословни цени им продаваха боклуците си. В която и голяма чикагска адвокатска фирма да влезе човек, ще открие в главната ѝ приемна парче обезобразена стомана, допълнено с бронзов надпис.

— Хей, прекрасна! — Не можех да сбъркам гласа.

— Какво правиш, загубеняко? — казах аз, обръщайки се назад.  
— Не ми казвай, че си поръчителствал на обвиняем.

— Да поръчителствам? По дяволите, Рейчъл, да не мислиш, че тази овца ще свидетелства против мен? Повярвай ми, тя чувства, че земята се върти.

И двамата се засмяхме.

— Как я караш, Бени? — попитах аз.

— Същите глупости, Рейчъл. Знаеш как е.

— Знам.

— Къде отиваш? — позаинтересува се той.

— Връщам се в офиса си — отвърнах аз.

— Да идем да хапнем, а?

— Разбира се. Нека само да се отбия в офиса, за да чуя телефонните съобщения. Човек никога не знае. „Дженерал мотърс“ може най-накрая да са поумнели и да са решили, че им трябва добър адвокат.

— Ще ти правя компания. Това място ме подлудява — каза той.

— Знам това чувство.

— Освен това имам необикновена информация за Грeъм Маршал, която може да те заинтересува.

— О, не и ти. Мислех, че всичко е скрито-покрито.

Бени се усмихна широко.

— Рейчъл, вездесъщият Бени Голдберг знае всичко. Как мислиш, че съм оцелял сред тези християни? Наистина — той намигна, — имам нещо за Маршал, което ще ти хареса.

## ГЛАВА 5

Бени и аз вървахме по улица „Монроу“, докато стигнахме до Диърбърн. Слънцето бе зад гърба ни, а от езерото повяваше лек бриз. Минувачите бързаха покрай нас към станциите на метрото и присвиваха очи от лъчите на залязващото слънце. От Диърбърн завихме на север към „Първи национален площад“. Кафето, с масички, разположени отвън на площада, бе пълно с млади двойки, които отпиваха по глътка студено вино. В сянката на площада мозайката на Шагал приличаше на гигантска локва от плесенясало сирене, нацапано със сини и зелени пастели.

— Кога ще се ожениш за мен, Рейчъл?

— Бени, не започвай пак. Знаеш, че майка ми иска да се омъжа за еврейски доктор.

— Ей, та аз съм доктор по право. Какво е това? Кълцан черен дроб?

Бени Голдберг бе изключение в „Абът и Уиндзър“, един топчест евреин сред високи, атлетични хора. За разтака от типичния адвокат във фирмата, чийто език бе подчинен на телевизионните правила за добро държание, хамалският му речник бе учудващ, очевидно повлиян от хроничното му чревно разстройство.

Малкото име на Бени звучеше като такова, а фамилията му си беше като фамилия. Това, също го нареждаше сред малцинството в „Абът и Уиндзър“, където малките имена и фамилиите на повечето от адвокатите можеха да се заменят едно с друго. В управата на фирмата влизаха Стърлинг Грант, Хамилтън Фредерик, Измаел Ричардсън, Портър Едуардс, Хайдън Джеймс, Бейкър Скот, Таунсенд Уорд и доскоро Греъм Маршал. Най-отгоре бяха отдавна починалите съдружници: Кендал Абът и Евънс Уиндзър.

Бени работеше в „Абът и Уиндзър“ от шест години, веднага след дипломирането си като един от първенците на випуска на Колумбийския правен факултет. Дълголетието му във фирмата бе продиктувано от нуждата от ума му, но се подкопаваше от

нетърпимостта на фирмата към всичко, което бе външната обвивка, храна и транспорт на този мозък. До смъртта на Греъм Маршал това равновесие бе започнало да се нарушава в полза на фирмата, тъй като Бени се приближаваше до годините, необходими за повишаване в съдружник. При обикновени обстоятелства за Бени нямаше бъдеще във фирмата след тридесетия му рожден ден. Измаел Ричардсън и Таунсенд Уорд потръпваха при мисълта да представят Бени на клиентите като „моя съдружник Бен Голдберг“.

Но смъртта на Маршал промени това. Бени знаеше повече от всеки друг за „Ин ре Ботълс и Канс“ с изключение на двамата помощници на Маршал, Кент Чарлс и Калвин Пембертън. Поне докато някой друг старши съдружник не навлезеше в случая — съдебен процес, носещ годишно на фирмата шест милиона долара във вид на такси, — положението на Бени бе сигурно.

— Аз нямам никакви илюзии — каза Бени, докато пресичахме улица „Мадисън“. — Някой като Ричардсън например би предпочел да го мушкат с електрически остен, но аз да не стана съдружник. Повярвай ми, те ще намерят начин, за да са сигурни, че обувките ми няма да бъдат лъснати.

Лъскането на обувките беше традиция в „Абът и Уиндзър“. Два пъти седмично Харолд (момчето ваксаджийче) обикаляше офисите на съдружниците и им лъскаше обувките. Всяка пролет по време на секретно събиране съдружниците избираха новите си колеги сред групата на работилите седем години във фирмата сътрудници. Харолд идваше по-късно през този следобед. Слухове за срещата започваха да се носят още от девет часа на следващата сутрин и всичките сътрудници, работили седем години, нервно очакваха Харолд. Ако те удостояваха с честта да бъдеш съдружник, появата на Харолд на вратата, който усмихнат те питаше дали имаш нужда от лъскане на обувките, се възприемаше като божествена милост. През последната година на работата ми в „Абът и Уиндзър“ един изнервен старши данъчен сътрудник се побърка, когато Харолд мина покрай офиса му, без да го погледне. Трима души трябваше да го свалят от прозореца, който той се опитваше да разбие с дипломатическото си куфарче.

— Аз не се тревожа за това, Бени — казах. — Ти носиш обувки марка „Хъш пъпис“.

— По дяволите, Рейчъл, аз също не се тревожа — рече Бени. — Моето бъдеще е на улицата. Мисля, че мога да получа дори предложение от Де Пол. Те наистина са харесали юридическата статия, която написах за тях миналата година.

Докато стигнахме до асансьора в сградата, където се намираше офисът ми, аз реших да разкажа на Бени за задачата, която ми постави Измаел Ричардсън, и за моето пътуване до гробището. Знаех, че не трябва, но се нуждаех от някой, с когото да обсъждам проблема, и този някой не беше Измаел Ричардсън. Заклех Бени да пази тайна и накратко му разказах историята, докато стигнем офиса ми.

Отключих вратата и влязохме в избелялата приемна. Мери вече си беше отишла. Бени седна на фотьойла, докато аз преглеждах оставените телефонни съобщения върху бюрото ми. Нищо важно. Погледнах през прозореца към площад „Дали“, където ръждивокафявата скулптура на Пикасо се извисяваше огромна и самотна. Тя не приличаше на художествена творба, а по-скоро на странна измислица на съветската технология: един ранен руски опит за производство на ракети, изоставен по-късно поради неудобството от размера.

— И така — казах аз, обръщайки се към Бени, — твой ред е. Какво знаеш ти за Маршал?

— Чете ли некролозите?

— Да.

— Споменаваше ли се къде е починал?

— В офиса си.

— Ами! Виж, Лу Коен работи в северозападната болница в спешното кардиологично звено. Ние сме израсли заедно. Съседи сме. — Бени бе израсъл в Западен Ориндж, Ню Джърси.

— Е, и?

— Той също е видял некролога. Не съвпадал с това, което той знае за „Абът и Уиндзър“.

— Какво не съвпада? — попитах аз.

Бени се подсмихна.

— Лу не смята, че съдружниците в „Абът и Уиндзър“ идват на работа в костюми за гмуркане.

— За какво говориш, Голдберг? — попитах аз.

— Ти чу.

— Да не би да ми казваш, че Маршал е бил по плувки, когато са го приели в болницата?

— Да, Рейчъл. Съдейки по доказателствата, той не е работил върху пледоарията си, когато е починал.

— Ей!

— Да, да. Чукал се е. Семето му се влачело по оранжевия му бански костюм.

— Ти се подиграваш с мен, Бени. — И двамата се засмяхме. — Маршал в бански костюм? Това е все едно... Чарлс Бронсън<sup>[1]</sup> с рибарска мрежа и въдица.

Бени поклати глава.

— Истина е. Лу видял некролога и после се върнал да провери какво е записано в регистрационната книга. Не са го взели от офиса, а от сградата „Крайбрежна кула“.

— При кого е бил? — попитах аз.

— При някого на име Рейнолдс. С. Рейнолдс.

Записах това име на лист хартия.

— Рейчъл, това е поверително. Лу ми го каза под секрет.

— Не ти обещавам, Бени.

— Измъкваш се. Все пак мисля, че е интересно за теб.

— Знаеш ли първото име на тази Рейнолдс? — попитах аз.

— Не. Може би нещо галено.

— Първото име започва с буквата „С“, нали?

— Така каза Лу.

Взех телефонния указател и започнах да проверявам хора та с фамилия Рейнолдс. Рейнолдс С. беше отбелязана, че живее в сградата „Крайбрежна кула“. Записах на лист хартия телефонния ѝ номер.

— Дали тя няма домашно животно на име Ханаан? — попита Бени, прокарвайки пръсти през къдравата си черна коса. Той стана прав, отиде до лавицата с книги и извади един речник.

— Мисля, че означава Обетована земя. — Той седна отново и сложи речника в скута си. — Ето го. Нека да проверим: „Ханаан — четвърти син на Хем и внук на Ной“. Какво е това име Хем за едно добро еврейско момче?

— Продължавай да четеш — казах аз.

— Добре. Продължавам: „В библейско време част от Палестина между река Йордан и Средиземно море — Обетованата земя.“ Име за



глупаци, а?

— Продължавай — повторих аз.

— Това е всичко.

— Не е. Трябва да има още едно определение.

— Няма го тук — изрече Бени, подавайки ми речника.

Прочетох определенията бавно.

— Почакай за момент. — Извадих от куфарчето бележки те си.

— За какво говориш? — попита Бени.

— Аз проверих определенията в „Абът и Уиндзър“ в речника на Маршал. Чуй ги.

Започнах да чета от бележките си.

— „Селище в Масачузетс, основано през 1679 година от преподобния Уинтроп Марвел и разрушено през 1698 година.“

— Голяма работа — каза Бени. — Различни речници, различни определения.

— Но е същата дума.

— Може би си преписала грешно определение, Рейчъл.

— Не мисля така. — Аз смръщих вежди.

— Прочети ми отново това определение — помоли Бени.

Прочетох му го.

— Ханаан, Масачузетс? — промълви Бени. — Никога не съм чувал за него. Познавам няколко души от Ню Ханаан, Кънектикът. Но никога не съм чувал за Ханаан, Масачузетс. — Бени се приближи до прозореца.

— Странно име за домашно животно.

— Още ли си гладен? Аз умирам от глад. Хайде да излизаме оттук. Готова съм да изям цяло теле.

Прибрах бележките си в куфарчето, загасих лампите и заключих. Взехме такси до Оксфордската кръчма, за да ядем хамбургери и бира.

Щом ни взеха поръчките, аз отидох до телефона и позвъних на С. Рейнолдс. Тя вдигна слушалката при третото позвъняване. Гласът ѝ бе приятен, но леко разстроен. Представих се, като завоалирано ѝ обясних връзките си с Греъм Маршал и „Абът и Уиндзър“, и я помолих да ми отдели тридесет минути от времето си утре сутринта, за да ѝ задам няколко въпроса.

Тя се колебаеше, аз настоях и накрая тя се съгласи.

— Така да бъде, мис — каза тя. — Елате около десет часа сутринта. Ще ви отделя петнадесет минути.

---

[1] Чарлс Бронсън – амер. киноартист, известен с ролите си на силни мъже. – Б. пр. ↑

## ГЛАВА 6

На път към сградата „Крайбрежна кула“ в четвъртък сутрин се отбих в библиотеката на булевард „Мичигън“. Намерих един атлас в секцията за екскурзии и разгледах картите на Нова Англия. Имаше градове на име Ханаан по целия изток — в Кънектикът, Ню Хемпшир, Вермонт, Мейн и Ню Йорк. Дори в Мисисипи имаше Ханаан. Но нямаше такъв град в Масачузетс. Разгледах историческия отдел и проверих съдържанието на няколко книги за колониална Америка. Никъде не споменаваха за Ханаан, Масачузетс. Прегледах всичките речници. Не пишеха за Ханаан, Масачузетс.

Пресякох парка „Грант“ в посока към „Крайбрежната кула“, примигвайки от силното сутрешно слънце. Една двойка играеше тенис на централния корт. Жената, с гръб към мен, бе с телосложение като борец и държеше ракетата в двете си ръце като луизвилски пистолет. Противникът улавяше дивите ѝ удари с нееластичните движения на човек на средна възраст. Облегната на електрическия стълб, ги наблюдавах няколко минути. Един гълъб се перчеше наоколо, накланяйки глава.

Тридесет ярда по-нататък парков служител методично набождаше на стоманена пръчка хартиени чаши и друг боклук и го събираше в черен пластмасов чувал. Наблюдавах играта на тенисистите, докато жената прехвърли топката в съседния корт, и после продължих пътя си към „Крайбрежна кула“.

Портиерът се обади на С. Рейнолдс по домофона, говори с нея кратко и после ме пусна да вляза. Качих се в асансьора с огледални стени до осемнадесетия етаж и слязох в коридор, покрит с мокет. Вратата на асансьора се плъзна зад мене беззвучно. Натиснах звънеца на апартамент №185.

Тя отвори вратата и аз се представих. Подадохме си ръце. Бе красива с хубостта на Средния запад. Изваян нос с лунички, нацупени устни, идеално бели зъби. Сините ѝ очи бяха все още подути от сън, а

русата ѝ коса частично бе закрыта с цветна кърпа. Около двадесет и пет годишна бе.

— Влезте, мис Голд — каза тя, усмихвайки се сдържано. — Чувствайте се като у дома си.

Бе облечена със стара синя кадифена рокля, поне с два номера по-голяма. Босите ѝ крака се виждаха под роклята. През малък коридор влязохме в хола.

— Ще направя кафе — каза тя. — Искате ли? — Разбира се. Благодаря.

— Как го пиете?

— Чисто. Можете да ме наричате Рейчъл.

Тя ме погледна втренчено и лицето ѝ се отпусна малко.

— Аз съм Синди.

Остави ме в хола и се отправи към модерната си бяла кухня. Бар разделяше двете помещения. Холът бе светъл и весел. Два приятни бостънски папрата се извисяваха около прозореца, а двойка палми арка обграждаха фотьойла. Белите стени бяха украсени с картини от художествени изложби в хромови рамки.

— Тук е много приятно — казах аз, любувайки се на извивките на плажовете около Златния бряг.

Седнах и започнах да разлиствам списанията, разпръснати на масичката за кафе от стъкло и хром. Синди имаше еkleктични вкусове. Разглеждах броеве на „Ню Рипъблик“, „Вог“, „Пентхаус“, „Нюзуик“, „Деделюс“, „Ню Йоркър“, „Америкак скулър“, „Харвард лоу ревию“.

— Готово е. — Тя донесе две чаши с димящо кафе и ми подаде едната.

— Благодаря.

Седна на фотьойла, отпи една глътка от чашата си и я постави върху масата. Облегна се назад и пъкна ръцете си в дълбоките джобове на роклята си.

— Работила си с Греъм? — попита тя.

— За кратко.

— „Ботълс и Канс“?

— Да. Откъде знаеш това?

— Греъм бе специалист по съдебните спорове. — Тя отпи още една глътка от кафето и се облегна назад, държейки чашата в скута си. — Понякога те ми говорят за техните съдебни случаи и аз ги слушам.

Тя обърна глава към прозореца.

— Беше ли той тук през нощта, когато почина?

Тя извърна глава и ме погледна втренчено.

— Това въпрос ли е?

Присвих рамене.

— Само частично. Записите в регистрационната книга на болницата сочат, че е бил взет оттук.

Тя отново се обърна към прозореца.

— Е, добре, това е истина. Той бе тук. Аз повиках линейката.

— Връзката ти с него бе, така да се каже, професионална — изрекох аз.

— Точно така — каза тя. Големите ѝ очи бяха тъмносини, почти виолетови.

— Говорил ли е някога за професионалната си работа?

— Не много — отвърна тя. — Затова ти отговорих, че няма да мога да ти помогна много.

— Би ли имала нещо против, ако ти задам няколко въпроса? Опитваме се да открием някои неща.

Синди кимна утвърдително.

— Разбира се. Започвай.

Тя повдигна дългите си стройни крака и ги постави на масата.

— Кажи ми, още ли работиш в „Абът и Уиндзър“?

— Само за този случай. Напуснах фирмата преди няколко години.

— Защо?

— Трудно е да ти обясня — казах аз. — Бе сякаш единственото правилно нещо, което можех да направя.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Имаше множество дребни неща.

— Какви?

— Клиентите. Всички тези големи юридически компании, борещи се да спечелят още пари. — Присвих рамене. — Беше тривиално. Затова реших да започна да работя сама, да имам своя собствена практика.

— Звучи благородно и много истински — каза тя, усмихвайки се. Имаше трапчинки.

Аз също се усмигнах.

— Предполагам, че си права.

Отпих от кафето.

— Най-вече бях отегчена. Знаеш ли поговорката „Да бъдеш и едновременно да не бъдеш в рейса“?

— Разбира се.

— През четвъртата година, докато работех в „Абът и Уиндзър“, разбрах, че съм въвн от рейса. На някои хора им харесва това — да седят край пътя и да се подиграват с всички пътуващи в рейсовете, минаващи покрай тях. — Въздъхнах. — Това не е добър начин да се живее. Накрая единственият зрител на представлението си ти самата. Много е депресиращо. Когато разбрах, че съм въвн от рейса, реших да си намеря друг.

— Успя ли? — попита Синди.

— Така мисля. Имам добра практика, интересна работа, почтени клиенти, не трябва да се прекланям пред старшите съдружници. Все още не е рейс. По-скоро като вагон на метрото.

Синди се усмихна.

— Съжаляваш ли?

— Малко. — Отпих от кафето си. — Понякога искам да имам някой млад сътрудник, който да се занимава с юридическите изследвания. Но аз харесвам да работя за своя сметка. Особено когато в съда противник ми е фирма като „Абът и Уиндзър“.

Тя поклати глава, усмихвайки се.

— Това е добре за теб. — Синди отпи още кафе и после сбърчи вежди. — И така, защо си тук?

— „Абът и Уиндзър“ се занимават с наследството на Маршал. Те ме наеха, за да изясня някои неща. От колко време познаваш Маршал?

— От около две години.

— Колко пъти вие двамата... е, сте се виждали?

Тя замълча за момент.

— Приблизително два пъти месечно през последните шест месеца. Всяка втора сряда на месеца. Преди това — веднъж месечно.

— За какво си говорехте?

Тя се усмихна.

— За всекидневни неща, просто обичайните приказки. За времето, за новините. Понякога той говореше отвлечено за някой свой

съдебен случай — даване на показания под клетва, за апелативни спорове, исковете на „Ин ре Ботълс и Канс“.

— Споменавал ли е някога нещо за Ханаан?

— Ханаан? — Тя се намръщи, докато мислеше. — Не, до колкото си спомням.

— А за домашно животно?

— Не.

— Някога чувала ли си за домашно животно на име Ханаан?

Тя поклати отрицателно глава.

— Никога не съм чувала за Ханаан.

— Спомняш ли си нещо друго, за което сте си говорили? Каквото и да е? — попитах аз.

— Не, не си спомням. — Тя замълча за момент. — Когато се срещнахме за първи път, той ме разпитваше за конкурса. Не знам защо се интересуваше.

— Какъв конкурс?

Тя се изчерви.

— Конкурсът за красавици „Мис Съединени щати“.

— Не те разбирам.

— Аз участвах в него, Рейчъл. През 1985 година. Преди да срещна Греъм. Заех третото място.

— Да не се шегуваш?

— Не. През 1985 година бях „Мис Илинойс“. — Тя се усмихна.

— Поздравявам те.

— Все едно, че е било през някой друг живот.

— В много такива конкурси ли си участвала?

— Оттогава не. — Тя допи кафето си. — Започнах славната си кариера на шест месеца. Обявиха ме за най-сладкото бебе в Пеория. Нали знаеш конкурсите, които вестниците спонсорират и публикуват снимката на „най-сладкото бебе“, което обикновено се усмихва широко с беззъбата си уста.

— Велико е.

Синди се изправи.

— Ще донеса мляко и плодове. Гладна ли си?

— Не, благодаря.

Тя замълча за момент и после се усмихна.

— Ще ти покажа нещо.

Отиде до спалнята и донесе оттам албум, пълен с вестникарски изрезки и снимки, и го постави върху масичката за кафе. Името ѝ бе изписано със златни букви на обложката: Синтия Ан Рейнолдс. Тя се наведе напред и разтвори албума на първата страница.

— Наслаждавай се — каза тя, сочейки първата страница. — Ще се върна след малко.

Облегнах се на дивана и се вгледах в избелелите вестникарски изрезки от „Пеория нюз“. „СИНТИЯ — НАЙ-СЛАДКОТО БЕБЕ НА ГОДИНАТА“ бе заглавието над първата снимка, показваща едно усмихнато голо бебе с панделка на врата, легнало по корем. До снимката с ръка бе написано следното: „3/12/63 П.Н. — Синтия извоюва първата си награда! Това е само началото за моята сладка принцеса!“

Синди се върна с чаша кисело мляко и ябълка. Отряза си парче от ябълката, след като седна по турски на дивана. Разгъна роклята си върху скута си.

— Майка ми — обясни Синди, сочейки надписите. — Последната от майките, любителки на конкурси. Тя планира тотално кариерата ми. На пет години ходех на уроци по степ заради кръга от конкурса, в който ние показваме уменията си. Козметици, уроци по танци, уроци по сценично поведение, уроци за манекенки и какво ли още не. Вечер заспивах с мисълта за предстоящите конкурси.

Тя поклати глава.

— Майка и аз мислехме само за това. Тя напълни този албум с вестникарски изрезки. Миналата година почина и аз го прибрах.

— Сигурно е била горда с теб.

— Разбира се. Аз бях красивата принцеса, каквато тя никога не е била. — Нотка на горчицина се прокрадваше в гласа ѝ. — Класически случай, нали? Страхливите бащи правят синовете си войници, а грозничките майки дъщерите си — кралици на красотата.

— Майка ми искаше от мен да се омъжа за добър еврейски лекар — изрекох аз. — Все още го желае. Баща ми иска да се науча да приготвям цим<sup>[1]</sup> като майка му.

Бавно разгръщах албума. Малката Мис Пеория на пет години, облечена в къса рокля, кожени сандали и сламена шапка. „Кралица на деня“ в лагера „Валвал“. „Кралица на абитуриентките“ от средното училище в Пеория. И тогава настъпва големият ден. „Мис Южен



Илинойс“, „Мис Корнбелт“, „Мис Хартленд“, „Кралица на Илинойския университет“ и най-накрая „Мис Илинойс“. За всеки от конкурсите майка ѝ бе събирала вестникарските информации, а до тях бе записвала бележки, завършващи с удивителен знак: „Успяхме! Моята принцеса бе чудесна! Съдиите я харесаха!“

— Това е забележително — казах аз. — Наистина ли танцуваше степ на конкурсите?

— Разбира се. Когато бях малка, това бе твърде приятна гледка. Щом пораснах, мъжката част от журито се прехласваше по танца ми. Голямо друсане падаше.

Обърнах на последната страница. „Мис Съединени щати“. Заглавието на вестникарската статия бе: „НОВАТА МИС СЪЕДИНЕНИ ЩАТИ Е КОРОНЯСАНА; МИС ИЛИНОЙС ЗАЕ ТРЕТОТО МЯСТО“. На снимката Синди прегръщаше току-що коронясаната кралица. Поражението бе твърде силно за майка ѝ. Нямах бележки, възклицателни знаци. Само инициали: „7/28/85 Ч.Х.Т. — Трето място“.

— Какво означават съкращенията Ч.Х.Т.?

— Вестник „Чикаго хералд трибюн“. Оттам е вестникарската изрезка. От броя на двадесет и осми юли.

— Тогава е рожденият ми ден. — Прочетох статията. — Трето място. Не е лошо.

— Бях щастлива, че не е четвърто място. Блокирах по време на конкурса.

— Какво се случи?

— Бях достигнала до финала. Следваше кръгът, в който ни задаваха един въпрос. Замисълът е да се покаже кой запазва очарованието си при това напрежение или нещо подобно. Кое е глупаво, защото ти отговаряш по един и същи начин независимо от въпроса, който са ти задали.

— Не те разбирам.

— Предварително планираш отговора си. Нещо патриотично и сълзливо.

— Ти направи ли го?

— Разбира се. Моят беше за социалните работници в болниците за деца, страдащи от рак. После, независимо от въпроса, отговорът ми бе този. Ако ме попитаха за моите бъдещи планове, щях да отговоря,

че искам да съм социален работник и т.н., и т.н. Ако ме попитаха какво бих направила, за да бъде тази страна по-добре, моят отговор щеше да бъде, че ще обучавам социални работници за тази сфера и т.н., и т.н. Ако ме попитаха какво ще правя по време на царуването ми като кралица на красотата, щях да отговоря, че ще посещавам болниците за деца, страдащи от рак, и т.н., и т.н. Схващаш ли идеята? Абсолютни глупости, произнасяни с треперещ глас.

— Окей — казах аз, усмихвайки се. — Какво стана после?

— Конферансието обяви името ми и аз се приближих до микрофона. Той каза няколко ласкателни думи, а после прочете въпросите. „Синтия — Попита той, — ако извънземен се приземи в центъра на родния ти град и те помоли да му покажеш нещо, което символизира духа на Пеория, какво би му показала?“ Въпросът бе лесен. Имах готов отговор. Нали знаеш, щях да заведа извънземния при болните от рак деца и т.н., и т.н. Но отначало аз не казах нищо.

Тя се намръщи, като сбърчи носа си.

— Бе много странно. Някога случвало ли ти се е да говориш с някого и изведнъж да започнеш да чуваш собствения си глас? Сякаш се гледаш от страни, гласът ти звучи странно и думите губят смисъл. Или докато говориш с някого, изведнъж забелязваш косъмчетата, излизаци от носа му, или потта по горната му устна, или дори се виждаш от страни как говориш с него.

— Случвало ми се е.

— Е, нещо подобно стана тогава. Започнах да мисля, което, повярвай ми, винаги е лошо при финалистките. Осъзнах, че животът ми съзнателно е бил насочван към този глупав въпрос, зададен ми от една мижитурка. Всичките тези години, всичките тези конкурси, всичките разговори с майка ми, всичките тези часове, през които се усмихвах, казвах мили неща, усмихвах се и отново продължавах да повтарям тези глупости. Изведнъж всичко това ми се стори нелепо. Не можех да си спомня въпроса, който ми бяха задали. Нещо за извънземното пространство. Ако ги помолех да го повторят, изгарях. Съдиите знаят, че това е най-старата уловка, с която печелиш време, за да помислиш върху отговора. Затова отговорът ми се базираше на въпроса, който мислех, че са ми задали. „Ако съм космонавт и кацна на друга планета — изрекох аз, — ще построя отделение за болни деца от рак и ще прекарам живота си като социален работник сред малките

инопланетяни, за да им разказвам колко прекрасен е животът в Америка.“

— И? — И двете се засмяхме.

— О, конферансието млъкна за момент и ме погледна странно. След това каза: „Не е ли чудесно. Благодаря ти, Синтия.“ Погледнах към съдиите и знаех какво си мислеха: „Тази е или глуха, или луда, или и двете.“ Така че... — Тя присви рамене. — Аз загубих.

— Е, поне си била сред петте финалистки. Освен това си спечелила третото място.

— Да, предполагам. — Тя се подсмихна. — Представи си колко нещастна е била четвъртата, когато е разбрала, че аз печеля третото място.

Затворих албума и се облегнах назад.

— Знаеш ли, това е твърде...

— Права си. Как приятно момиче като мен е навлязло в този бизнес?

— Нямам право да те питам.

— Ти си абсолютно права, Рейчъл. Нямах право. — Тя се подсмихна. — Но се обзалагам, че искаш да знаеш, нали?

— Ами аз съм учудена.

— Повярвай ми, в моето падение няма нищо специално. Една година преди конкурса се преместих и започнах да работя като фотомодел в една тукашна агенция. Три месеца след конкурса агенцията бе дадена под съд за нелоялна конкуренция или нещо такова. Някои от моделите трябваше да свидетелстваме в съда. Адвокатът на агенцията се срещна с мен един ден преди да дам показания в съда, за да ме подготви. Той бе хубав мъж, около петдесет и пет годишен. Покани ме на вечеря. След това го поканих да се качи за едно питие. Прекарахме заедно нощта, а на сутринта той си бе тръгнал, преди аз да стана. Предполагам, че е трябвало да измисли някакво обяснение за пред жена си. Когато се събудих, намерих две шумящи стодоларови банкноти върху другата възглавница.

— Господи!

— Не можех да повярвам. Разбира се, че бях лягала с мъж, но само за удоволствие. Никой не ми беше плащал. Не знаех далида съм наранена или нещо друго. Просто оставих парите в гардероба си. Няколко дни по-късно друг адвокат от същата юридическа фирма ми

се обади и се заинтересува дали съм свободна вечерта. Попитах го откъде знае името ми и той ми отговори, че първият мъж ме е препоръчал. Отказах на този мъж, и на следващия също. Продължавах да казвам „не“. Поне през следващите няколко месеца. Отегчавах се да бъда модел. Нямах много ангажименти. Казвах ми, че гърдите ми са твърде големи. — Тя присви рамене. — Накратко, накрая приех да обядвам с един от тези, които ми се обаждаха. Само обядвахме. Той бе галантен. С честен поглед. Жена му не го разбирала, току-що бил загубил голям съдебен процес. Обичайните неща. Почувствах жалост към него и накрая се съгласих да легнем заедно. Бе наистина прекрасно. Бедният човек също бе много доволен. Двеста долара за три часа! Къде другаде една пълнолетна танцьорка на степ би могла да спечели толкова пари? Той имаше приятели, те също имаха приятели и не след дълго четири нощи седмично аз работех за по шестстотин долара на нощ. Разбира се, това бе преди две години. Сега вземам по деветстотин долара, но това е главно заради инфлацията.

Тя се усмихна.

— Сега съм по-добре.

— Всяка нощ ли работиш?

— Разбира се, че не. Само два или три пъти седмично.

Ограничила съм ги, повярвай ми.

— Колко още ще продължаваш така?

— Не много дълго. Спестила съм много пари. Ако щеш вярвай, но съм мислила да се запиша в Юридическия факултет. Когато си три пъти седмично с адвокати, материята ти се струва много близка.

— Наистина ли? Правния факултет?

— Да. Аз завърших колежа с високи оценки. Имам почетна диплома. — Тя въздъхна. — Ако хората ми плащат добри пари, за да ме оправят, те ще плащат добре и когато аз оправям някого.

Тя млъкна, докато преглътне лъжицата с кисело мляко.

— Ако се замислиш, Рейчъл, ние двете с теб сме различни части от един и същи бизнес. Аз продавам тялото си и подхранвам ума си. Ти продаваш ума си и храниш тялото си. Каж ми, коя от нас двете е сключила по-изгодна сделка? — Тя повдигна рамене. — Тази есен мисля да се запиша да уча.

— Къде ще отидеш?

— Понякога ми се иска да остана в Чикаго. Но после си казвам, защо да не опитам най-доброто? Кой знае, може да опитам в Харвард. Ако изкарам висока оценка на приемния изпит, ще си подам документите там. И да се нуждая от още пари, това няма да е проблем за мен. Винаги ще имам много работа.

И двете се разсмяхме.

Тя спря да се смее и се намръщи.

— Тази случка с Греъм Маршал. Господи, това наистина бе шок за мен. — Тя погледна ябълката в ръката си и леко я завъртя. — Не го харесах още от самото начало. Можеше да бъде истински мръсник. Не можеш дълго да поддържаш такъв тип взаимоотношения с мъж, без да изпитваш някакви чувства.

— Трябва да е било ужасно преживяване.

— Не бе приятно, Рейчъл. Той изглеждаше ужасно, докато лежеше тук на килима. И очите му. Никога няма да ги забравя. Бе толкова уплашен. — Тя поклати леко глава. — Като малко момче.

Синди извади от джоба си носна кърпичка и издуха носа си. Изправих се и се приближих до прозореца. Синди се концентрира върху киселото мляко, бавно загребвайки от него с лъжица.

— Господи, Рейчъл — каза тя накрая, — какво ли са си помислили в болницата, когато са го приели по бански костюм?

Обърнах се към нея. Тя се усмихваше. Очите ѝ бяха леко зачервени.

Аз също се усмигнах.

— Мога да си представя.

Върнах се и седнах срещу нея.

— Аз също съм се чудила. Винаги ли носеше тези снаряжения?

— През повечето от времето. Той харесваше гумата.

— Не е ли странно? — попитах аз.

Тя се усмигна.

— Всъщност не е толкова странно за завършил право в Йейл.

— Наистина ли?

— От опит знам, че тези от Йейл харесват такъв тип неща. Те са чудати типове. Изглежда, че гумата им допада.

— Само на тези от Йейл ли? — попитах аз.

— Виж — каза тя, усмихвайки се, — всеки юридически факултет си има свои особености. Забелязала съм основните.

— Например какви?

— Ти къде си завършила?

— В Харвард — отвърнах аз.

— Отличен пример — каза тя. — Те обичат английското.

— Английското?

— Камшици, вериги. Обичат да бъдат унижавани.

— Може би е страничен ефект на трите години обучение по метода на Сократ.

— Да. Не знам какво ги правят бедните момчета в Кеймбридж. Слушай! — Тя се облегна назад и присви очи. — Имах един клиент от Харвард — старши съдружник тук, в града, — който идваше при мен с куфарче, пълно с инструменти за изтезание. Обичаше да го връзвам.

— Той от Харвард ли бе?

— Да. Не мога да ти кажа името му — привилегия на клиентите на проститутките, нали знаеш. — Тя намигна.

— Какво ще кажеш за тези от Мичигън?

— Мичигън, Мичигън... чакай да се сетя. Петима клиенти съм имала оттам.

— И?

— Трябва да ти кажа, че повечето от тях са бързаци.

— Не те разбирам.

— Ранна еякулация.

Засмях се.

— Рейчъл, аз съм сериозна. Ти назоваваш името на университета, а аз ще ти разкажа за техните номера. Всичко съм виждала.

— Трябва да напишеш книга.

— Не, благодаря. Кажи ми нещо за теб. Имаш ли любовници, които са адвокати?

— Не, откакто завърших.

— Мисля, че това е добра идея.

— Какво правиш през деня? — попитах я аз.

— Чета. Все още имам ангажименти като фотомодел. Гърдите сега са на мода. Това ми напомня, че трябва да си тръгнеш. Имам сеанс в агенцията за фотомодели след един час. Ще снимат плажни принадлежности. Извинявай.

И двете се изправихме.

— Благодаря ти, Синди. Отдели ми толкова време.

— Няма защо, Рейчъл. — Тя ми подаде бележника. — Помогнах ли ти с нещо?

— Всичко, което успея да открия за Маршал, може да ми помогне. — Заключих куфарчето си и я последвах до вратата.

— Позвъни ми, ако се нуждаеш от помощ. — Тя се усмихна и отвори вратата. — Приятно ми бе с теб. Наистина.

— На мен също. Пази се, Синди.

— Ти също, Рейчъл.

---

[1] Цим (или маца). – Неквасен ритуален хляб, който се употребява на еврейската Пасха. – Б. пр. ↑

## ГЛАВА 7

Следващата стъпка бе „Абът и Уиндзър“. Обадих се на секретарката си по телефона от рецепцията.

— Току-що пристигнах — казах аз на Мери. — Някакви съобщения?

— Малко. Повечето могат да почакаат. Но тази Меги Съливан се обажда два пъти. Гласът ѝ звучеше разтревожено.

— За какво?

— Не поиска да обясни. Казах ѝ, че може да те намери в „Абът и Уиндзър“.

— Окей. Ще се върна след около час.

Хелън Марстън ме чакаше на бюрото си и държеше в ръце кафява папка.

— Имахме ли късмет? — заинтересувах се аз.

— Мисля, че да — отговори тя. Последвах я в офиса на Маршал.

— Какво изскочи?

— Департаментът за съхранение на файловете е вкарал в компютъра искането ми. Нищо за Меги Съливан. Но това — тя сочеше кафявата папка — очевидно е файл с име „Ханаан“. Не зная какво да правя с него.

Отворих папката и извадих единствения лист от бяла компютърна хартия на редове. В средата на горния край на листа с печатни букви бе изписано: „Дневник на Ханаан“. Подзаглавието в една колона бе отпечатано следното:

3 — 20 — ЧН — 17 — 3

7 — 28 — ЧХТ — 4 — 3

9 — 12 — ЧП — 23 — 6

11 — 30 — ЧХТ — 4 — 2

— Това всичко ли е? — попитах аз.



— Страхувам се, че да. Накарах ги да проверят отново файловете.

— Мисля, че е някакъв шифър. Хелън, можеш ли да ми фотокопираш това?

— Разбира се. — Тя взе листа. — Сега ще се върна.

След като тя излезе, си спомних за речника. Отворих кутията, където снощи го бях оставила. Нямаше го там. Огледах стаята. Нямаше го. Проверих останалите шест кутии. Нямаше го.

— Ето го, Рейчъл. — Хелън ми подаде фотокопие на компютърната разпечатка.

Разгледах я отново, все още объркана.

Хелън също беше учудена. Тя погледна разпечатката.

— Никога не съм го виждала преди. — Тя замълча за момент. — Този мъж е загадка за мен дори след всичките тези години на съвместна работа.

— Бих искала да знам какво означава това — казах аз, изучавайки разпечатката. — Между впрочем, да си изнасяла речник от този офис? Този, който бе тук вчера?

— Не. Няма ли го?

— Не мога да го намеря. Проверих във всички кутии.

— Не мога да си представя какво се е случило. Може би някой го е взел на заем. Важно ли е?

— Не знам — въздъгнах аз. — Може би ставам параноичка. Имаше нещо странно с този речник. В него бяха записани три дефиниции за Ханаан, а в моя са само две.

— Странно! Нека да проверим моя речник. — Тя излезе навън и се върна с речника си. — Заповядай!

Намерих записа за Ханаан. Само две определения. Не споменаваха за Ханаан, Масачузетс.

— Хелън, би ли могла да провериш кой е взел речника на Греъм? Може да се окаже важно.

— Ще поразпитам. — За момент тя замълча. — Бъди предпазлива, Рейчъл. Мисля, че можеш да откриеш за мистър Маршал повече неща, отколкото всеки от нас би искал да узнае.

— Страхувам се, че вече съм го направила — казвах на Хелън точно когато Бени Голдберг влезе.

— Поздрави и почитания, мисис Марстън — каза той.

Хелън му кимна вежливо и излезе навън.

Бени почака, докато тя излезе, затвори вратата и кимвайки с глава в тази посока, каза:

— Тя е една от моите най-големи почитателки. Трябва само да ѝ се усмихна, и каменната ѝ обвивка се пропуква. — Бе оставил сакото в офиса си. Ръкавите му бяха завити до лакътя, отзад ризата му бе изскочила извън панталоните. — Е? Какво става с теб и домашното ти животното?

— Погледни това. — Подадох му фотокопието на компютърната разпечатка и му разказах как Хелън Марстън го е от крила.

— Прилича на шифър. — Той изучаваше цифрите и букви те. — Не мога да го разбера. Счетоводна сметка? Номера на коли? Избави ме от това, Рейчъл.

— Този случай започва да става странен — казах аз. — Сега липсва речникът на Маршал. Този, с допълнителната дефиниция за Ханаан. Някой го е взел на заем или просто го е отнесъл. Хелън ще се опита да разбере кой. Слушай, ти не трябваше ли да си в съда тази сутрин?

— О, какво нещастие. Другият адвокат е кретен. Даването на показания продължи само десет минути преди той и клиентът му да се разбеснеят.

— Какво се случи?

— Нареди на свидетеля си да не отговаря на моите въпроси. Тогава аз се обърнах към свидетеля и му обясних, че според закона той може сам да реши дали да следва или не съветите на адвоката си по този въпрос.

— Това е честно — казах аз.

— Почакай! После казах на свидетеля, че е време той да реши дали иска да отговаря на моя въпрос, или предпочита да следва съветите на този глупак, когото нарича свой адвокат. Той започна да ми крещи, аз му отвърнах и тогава той напусна заседателната зала заедно с клиента си.

— Кой е съдружникът в този случай? — попитах аз.

— Не питай. Кент Чарлс. Бе очарован, когато му докладвах. — Бени отвори широко очи. — Това място ме вбесява.

Той извади пакет бонбони „Лайф сейвърс“ от джоба си и ми предложи един.

— Не, благодаря.

— Днес следобед ще ходя в обществената библиотека — каза той, хрускайки бонбона си. — Един от сърдитковците от „Ботълс и Канс“ е направил нов иск. Само чуй: „Посегателство върху авторското право.“ Твърди се, че някои от клиентите ни са изкопирали няколко рекламни материала.

— Авторско право ли? — възкликнах аз. — Господи, този случай е черната дупка в нашата съдебна практика.

— Не се подигравай. Ще ходя до библиотеката, за да намеря рекламните в списанията, въз основа на които те базират своя иск. Докато съм там, ще видя какво мога да открия за Ханаан, Масачузетс. Този случай възбужда любопитството ми. „Ботълс и Канс“ ще платят за това време. Никой няма да разбере.

— Благодаря ти, Бени. Съмнявам се, че някакво си селище на пуритани от седемнадесети век има нещо общо с домашното животно на Маршал. Но все пак съм любопитна.

От другата страна се чу вик:

— Махни се от пътя ми, жено!

Вратата се отвори с трясък и Меги Съливан влетя в офиса, зачервена и ядосана.

— Чуйте вие — започна тя, като гласът ѝ ставаше по-силен, — имате ли нещо общо с това? Ако имате, ще ви хвърля в затвора.

— За какво говориш, Меги? — попитах аз.

— За гроба, дявол го взел! — Стиснатите ѝ юмруци бяха опрени на широкия ѝ ханш. — Това е моя собственост. Има също закони, които го защитават. И ако имате нещо общо?

— Почакай за момент — изрекох аз. — За какво става дума?

Тя ме гледаше застрашително, дишайки тежко. Хелън Марстън бе застинала зад нея на вратата.

— Гробът на Ханаан — каза накрая Меги. — Разкопали са го.

— Какво?

— Миналата нощ предполагам. Някой е дошъл през нощта и го е разровил. Сега има само една голяма дупка в земята, а ковчегът е изчезнал!

## ГЛАВА 8

Докато с Меги стигнем до офиса ми, успях да я убедя, че нямам нищо общо с кражбата. Мери седеше на бюрото си и разлистваше списание „Космополитън“. Тя ми подаде телефонните съобщения, а аз я представих на Меги, която изсумтя едно „Здравей“ при влизането в офиса ми. Последвах я, като се спрях, за да направя знак на Мери, която ни гледаше учудено. Аз присвих рамене и затворих вратата. Меги обикаляше стаята.

— Наистина съм бясна — каза тя. — Някой се вмъква в моята собственост посред нощ, разкопава един от моите гробове и се измъква с един от моите ковчези. Мога да ти кажа, че съм ядосана. Аз ръководя гробище за домашни животни. Прекрасно гробище за домашни любимци. В него също са заровени и хора. Включително и моят Карл, нека душата му почива в мир.

Тя спря да обикаля и поклати глава.

— Ако се разчуе и думичка за това, аз ще загазя. На всички гробища за домашни животни им е трудно. Хората са наплашени от ограбването на гробовете. Най-малкото, което те очакват, когато заравят любимото си животно тук, е то да си остане заровено тук. Купуваш парцел, заравяш домашния си любимец или съпруга си и, за бога, очакваш те да си останат заровени. Имаш ли представа как ще реагират хората, ако разберат?

— Какво смяташ да правиш? — попитах аз.

— Мислих за това. — Меги замълча, докато запали цигарата си с кухненска запалка. — Не мога да отида при ченгетата. Първо, те няма нищо да разкроят. Ще ми изпратят двама глупаци с патрулна кола, те ще обикалят наоколо, ще си напишат рапорта и това ще е единствената полза от тях. Второ, това може да стане достояние на пресата. Тук е истинският проблем. Не желая никаква публичност. Не само защото ще повлияе зле на бъдещия ми бизнес, включително и за хипопотама от Брукфийлдската зоологическа градина, който бих могла да докопам, да чукна на дърво. Това е ужасно, имам предвид ужасяващо, за

всичките тези бедни семейства, които са погребали животните си при нас.

Меги поклати глава и дръпна от цигарата си. Изкара пушека от носа си.

— Имам няколко приятни стари дами, които ще получат удар, ако разберат за кражбата. Кулминацията на седмицата им е посещението в моето гробище. Трябва да се погрижа и за тях. За тяхното спокойствие и разсъдък. — Меги ме изгледа втренчено за момент и после седна на фотьойла. — Това ме доведе при теб.

— При мен?

— При теб. Какво знаеш ти за тази работа с Ханаан?

— Допреди един час се опитвах да разбера какво има в гроба.

— И сега?

— И сега предполагам, че ще посъветвам клиента си?

— Кой е твоят клиент? Този Маршал ли?

— Не — замълчах за момент. — Маршал е мъртъв. Неговата адвокатска фирма ме нае да открия каквото мога за Ханаан.

— Защо?

— Поради някои трудности с наследството.

— Какво означава това? — попита Меги.

— Преди да дойдем до това, нека да поговорим за твоя план на действие.

— Не знам. Не съм сигурна. Може би ще наема частен детектив или може би адвокат. Защо не теб.

Това може да оправи положението, помислих си аз. Адвокатската фирма не искаше да се вдига шум около въпроса за Ханаан, същото желаше и Меги. „Абът и Уиндзър“ не биха искали Меги да наеме външен човек, който да започне да рови наоколо, тревожейки семейството на Маршал с въпроси.

— Защо аз? — попитах аз. Меги ме изучаваше.

— Не съм сигурна. Не познавам други добри адвокати, не познавам никакви частни детективи. Не знам как да наема добър частен детектив. Ако тази голяма адвокатска фирма е доволна от теб, предполагам, че си добра в професията си. Но искам да знам повече за работата ти по този случай.

— Същото искам и аз — казах аз. — Ще уведомя фирмата за кражбата и ще видя дали те ще поискат да продължа да се занимавам

със случая. Ако не поискат, мога да работя за теб, като предполагам, че те няма да имат нищо против.

— Ами ако поискат да продължиш да работиш за тях?

— Тогава ще си остана с тях — отговорих аз.

— А какво ще стане с мен?

— До известна степен твоите интереси се покриват с тези на фирмата. Но може да възникне и противоречие между тях.

— В какъв смисъл? — заинтересува се тя.

— Свързано е с бъдещите плащания за грижата и поддръжката на гроба...

— Виж, не ме е грижа за парите за грижата и поддръжката на гроба. — Меги стана и отново започна да обикаля из офиса. — Не парите ме безпокоят. В гробището си имам един разровен гроб и това може да навреди много лошо на бизнеса ми. Искам ти да намериш ковчег и да ми го върнеш обратно. Имам възможност да ти платя за това.

— Нека първо да поговоря с фирмата — казах аз. — После ще ти се обадя.

— Добре. — Тя отново седна на фотьойла.

— Как вървят нещата със зоологическата градина? — попитах аз.

— Трудно е да се каже — отговори тя, поклащайки глава. — Ще ги видя отново и ще им кажа, че е крайно време да решат какво да правят. Вчера музеят им отказа. Мисля, че имам шанс. Другата им възможност е да го продадат на предприятие за претопяване на мазнини.

Меги се изправи и тръгна към вратата.

— Дай ми отговор днес.

— Ще ти дам. Късмет със зоопарка.

След като тя си тръгна, Мери показа главата си в стаята.

— Значи това е собственичката на гробището? — попита тя.

— Да. Някой е откраднал Ханаан.

— Боже мой! Ти се шегуваш.

— Де да беше така! Този случай е странен.

— Какво ще правиш по-нататък? — попита тя.

— Ще разкажа на Измаел Ричардсън какво се случи и ще разбера дали иска да продължа да работя за него.

Започнах да преглеждам по-ранните телефонни съобщения.

— Има още едно съобщение за теб — каза Мери. — Вдовицата на мистър Маршал се обади. Каза, че може да те приеме у тях в два и половина часа днес следобед. Искаш ли ад реса ѝ?

— Не. Имам го.

— Господи, Рейчъл, защо някой ще ограбва гробище за домашни животни? Кога са заровили животното?

— През 1986 година.

— Странно.

Едва бяхме привършили обяда си с Мери, когато от „Абът и Уиндзър“ ми донесоха голям дебел плик. В него имаше копие от последното завещание на Грѐм Андерсън Маршал III, копие от допълнението към това завещание и кратка бележка от една от секретарките на Измаел Ричардсън: „Мистър Ричардсън помоли да ви изпратя приложените документи.“

Завещанието бе дълго тридесет и две страници. Бе издържано в тежкия стил на адвокатите, занимаващи се с наследства. За този стил не е достатъчно да се каже, че бащата завещава своята колекция от пощенски марки на сина си. Вместо това се пише, че той дава, завещава, предава, предоставя и т.н. така наречената колекция от пощенски марки. Гореописаната колекция да бъде предадена и доставена, освободена от всякакви искове, със запазено право върху чуждо имущество и ипотеки. Или, с други думи, синът му да вземе проклетите марки.

Прегледах всичките дарения, споменати в завещанието, повечето във вид на предмети, като си отбелязах дарението от петдесет хиляди долара за колежа „Барет“ и петдесетте хиляди долара за Масачузетското историческо общество.

Добавката към завещанието бе дълга само три страници. В нея бе описано всичко, което Измаел Ричардсън ми бе разказал: задължението на управляващия партньор да бъде съпопечител на фонда, изискването този съпопечител да се занимава с грижата и поддръжката на гроба, нареждането „Абът и Уиндзър“ да му плащат два пъти по-високо възнаграждение от часовата му тарифа за тези услуги. Тя да бъде в сила двадесет и една години след смъртта на последния адвокат, член

на управителния комитет на „Абът и Уиндзър“ по времето на смъртта на Маршал. Тоест бе обвързано с древното и наистина неразбираемо (поне за адвокати) правило против вечното ползване на наследството.

Прочетох още веднъж параграфа, свързан с доставката на цветя на гроба четири пъти годишно: на 19 март, на 27 юли, на 11 септември и на 29 ноември. Втрещено гледах тези да ти, а после ги записах в бележника.

Последният параграф от завещанието сигурно бе накарал Измаел Ричардсън да се замисли. Маршал „умоляваше“ адвокатската си фирма „...да уважи и да изпълни простите, но важни за него неща, посочени в добавката към завещанието. Дори ако гражданското право не ви задължава да изпълнявате тези условия, аз се надявам и моля моите съдружници, специално управляващия съдружник да поеме моралното задължение да изпълнява горепосочените условия, които аз го моля да уважи. Искам само да отбележа с тези условия малката си роля, която имах във вечния живот на Ханаан“.

Прочетох последното изречение на глас още веднъж.

Добавката към завещанието бе датирана — 15 юли 1985 година и като свидетели се бяха подписали двама административни служители от „Абът и Уиндзър“. Разпознах имената им. Не се съмнявах, че Маршал ги е повикал в офиса си, помолил ги е да се подпишат и после ги е написал като свидетели. Никой от тях е нямал и най-малката представа под какво се подписва.

Телефонът иззвъня. Беше Кент Чарлс. Каза, че има нов случай, по който иска да се посъветва с мен лично. Съгласих се да се срещнем утре в пет часа следобед в яхтклуба за по едно питие.

Обадих се на телефонните услуги в Ню Йорк и ги помолих да ми дадат номера на издателя на „Американски речник на английския език“. Набрах номера и помолих да ме свържат с от дела за връзки с клиентите. Някой си Ралф Пинчли вдигна слушалката. Представих се за търговски агент на няколко големи чикагски адвокатски фирми и го помолих да ме информира за последното издание на този речник. Казах му, че имам два екземпляра от техния речник върху бюрото си. Въпреки че и двата бяха еднакви, при случайно прелистване на речниците бях открила, че определенията за Ханаан са различни. Той сигурно имаше екземпляр върху бюрото си, защото се сконфузи, когато му прочетох определението за Ханаан, Масачузетс.



— Бихте ли прочели отново последното изречение — помоли той. — Бавно.

Направих го.

— И казвате, че го има във вашия речник, мисис?

Отговорих утвърдително.

За момент и двамата замълчахме.

— Вижте, аз трябва да проверя в отдела за речници.

— Разбира се — отговорих аз. — Преди да направя поръчката си, бих искала да зная дали този речник го имате в наличност. Този с трите определения. Клиентите от адвокатските фирми предпочитат по-подробното издание.

После се обадох на Измаел Ричардсън и му предадох молбата на Меги да я представлявам. След дълга пауза той ми нареди да продължа разследването. Обсъдихме молбата на Меги и достигнахме до извода, че е по-добре аз да я представлявам, отколкото някой друг. Попита ме с няколко общи думи за практиката ми и завършихме разговора си при въпроса му дали бих се върнала отново да работя за „Ин ре Ботълс и Канс“. Учтиво му отказах.

За втори път прегледах телефонните съобщения и ги поставих върху бюрото си. Отворих най-горното чекмедже и извадих една цигара — втората за деня. Бях ги намалила до четири на ден. Запалих я с кибрит и се облегнах на стола.

„Ин ре Ботълс и Канс“. За обикновените хора то звучеше като закон против правенето на боклук. Но за всяка от сто тридесет и двете адвокатски фирми от цяла Америка, ангажирани с този случай, „Ин ре Ботълс и Канс“ бе златната жила, която ги снабдяваше годишно със сума, по-голяма от брутният национален продукт на някои страни, членки на Обединените нации.

Случаят „Ботълс и Канс“ бе започнал преди тридесет и една година с шест страници граждански антимонополен иск във федерален районен съд в източната част на Мисури. В този иск — оригиналът на който се пази зад стъклена витрина в Щатския съд и митницата в Сент Луис — две бутилиращи компании от Югоизточен Мисури обвиняват южноилинойска бутилираща компания в опит да монополизира регионалния пазар. Един срещу друг се изправяха „Еймс Ботълс Инк“ срещу „Кинг ъф Пиорша Ботлинг Ко“.

Случилото се тогава може да бъде сравнено с ужасния момент, присъстващ във всеки филм на ужасите от петдесетте години: Лудият учен се запътва към леглото си, а зад него в лабораторния съд в подземната лаборатория се вижда топчица протоплазма. В момента, когато камбаните на близката църква оповестяват полунощ, камерата в едър план показва лабораторния съд. Малката топчица започва да блести и да се тресе. Подсещане за органиста да започне да свири.

Само след три месеца канзаска бутилираща компания се включи в делото, обвинявайки другите две компании в хищническо ценообразуване. След това консервна компания от Небраска навлезе в битката, обвинявайки останалите в групов бойкот, а към нея като защитници се присъединиха още две бутилиращи фирми. Две консервни компании от Индиана се присъединиха по-късно с иск за нарушаване на законовия акт на Робинсън — Ретман. Към края на първата година участниците в процеса бяха достигнали цифрата шестнадесет. През следващите години броят на компаниите, участващи в този процес, се намаляваше или увеличаваше. През 1974 година случаят официално бе именуван „Ин ре Ботълс и Канс“. В крайна сметка в него участваха осемдесет и една компании, тридесет и девет защитници, бяха написани повече от деветстотин страници, пълни с искове, обратни искове, искове срещу трети страни в процеса с обвинения в монополно поведение, нечестна търговска практика и бизнеснарушения, породени от модерния капитализъм.

„Ин ре Ботълс и Канс“ е най-продължителният случай в историята на американското гражданско правораздаване. След повече от тридесет години той още е в подготвителния си период. Над един билион документи са разменени и повече от осемстотин свидетели са давали показания под клетва. Оптимистите се надяват процесът да започне след десетина години. Песимистите с наслада цитират статия за този случай, появила се наскоро в списанието „Правен преглед на Вирджинския университет“: „При тази скорост опашката на този бронтозавър на съдебните процеси ще прекрачи прага на съдебната зала след седемдесет и пет години.“

Четири пъти „Ин ре Ботълс и Канс“ се бяха явявали пред Върховния съд и дванадесет пред Апелационния. Семинарът по гражданско право през последната година на учението ми в Харвард бе изцяло върху апелационните мнения за „Ин ре Ботълс и Канс“. Цяло

поколение от професори бяха провеждали лекциите си и семинарите за гражданско право на базата на този случай. В крайна сметка седемстотин двадесет и три статии, бележки и коментари бяха написани за него.

Разбира се, истинската битка за „Ин ре Ботълс и Канс“ не се водеше в съдебната зала, а в трите пещероподобни склада в Чедар Рапидс, Айова и двата гигантски склада в покрайнините на Форт Уорт, Тексас. Документите на компаниите, страни по делото, се съхраняваха в Айова, а на защитниците — в Тексас. Осем часа дневно, шест дни седмично дузина млади адвокати проучваха основно планини от документи, подготвяйки резюме на всеки от тях. Тридесет и двама компютърни програмисти вкарваха тези данни в компютрите, свързани с главния компютър в Чикаго.

Председател на този подобен на Гаргантюа съдебен случай бе районният съдия Харолд Грийнман. Той бе чул първите показания по този случай преди тридесет години и бе го следил през цялото време.

Преди три години, след като прекара лек удар и се разбра, че няма вечно да оглавява този случай, управителният комитет на защитниците организира специална среща. По време на тричасовото заседание членовете на комитета разбраха, че никой в стаята не знае цялата информация по случая. Поискаха от главния програмист компютрите да обработят всички данни и да извадят в резюме по-значителните факти от този съдебен случай. Компютърът бръмча и буча два часа и после започна да печата. Печаташе и печаташе. Цели десет часа. Общият брой на страниците гонеше пет хиляди.

На високо ценен сътрудник от „Абът и Уиндзър“ му поставиха задачата да ги прочете и обобщи. Този сътрудник прекара сам два месеца в офис без прозорци, четейки безкрайната компютърна разпечатка. Резултатът беше един меморандум от двеста и дванадесет страници, които тя представи на Греъм Маршал десет минути преди да му връчи оставката си. Тази млада сътрудничка бях аз.

Тъкмо излизах от офиса си, за да отида на срещата с вдовицата на Маршал в Кенилуърт, когато телефонът звънна. Бе Ралф Пинчли от „Американски речник на английския език“. Гласът му звучеше още по-притеснено. В различните издания на речника имало само една версия за Ханаан и тя изключвала тази за града в Масачузетс. Издателският персонал два пъти проверил ръкописите, шпалтите и

изследователските си файлове. Не открили нищо записано за Ханаан, Масачузетс.

— Сигурна ли сте, че пред вас е нашият речник? — попита той.

— Абсолютно — отговорих аз.

— Малко съм объркан. Ако имате възможност, бихте ли ми изпратили копие от тази страница, а междувременно аз ще продължа да проверявам при нас. Може би да открия нещо в архивите ни.

Благодарих му за помощта, изслушах постоянните хвалби на продавачите за речниците и другите изследователски материали, които биха били от голяма полза на адвокатите, и затворих.

## ГЛАВА 9

Вдовицата на Маршал бе облечена в черно. В черен бански. Голяма черна плажна кърпа бе простряна върху близкия стол, допълвайки комбинацията.

Вратата ми отвори и ме заведе до големия басейн в задната част на къщата униформена прислужница — едра чернокожа жена. Джулия Маршал се бе излегнала на шезлонг до басейна и събираше лъчите на следобедното слънце. До лакътя ѝ имаше малка масичка с висока чаша, в която плаваха кубчета лед. Слънчевите ѝ очила имаха огромни стъкла, а рамките им бяха от черупка на костенурка. Четеше учебник по бизнесадминистрация.

Предполагам, че бях очаквала холивудска версия за вдовица: да ме заведат в стая на горния етаж с пуснати завеси, измачкана черна дреха, свита дантелена носна кърпичка, отпуснати рамене, зачервени очи, несресана коса. Вместо това аз видях загоряла матрона от Северния бряг с маникюр, която събираше погледите на тийнейджърите, когато се изправяше на ръба на клубния басейн или опитваше да улови топката по време на тенисмач. Лилавият лак на ноктите на ръцете ѝ хармонираше с този на краката и. Косата ѝ, с път в средата, бе дълга до раменете. Тя вероятно бе около петдесетте, но фигурата ѝ бе на четиридесетгодишна жена.

Съпругът ѝ бе починал преди повече от месец. Животът продължава, помислих си аз.

Представих се.

— Здравейте, мила — каза тя, изправяйки се на стола, и свали слънчевите си очила. Кожата около големите ѝ лешникови очи изглеждаше твърде опъната. Брадичката и вратът ѝ бяха на ред в графика на пластичния хирург.

— Руби — каза тя, — донеси ни водка с тоник.

Тя се обърна към мен:

— Искате ли сирене и бисквити?

— Не, благодаря.

— Само питиета, Руби.

— Да, мисис.

Започнахме да говорим за времето. Тя се възхити на колието ми и ме попита къде съм го намерила. В един от колетите, които майка веднъж месечно ми изпращаше от Сент Луис. Аз се заинтересувах от учебника по бизнесадминистрация и я попитах защо ѝ е. Тя ми отговори, че се е записала да посещава курс в Северозападния университет. Руби ни донесе питиета. Джулия ѝ каза да ги остави до масичката с чадъра и двете се преместихме там. Чертите ѝ бяха хубави и правилни — приятна, но не красива.

— И така — изрече тя, докато сипваше питиета, — вие сте тук заради Ханаан.

— Да.

Тя присви рамене.

— Мога да ви кажа това, което казах на Харлан Додсън. Нямам представа какво е заровил Греъм в този гроб. Предполагам, че вече ви е казал това.

— Измаел Ричардсън ми каза. Все още не съм говорила с мистър Додсън.

Тя се облегна назад, подпря лактите на страничните облегалки на стола и кръстоса ръце в скута си.

— Аз не съм най-добрият източник на информация за извънслужебния живот на мъжа ми. — Протегна се да вземе чашата си. — Харлан казваше, че просто трябва да забравя това. Да го оставя да разкрие завещанието и да продължа да си живея живота.

— Това не е лош съвет.

— Неправилен е. Не можеш просто ей така да забравиш такова нещо. — Джулия Маршал ме изучаваше, наклонила леко главата си. — Какво мислите, че е заровил в този ковчег?

— Не знам. Това трябва да открия.

— Искам да ми съобщите веднага щом разберете какво се крие зад всичко това. Имам право да го узная.

— Имате право. Когато разкрия нещо, лично ще ви го съобщя.

— Добре. — Тя отпи глътка от питието си. — Вие специалист по исковете ли сте?

— Бях. Работих с вашия съпруг.

— Аха. — Тя ме огледа от горе до долу. — Ако сте работили с него, значи сте упорита. Сигурно сте и добра изследователка. Греъм не обсъждаше с мен работата си — в гласа ѝ се прокрадваше нотка на горчивина, — но често го чувах да се хвали на други, че помощниците му имат глави на раменете си и знаят как да изровят даден факт извън юридическата библиотека.

— Не знам нищо за главите на помощниците му.

Тя се засмя.

— Но той със сигурност ме накара да изляза извън библиотеката. През първия месец от работата ни ме накара да отида със самолет до Литъл Рок, за да разпитам трима бивши служители от тамошната бутилираща компания.

— Това звучи като „Ботълс и Канс“ — каза тя. — Господи, сигурно е много отегчителен случай. — Джулия Маршал взе шейкъръ с коктейла. — Искате ли още?

— Не, благодаря. — Изчаках, докато напълни чашата си.

— Спомняте ли си нещо необичайно в живота на мъжа ви през 1985 година?

Джулия Маршал смръщи вежди в опит да се съсредоточи.

— Всъщност — каза тя накрая — това бе една нормална година за него. Поне доколкото аз си спомням. Той работеше до късно, пътуваше много, работеше и в събота, и в неделя. Не го виждах често, изглеждаше объркан. — Тя присви рамене. — Съжалявам, но трябва да ви кажа, че това е била обичайна година за него. Поне сравнена с предишната и следващата година. Те бяха действително необичайни.

— Какво имате предвид.

— Греъм за малко не умря през 1984 година.

— Спомням си, че беше известно време в болница. Това през 1984 година ли беше?

— Да. В Хюстън. Правиха му сърдечна операция, за да му сменят една клапа с изкуствена. Сърдечното му заболяване не бе много напреднало и се предполагаше, че няма да има никакви проблеми.

— А те възникнаха, нали?

— Беше ужасно. По време на операцията е получил сърдечен пристъп. Това е много рядко, но все пак се случва. След това е получил алергичен шок от анестезията. Също много рядко срещано явление

според лекарите. Той едва оживя след операцията и три дни беше в кома.

— Господи!

Джулия се втренчи в басейна.

— Това го промени. Забелязах го, когато се върна от Хюстън. Имаше чувството, че е бил на ръба на смъртта. Кое то беше истина. — Тя продължи да гледа басейна. — Предполагам, че всеки реагира по различен начин. Някои захвърлят всичко и се усамотяват в планината, сменят професията си или нещо подобно. А Греъм се хвърляше да работи с още по-голямо настървение.

Тя замълча за момент.

— Помислих си, че това ще ни сближи. — Джулия Маршал се обърна към мен: — Не стана.

— Съжалявам.

Тя прекара пръсти през косата си.

— Мъжът ми умееше добре да използва хората. — Прекара показалеца си по запотената от леда чаша. — Мисля, че това е качество, присъщо на адвокатите, поне до известна степен. Но Греъм превъзхождаше всички.

Усмихна се печално.

— Мисля, че беше най-щастлив по време на работата си в Държавния департамент. Той обичаше тези скрити маневри, тъмната и сенчеста страна от външната политика. Той бе идеален за ЦРУ.

— Винаги намираше изход и в най-заплетените случаи — казах аз. — Обичаше да съставя стратегии.

Джулия Маршал кимна утвърдително.

— Мъжът ми изпитваше необходимостта да контролира събитията и хората, замесени в тях. — Тя направи пауза. — Едва преди десет години успях да се отърва от властта му.

Погледна ме.

— За околните ние си оставахме идеалната двойка. Греъм бе майстор на прикритията. Без да броим появите ни на обществени места, за да изпълняваме социалните си функции, ние рядко се хранехме заедно. Спяхме в отделни спални. — Тя изведнъж присви рамене. — С изключение на няколко пъти годишно, когато и двамата бяхме пияни. Типичната американска двойка.

— Съжалявам, мисис Маршал.



Тя присви очи.

— Фирмата ви е наела да разследвате случая с гроба на Ханаан, нали?

Кимнах за потвърждение.

— И фирмата ме представлява в този случай?

— Да.

— В известен смисъл сте и мой адвокат.

— Предполагам, че може да се отговори утвърдително.

— Добре. Тогава искам да извадите този ковчег.

Погледнах надолу към бележника си.

— Няма да бъде лесно — рекох аз.

— Казах ви, че искам да зная какво има в този ковчег. Четиридесет хиляди долара от парите ми потъват там. Искам да зная на кого е било животното. Извадете го.

— Положително има правила и закони, засягащи погребенията на животни — казах аз.

— Тогава открийте кои са те. Щом може да се извърши ексхумация на човешко тяло, тогава защо да не може да се извади трупът на едно умряло куче.

— Ще ги проверя — увъртах аз.

— Вижте, дали не може да се даде гласност на случая? — попита тя, повишавайки глас. — Може би това ще накара някоя от кукличките му да протестира. Тя трябва да е нещо много специално, за да отдели четиридесет хиляди долара за мъртвото й домашно животно.

— В действителност вие не желаете това, мисис Маршал. Съпругът ви е мъртъв. Тази публичност само ще навреди на вас и децата.

Джулия Маршал ме изгледа втренчено, като постепенно чертите й се отпуснаха.

— Не ме размивайте.

— Никога — отговорих аз. — Зная колко болезнен може да бъде този случай, особено така скоро след смъртта на съпруга ви. Ще се опитам да разбера какво има в ковчега. За успокоение на фирмата и заради вашето спокойствие. — Ако, разбира се, въобще откриех ковчега.

За момент и двете потънахме в мълчание. Загледах се в дебелата пчела, кръжаща над жълтата саксия до басейна.

— Съпругът ми имаше истинско чувство за хумор — каза тя най-накрая. — Където и да се намира в момента, той сигурно се наслаждава на причината за смъртта си.

— Не ви разбирам — промълвих аз, надявайки се, че няма да ме разпитва за Синди.

— Греъм ми казваше, че когато почине, това ще бъде най-проклетият грешен смъртен случай в историята на Илинойс. Той дори говори за това с няколко известни адвокати.

— Аз определено не ви разбирам.

Тя се усмихна. Тъжна усмивка.

— През пролетта на 1986 година той получи обезпокояваща информация за изкуствената клапа, която му бяха поставили. Някои от тях функционираха зле. Министерството на здравеопазването ги изследва и накрая принуди производителя да събере всички продадени клапи. Около двеста от тях все още бяха в болниците. Но около двадесет бяха поставени в човешки сърца. Едно от тях бе сърцето на Греъм.

— Боже мой! Какъв ужас!

— Ако искате, ми вярвайте, но не за пръв път се връщат изкуствени клапи. И друг път се е случвало това.

— Какво направи той?

— Отлетя до Хюстън и се срещна с хирурга си. Очевидно около десет процента от тези клапи показваха дефекти. Една от десет. Базирайки се на първата операция на Греъм, докторът му казал, че има само петдесет процента шанс да преживее още една операция. Греъм се върна у дома.

— Той отказа ли се от втора операция?

— Да. Ако клапата работеше добре, той можеше да живее с години. Ако дефектиреше, щеше да умре.

— Но това е руска рулетка, в която залогът е животът му.

— Точно така. Той живееше с часовникова бомба в гърдите си, само че не знаеше дали и кога ще експлодира. Честно казано, не зная как издържаше.

— Ще ги дадете ли под съд?

Тя се засмя.

— Нали ви казвах за чувството за хумор на Греъм. Това е, което имах предвид. Клапата работи докрай отлично. При аутопсията

установиха, че тя няма нищо общо със сърдечния удар. Била е в отлично състояние. Тази проклета клапа го надживя. — В гласа ѝ се долавяха истерични нотки, но тя бързо се успокои.

— Съжалявам — казах меко.

Джулия Маршал махна с ръка.

— Единствената част в това човешко сърце, която работеше, бе изкуствената. Не бе необходимо хирурзите да ми го казват. — Пое дълбоко въздух и бавно го издиша. — И така — каза тя, — какво още мога да ви кажа?

Погледнах в бележника си, прочетох точките, които си бях набелязала, и зачеркнах наум повечето от тях.

— Ако нямате нищо против, ще ви задам два бързи въпроса.

— Давайте.

— Прочетох в завещанието, че е оставил пари на колежа „Барет“.

— Неговата алма матер — отговори тя. — Участваше доста активно в тяхното настоятелство.

— Оставил е пари също и на Масачузетското историческо общество.

— Греъм вярваше, че прадедите му произхождат от пуританите. Това бе семейното му евангелие. Но никога не откри потвърждение в книгите. Преди няколко години дори нае един специалист по съставяне на родословно дърво, но той успя да проследи следите на семейството само до началото на деветнадесети век. Предполагам, че Греъм е оставил пари на Историческото общество, защото те се опитаха да му помогнат в разследването.

— Какви са били прадедите му? — попитах аз.

— Не си спомням.

Замислена, тя присви чело.

Поговорихме си още няколко минути, повече за децата и ученето ѝ в Северозападния университет. Пожелах ѝ късмет.

## ГЛАВА 10

Прибрах се в офиса си малко след пет. Мери току-що бе си отишла. Оставила ми бе бележка от Меги Съливан.

Обадих се на Меги, която беше във възторг, тъй като бе разбрала от зоопарка условията за погребването на хипопотама. Погребението бе определено за след седмица, считано от тази събота.

— Защо толкова дълго? — попитах аз.

— Да не мислиш, че е лесно да се погребее един петтонен хипопотам? Трябва да наема кран и двама допълнителни гробари. Необходим ми е дърводелец, който може да скове ковчег с размерите на пикап, марка „Форд“. Гюс може да почака. Два дни ще трябва и да го размразяват. Освен това мисля, че ще го аутопсират. Това също ще отнеме време.

И двете бяхме осъзнали важността — за нея, за Греъм Маршал и за „Абът и Уиндзър“ — да не разгласява в пресата за кражбата на ковчега. Но аз исках да ѝ обясня потенциалния конфликт между нейния интерес, изразен като защита на правата ѝ на собственост, и този на адвокатската фирма, която искаше да обяви за невалиден попечителския фонд.

— Чуй, искам ти да се заемеш със случая. Уверена съм, че ще ме защитиш, Рейчъл. Това можех да го кажа още когато те видях за пръв път. Ти и аз сме двойка упорити жени. Само намери ковчега.

— Ще се опитам.

— Между впрочем девер ми беше тук днес. Братът на Карл. Той е бил ченге. Сега е охрана в едно от близките предприятия. Огледа всичко много внимателно. Казва, че е професионална работа. Няма отпечатъци, няма следи от гуми, нищо. Никакви следи.

Разказах ѝ какво съм открила досега. Уговорихме се да се чуем утре.

Продиктувах на диктофона няколко писма, прибрах няколко съдебни книжа в куфарчето си и го заключих. Бени Голдберг и аз трябваше да се срещнем за вечеря в кафето „Хартленд“ в парка „Ийст

Роджърс“. Тъкмо бях излязла на перона на метрото на улица „Стейт“, и северният влак се показва. Седнах до прозореца, вратите се затвориха с трясък и влакът се понесе напред с глух метален стон. Облегнах се назад, докато влакът се провираше през тъмния тунел под река Чикаго. Лампите в тунела прелитаха покрай прозореца ми.

Електрическият влак навлезе в станция „Морз“. Слязох и се отправих към северния край на перона, а оттам по стълбите излязох на булевард „Лънт“. Кафене „Хартленд“ е на ъгъла на булевард „Лънт“ и тясната уличка, която върви паралелно с метрото. Бени още не бе дошъл. Седнах на последната маса отвън на терасата.

Десет минути по-късно той се появи на паркинга пред ресторанта и натисна свирката на колата си, марка „Шеви Нова“ от 1970 година, докато излизаше от нея. Носеше сандали, червена тениска с бял надпис „Моля, помогнете ми — аз съм ендоморфен“. Отпред тениската му беше размъкната и откриваше широко косматото му тяло.

— Ти не си ли се прибирал къщи? — попитах аз.

— По-добре ми повярвай, Рейчъл. — Бени седна срещу мен. — Целия следобед прекарах в Чикагската обществена библиотека, потейки се. Каква мъка! Няма климатична инсталация, няма вентилация. Докато бях там, си мислех, че ще трябва да лекувам рака, който нарастваше в подмишечните ми ямки.

Бени огледа ресторанта и взе менюто.

— Шик място си открила, Рейчъл. Погледни това меню. Сандвич с ядки! Какво, по дяволите, е това? Няма ли свинско месо тука?

— Опитай рибата или пилето.

Накрая той се спря на пиле с копър. Аз си поръчах супа от леща и гъбена каша. След като предадохме поръчките си, Бени ми разказа за изследователските си усилия този следобед.

— Рейчъл, мисля, че това определение в речника е печатна грешка. Нищо не можах да открия за Ханаан, Масачузетс. Абсолютно нищо. Дори помолих една от библиотекарките също да потърси. Това място никога не е съществувало.

— Целият този случай е странен — отвърнах аз. — Нито една подробност не се връзва с друга.

— Какво имаш предвид?

— Само няколко очевидно несвързани помежду си неща. Греъм Маршал погребва нещо, наречено Ханаан, в гробище за домашни

любимци. Издига му паметник със странен епитаф. Върху надгробния камък е написана само една дата: 1985 година. Но Маршал го заравя през май 1986 година. Никой не знае какво има в гроба, дори и собственичката на гробището.

— Тя е Меги Съливан, нали?

— Да. А след това Маршал създава попечителския фонд за поддръжка на гроба. Постановява създаването му в тайна добавка към завещанието си, въпреки че фирмата се е занимавала с това. Пет седмици след смъртта му нищо не се случва. Но точно тогава фирмата ме наема и аз посещавам гроба. Тогава посред нощ някой разкопава гроба и открадва ковчега. Междувременно секретарката на Маршал смътно си спомня, че през 1985 година е работила с Маршал върху секретен проект, касаещ Ханаан. Но тя не знае за какво е бил той. Маршал се е занимавал с всичко сам, дори със създаването на информационните файлове. Тя никога не го е чувала да споменава за домашно животно. Тя претърси информационните файлове в главния компютър за нещо, касаещо Ханаан, и откри един лист от компютърна разпечатка. Онзи, който ти показах днес. — Замълчах, докато келнерката сервираше поръчката ни. — Днес посетих Синди Рейнолдс. Ти беше прав. Тя е била с Маршал, когато той е починал. Наистина е много хубава. И умна също.

— В тебе ли е листът? — попита Бени.

— Какъв лист?

— Компютърната разпечатка.

Извадих копието си от куфарчето и го поставих на масата.

— Цял следобед го разучавах — казах аз. — Нещо в него ми е познато, но все още не мога да схвана какво.

— Дай да разгледаме първия ред — каза Бени. — Три, тире, двадесет, тире, буквите „С“ и „Н“, тире, седемнадесет, тире, три. — Той изучаваше листа. — Всеки ред има същата структура: две числа, последвани от две или три букви, и накрая още две числа. Не са номера на кола — поне не на щата Илинойс. Почакай малко, може би те имат нещо общо с кучето. Домашните кучета нямат ли си номер на разрешителните за тях? Може би са номера на разрешителни за притежаване на кучета?

— Вече се сетих за това. Помолих Мери да провери в кметството. Нямахме късмет. Разрешителните за кучета нямат същата

структура на буквите и цифрите. Освен това на листа са изписани четири реда. Той не е заровил четири животни в ковчега, нали?

— За какво още си се сетила? — ме попита Бени между две хапки от пилето. — Знаеш ли, това хич не е лошо.

Изредих различни възможности: чеков номер, номер на банкова сметка, номер на сейф. Докато ги изреждах, погледът ми бе прикован в листа с компютърната разпечатка:

3 — 20 — ЧН — 17 — 3

7 — 28 — ЧХТ — 4 — 3

9 — 12 — ЧП — 23 — 6

11 — 30 — ЧХТ — 4 — 2

Изведнъж извиках.

— Открих го! — казах аз. — Намерих ключа.

— Какво си намерила?

— Погледни втория ред. Прочети го.

— Окей. Седем, тире, двадесет и осем, тире, буквите „Ч“, „Х“, „Т“, тире, четири, три. Е, и?

— Това е рожденият ми ден.

— Честит рожден ден, Рейчъл.

— Не, не. Присмехулнико, погледни го. Седем, тире, двадесет и осем. Тоест двадесет и осми юли. Тогава е рожденият ми ден. След това са буквите „Ч“, „Х“, „Т“. Нали виждаш? Това е име на вестник. „Чикаго хералд трибюн“. Разбра ли? Нещо се е появило в „Чикаго хералд трибюн“ на двадесет и осми юли. На двадесет и осми юли 1985 година. Мисля, че знам какво е то.

— Почакай за момент. Откъде взе 1985 година?

— Догадка — казах аз. — Нали си спомняш, че ти разказвах за албума с вестникарски изрезки на Синди Рейнолдс?

До всяка изрезка бяха записани датата и името на вестника, откъдето е взета. Една от тези изрезки се вряза в мозъка ми, защото съвпаднаше с рождения ми ден. От двадесет и осми юли 1985 година. В „Чикаго хералд трибюн“. Трябва да е 1985 година. Всичко води към 1985 година. Гробът, спомените на Хелън Марстън, статията във вестника.

— А какво ще кажеш за останалите две цифри? — попита Бени.  
— Четири, тире, три?

— Не знам. Трябва да видя статията.

— Мисля, че си на верен път. Погледни останалите редове — каза Бени. — Три, тире, двадесет. Тоест двадесети март. А какво ще кажеш за буквите „С“, „Н“.

— „Чикаго нюз“ — казах аз.

— Може би. Тогава „С“, „П“. „Чикаго пост“, а?

— Става.

— Ей — каза Бени. — Рейчъл, мисля, че го открихме.

— Довърши яденето си и да тръгваме. Библиотеката „Лойола“ все още е отворена. Можем да прочетем статиите.

Бени зареди микрофилма в апарата, превъртя, докато намери необходимия брой на вестника, и фокусира обектива. Разгледахме титулната страница на „Чикаго хералд трибюн“ от по неделник, двадесет и осми юли 1985 година. Бени натисна копчето за бързо превъртане и неясните очертания на титулната страница преминаха преднас. Нищо не открихме на първа страница. Той бавно превърташе филма, страница по страница.

— Задръж — казах аз. — Ето го.

Четвърта страница от първия раздел на „Чикаго хералд трибюн“ застана пред нас на екрана. В средата на страницата бе отпечатана същата статия, която бях видяла в албума на Синди.

НОВАТА „МИС СЪЕДИНЕНИ ЩАТИ“ Е КОРОНЯСАНА

„МИС ИЛИНОЙС“ ЗАЕМА ТРЕТОТО МЯСТО

АТЛАНТА — Пред погледите на широката национална аудитория мис Бети Джо Джонсън от Остин, Тексас, бе короняса на за „Мис Съединени щати“ на деветия ежегоден конкурс. „Мис Илинойс“ — Синтия Ан Рейнолдс — зае третото място.



„Благодаря на Господа за ролята, която ми е отредил — каза плачещата мис Джонсън по време на пресконференцията след награждаването. — Надявам се да разпространявам Божието слово, докато съм «Мис Съединени щати».“

Мис Рейнолдс от Илинойс каза за „Хералд трибюн“, че тя се е надявала да се върне в Илинойс с короната. „Но аз съм много радостна за Бети Джо — каза тя. — Ще бъде чудесна «Мис Съединени щати».“

Новата „Мис Съединени щати“ е втората „Мис Тексас“, която получава короната в деветгодишната история на конкурса. По време на кръга за демонстриране на таланта на участничките тя впечатли журито, като изпя „Невъзможен сън“, докато въртеше две запалени факли.

— Ако в това нещо е ключът за загадката — казах аз, — със сигурност не мога да го открия.

— Тя благодари на Бога. — Бени поклати глава. — Като че ли Господ е разпоредил кой да победи в конкурса.

— Хайде да помислим за това. Прочети какво е написано за тази статия в разпечатката.

— Окей. — Бени разгъна компютърната разпечатка. — Дай да видим... седем, тире, двадесет и осем. Предполагам, че това означава двадесет и осми юли 1985 година. Буквите „Ч“, „Х“, „Г“ са „Чикаго хералд трибюн“. Следват: четири, тире, три. Хм.

И двамата разгледахме статията отново.

— Открих го! — каза той. — Очевидно е страница четвърта, трета колона.

— Прав си. Трета колона. Четвърта страница, трета колона. Това е шифърът. Датата, вестникът, страницата и колоната.

— Да.

— Какво още има записано на листа? — попитах аз и вдигнах разпечатката.

— Още един „ЧХТ“ — посочи Бени. — Единадесет, тире, тридесет. Тоест тридесети ноември. Четвърта страница, втора колона.

— Аз ще го донеса. — Отидох до рафта с микрофилмите и намерих този за седмицата, започваща от двадесет и чет върти ноември.

— Още един конкурс за красавици, а? — попита Бени, докато аз зареждах филма.

— Кой знае. Може би си е паднал по кралици на красотата. Трябва да видиш Синди Рейнолдс — казах аз.

— Красива ли е?

— Ще паднеш в нокаут. Прекрасна е. — Пренавих филма, докато стигнах до тридесети ноември и спрях на четвърта страница.

— Боже мой — смотолеви Бени.

Заглавието на материала бе:

„ДВАМА УБИТИ ПРИ АВИОКАТАСТРОФА“

Статията бе кратка:

„РОУЗМОНТ — Двама бизнеспартньори от Карбондейл загинаха вчера, когато едномоторният им самолет се разби в една соева нива в Западен Илинойс. Убитите са Уилям Карсуел от «Мейпъл лейн» № 20 и Питър Фремингам от «Грейбридж авеню» № 15.

Говорителят на Националния комитет по безопасност на движението заяви, че се провежда разследване на този случай от офиса в Чикаго. Предварителните разследвания показват, че е имало неизправност в мотора.

Жертвите са пътували от чикагското летище «Мидуей» до Рокфордското търговско изложение, когато е станало произшествието.“

— Какво разбра от това? — попита Бени.

— Не знам. — Записах в бележника си имената и адресите на жертвите. — Може би Синди Рейнолдс ги познава. Хайде да намерим

и останалите статии.

Бени изучаваше компютърната разпечатка.

— „Чикаго нюз“, дванадесети септември.

Отиде до рафта с микрофилмите, потършува малко и се върна с два микрофилма. Заредих първия и го превъртях до седемнадесета страница на броя на „Чикаго нюз“ от двадесети март. Заглавието на статията в третата колона бе:

„ПЕЧАТНИ ГРЕШКИ ПОРАЖДАТ НЕДОРАЗУМЕНИЯ“

Под заглавието статията се състоеше само от пет абзаца:

ЧИКАГО (ЮНИ) — Издателите на книгата „За хората“, автобиография на борбения конгресмен Ралф Барнет, се червиха днес, когато бяха разкрити две неприятни печатни грешки в първото изречение на току-що публикуваната автобиография.

Според оригиналния ръкопис книгата започва с думите: „На четиринадесетгодишна възраст в Шарон аз щастливо навлизах в общественото поприще.“ (Конгресменът Барнет бе родом от Шарон, щата Илинойс.) В книгата обаче липсва ха две букви — „Л“ от думата общественото и „Н“ от поприще, тоест вместо обществено поприще бе напечатано срамната област.<sup>[1]</sup>

Издателите, „Атина Пъбликейшънс“, от Оук парк, не направиха изявление. Конгресменът Барнет все още не е открит, за да бъде изслушан коментарът му.

Източници от издателската къща твърдят, че първоначалният тираж от десет хиляди бройки е вече в книжарниците и че компанията ще бъде принудена да събере обратно тези екземпляри.

„Бъдете сигурни, че в компанията ще хвърчат глави“  
— каза източник, който помоли да не се разкрива самоличността му.

— Конкурс за красота, самолетна катастрофа, печатна грешка — промърмори Бени, докато превърташе филма, за да намери четвъртата статия:

„СЕМЕЙНА ДВОЙКА ОТ «ПАРК ФОРЕСТ» НАМИРА ДОЛАРИ В УПОТРЕБЯВАН СКРИН

Робърт и Луиз Байрън от «Парк Форест» платиха петнадесет долара за един употребяван скрин на полицейска разпродажба на стари вещи миналата събота в Еванстън. Решили, че са на сметка. И наистина били.

В събота мистър Байрън слязъл в мазето, за да почисти и боядиса скрина. Два часа по-късно се качил с един кафеникав плик, който намерил залепен от вътрешната страна на едно от чекмеджетата. Жена му го погледнала учудено, но мистър Байрън отворил плика и извадил 142 банкноти от по сто долара или общо четиринадесет хиляди и двеста долара.

— Боб и аз бяхме искрено изненадани — обясни мисис Байрън. — Точно тази сутрин на закуска се чудехме дали бихме могли да си позволим да имаме дете, ако аз напусна работа. И тогава намерихме парите в този скрин.

Семейство Байрън се свързали с полицията в Еванстън по-късно през същия ден. Полицията взела временно скрина и парите, докато се провежда разследването.

— Проверихме нашите архиви — каза детектив Джеймс Моран — и стана ясно, че скринът е попаднал в наши ръце, след като градските власти са бракували един стар склад на улица «Чърч». Скринът е бил изоставено имущество. Ако не разкрием нещо неочаквано, ще върнем парите на семейство Байрън.“

— По дяволите, Синди може да е познавала този Барнет и двамата бизнесмени — каза Бени. — Всичко е много странно.

— Може би — промърморих аз. — Ще разбере дали Синди знае изобщо нещо за тези случаи.

---

[1] Игра на думи на английски: Обществено поприще е public arena, а срамна област – public area. – Б. пр. ↑

## ГЛАВА 11

Живеех на последния етаж на триетажна кооперация в парка „Ийст Роджърс“, само на няколко преки от кафене „Хартленд“, където Бени остави колата си. Той вървеше до мен. По пътя му разказах за телефонния си разговор с Кент Чарлс и съгласието си да се срещна с него в яхтклуба утре следобед.

Бени се намръщи.

— Нов случай, а? Може би. Ако питаш мен, мисля, че Кент се опитва да те вкара в леглото си. Отваряй си очите с него, Рейчъл.

— Не се безпокой, Бени. Аз съм голямо момиче. — Целунах го по бузата.

— Обади ми се утре, Рейчъл.

— Пази се, Бени.

Той се запъти надолу по улицата и се стопи в тъмнината, а аз се приближих до входната врата на кооперацията си. Първо пощата. Сметки от „Илинойс Бел“, „Маршал Фийлдс“, писмо от клуба „Харвард“ в Чикаго, вестник „Ню Йоркър“ и пощенска картичка от Сан Франциско. На предната страна на картичката се виждаше изглед от остров Алкатраз. Прочетох съобщението, написано на гърба с четлив и до болка познат ми почерк:

„Скъпа Рейчъл,

Извинявай, че изпуснах рождения ти ден. Семинарът свърши миналата сряда. Ще си бъда вкъщи, когато ти получиш картичката. Може би?

С обич: Пол“

Прибрах пощата в куфарчето си, отключих външната врата и се качих на площадката на първия етаж. Ози сигурно ме беше чул, защото драскаше от другата страна на вратата на апартамента.

Ози е ловджийско куче. По-голямата част от деня той прекарваше със собствениците на кооперацията, Джон и Линда Бърнс. Джон свиреше на тромбон в Чикагския симфоничен оркестър. Допреди да роди първото си дете преди пет години, Линда бе социален работник. Имаха две деца: Кейти — момиче на пет години, и Бен — момченце на две години. Линда гледаше децата вкъщи, а Ози им правеше компания през деня. За всички нас бе прекрасна уговорка: аз намерих кой да гледа Ози през деня, а Линда имаше едно голямо приятелско куче, което ѝ помагаше да се грижи за децата. Ози харесваше всичкото това внимание, което му оказваха.

— Рейчъл? — Гласът на Линда звучеше приглушено иззад вратата.

— Аз съм.

Ключалката на вратата прецрака два пъти и тогава Линда я отвори. Ози се втурна иззад Линда, подскочи и сложи нежно предните си лапи на ръцете ми.

— Хей, Ози, приятелю, какво правиш?

Ози ме лизна по дясната буза и после застана пред мен, махайки с опашка.

— Всичко добре ли мина днес? — попитах Линда.

— Прекрасен ден — каза тя. Линда бе облечена с червена рокля, дългата ѝ черна коса бе завита на върха на главата ѝ около празна кутия от сок. — Заведох децата и Ози надолу по брега. На Ози му хареса. Прекара цялата сутрин във водата.

Тя погали кучето по главата.

— Права ли съм, Ози?

Той размаха опашка два пъти.

— Заспали ли са децата? — попитах аз.

— Бен да. Кейти — не знам. Днес тя ти рисуваше картинка и каза, че ще те изчака да се прибереш.

— Нека я видя. Имаш ли нещо против?

— За бога, не. Влизай вътре.

Влязох в нейната стая. Тя си бе в леглото, обърната към стената, и си бе лапнала палеца. Бе полузаспала. До възглавницата ѝ се виждаше рисунка с флумастер на момиче с куче. Наведох се над нея и нежно я целунах по нослето.

— Здравей, сладка — прошепнах аз.

Кейти бавно се обърна по гръб.

— Здравей, Рейчъл — каза тя сънено с палец в уста.

— Майка ти ми каза, че си ми нарисувала специална картина.

Кейти бавно кимна с глава, а очите ѝ се отвориха.

— Тази ли е? — попитах аз и вдигнах рисунката.

Кейти кимна отново.

Седнах на ръба на леглото.

— Прекрасна е, Кейти. Обичам те. Благодаря ти.

Кейти се усмихна и извади палеца от устата си.

— Ще я закачиш ли в офиса си, Рейчъл?

— Разбира се. Това е първото нещо, което ще направя утре сутринта. До другите ти рисунки. И на всеки ще разказвам, че моята специална приятелка Кейти ми ги е нарисувала.

— Написах името си върху нея — „Кейти“. Виждаш ли?

— Да. — Наведох се отново, целунах я по челото и после се изправих. — Благодаря ти, скъпа. Лека нощ.

— Лека нощ, Рейчъл. — Тя отново пъкна палеца в устата си.

Върнах се в хола с рисунката на Кейти.

— Не беше заспала — казах аз, показвайки ѝ рисунката.

Линда се усмихна.

— Оркестърът на Джон в зала „Равиния“ ли свири? — попитах.

— Всяка вечер тази седмица.

— Хайде, Ози. — Той се изправи. — Ще се видим утре, Линда.

— Лека нощ, Рейчъл.

Ози и аз се изкачихме още два етажа до апартамента ми. Сложих куфарчето си върху шкафа, събух обувките си и отидох в кухнята, където Ози ме чакаше да го нахраня.

— Гладен си, а?

Той размаха опашка.

Извадих две консерви с кучешка храна и ги изсипах в купичката му. Надробих шепа хляб и сложих яденето му на дървения под.

— Добър апетит. — Потупах го по гърба.

Отидох в спалнята, облякох си боксърския халат в златно и лилаво (подарък за Деня на влюбените от Пол), взех си чаша бяло вино от кухнята и влязох в дневната. Извадих пощенската картичка от куфарчето, запалих лампата и седнах на фотьойла.



Прочетох я отново. Значи се е върнал. След като бе провел ежегодния си едномесечен семинар в Станфордския университет за детективите в американската литература. „Ще си бъда вкъщи, когато ти получиш картичката. Може би?“ — Господи. — „С обич: Пол“ — Захвърлих пощенската картичка към прозореца с изглед към залива. Тя се удари в каучуковия храст и падна.

Пол Мейсън. Професор Пол Мейсън. Тъмнокосият, зеленоок млад познавач на американската литература. Бяхме се запознали миналото лято, точно след като Пол се бе преместил в Северозападния университет. Аз карах колелото си към сградите на Северозападния университет в Еванстън, следвана от Ози. Ози влезе да се изкъпе в езерото, аз седнах на речните камъни и гледах към водата близо до обсерваторията. Четях една криминална книга от Робърт Паркър, когато Пол ме заговори:

— Мога ли да седна на камъка до вас?

— Можете — промърморих аз, вдигайки поглед от книга та си.

Бе висок, загорял и както можеше да се съди по останалото извън синия му бански костюм, в отлична физическа форма. Бени Голдберг наричаше мъжките бански костюми „мраморни торби“. Не и в случай с Пол. Той гъвкаво седна до мен на камъка. Носеше авиаторски слънчеви очила и имаше елегантна черна брада.

— Прекрасен ден, нали? — каза той, повдигайки очилата на главата си, където те почти се скриха от гъстата му къдрава коса.

Погледнах към тъмнозелените му очи и кимнах. Аз бях облечена в това, което Пол по-късно описваше като мечтаната екипировка за мокро време: плътно прилепващо розово горнище на бански костюм и черни сатенени шорти, изрязани високо на бедрата. Бе удобно и просто облекло за един топъл следобед — или поне така си бях казала, когато се гледах тази сутрин на огледалото в спалнята.

— Наистина ли? — попита той.

— Кое да е истина?

— Тениската ти.

Тениската ми беше подарък от един доктор, с когото бяхме живели заедно почти една година, докато той стажуваше в болницата „Майкъл Рийс“. Той се бе върнал обратно вкъщи, в Кливланд, бе започнал частна практика. Предложи ми да се омъжа за него и да се установим в Кливланд. Но не ми беше дошло времето за това. Аз все

още горях от желание за кариера. Постепенно спряхме да се срещаме след няколко епизодични пътувания през събота и неделя. На тениската ми имаше надпис:

„ВСИЧКО ТОВА... СЪЩО И ГЛАВА“

— Абсолютно — отвърнах аз, усмихвайки се. — Имам писмена декларация от мъжа, който ми я подари.

Той се усмихна.

— Обичате ли Спенсър? — интересува се той, посочвайки книгата, която четях.

— Всъщност харесвам Хоук — казах аз.

— Аз обичам Сюзан Силвърман.

— Значи вие сте любител на криминалното четиво?

— Трябва да бъда — отговори той. — Професионално задължение. Водя семинар в Северозападния университет за детективите в американската литература. Казвам се Пол Мейсън.

— Професор, а?

— По американска литература. Бях в университета в Лос Анжелос през последните шест години. Току-що започнах работа тук.

И двамата се загледахме по минаващата голяма яхта.

— Сама ли сте тук? — попита той накрая.

— Не — отговорих аз. — С приятеля си Ози съм.

— О — прокрадна се нотка на разочарование.

Изглеждаше прекалено добре. Загледах се в златната верижка на врата му.

— Той плува там. — И му показах Ози, който си играеше във водата.

Пол свали слънчевите си очила и се вгледа.

— Аха. — Усмихна се и се обърна към мен, вдигайки отново слънчевите си очила. — Жадна ли сте?

— Малко — отговорих аз.

— Наел съм къща на улица „Шеридан“. Хладилникът ми е пълен с бира. Мога да намеря вода за вашия приятел.

Погледнах към него за момент, а после присвих рамене.

— Звучи примамливо.

Отидохме в дома му. Аз получих бира, Ози — купа с вода. Съгласих се да се срещна с Пол за вечеря в италианския ресторант. След вечеря се разходихме покрай езерото и после се върнахме в къщата му, където след още две бири аз наруших едно от моите основни правила: „Никога да не лягам с мъж още при първата ни среща.“ Казах си, че някои правила са създадени, за да бъдат нарушавани. След две седмици бях преместила повечето от нещата си при Пол и прекарвах при него съботите и неделите.

Всичко ми допадаше в Пол Мейсън: какви филми харесваше („Ани Хол“, „Големият студ“, „Китайският квартал“), чувството му за хумор, любимите му автори (Джейн Остин, Уолъс Стивънс<sup>[1]</sup>), гладкото му мускулесто тяло, брадата му, очите му, усмивката му, миризмата му, неговата романтичност. За пръв път през живота си бях безумно влюбена. Еротичният волтаж между нас нарастваше с всяка измината седмица. Една вечер, по време на един тъп факултетски коктейл, ние се качихме горе и се любихме изправени в банята за гости. Докато се отпуснем на студения под, огледалото вече се бе замъглило.

През следващите почти осем месеца бе чудесно. И тогава това се случи. Обръщайки се назад, то ми прилича на сцена от любовен роман — клишетата навсякъде са еднакви. Всеки четвъртък Пол имаше часове от десет до дванадесет часа по обяд. Обикновено той ги провеждаше в къщата си и бе свободен следобеда. Реших да го изненадам романтично един четвъртък, когато съдебните заседания, определени за този ден, бяха отложени. Отидох в тях към дванадесет и половина часа на обяд, натоварена с голяма торба, пълна с френски франзели, сирене и бутилка с изстудено бяло вино. Щяхме да си запалим огън в камината и да си направим пикник на килима отпред.

На масата в трапезарията открих червен жакет и кожена чанта, а до тях екземпляр от „Моби Дик“. Спрях се за момент, но после, наивна докрай, реших, че часовете на Пол все още не са свършили. Сложих плика с продуктите върху кухненския шкаф, закачих палтото си на закачалката и оставих куфарчето си върху фотьойла в дневната. После чух шума от душа. И тогава ми просветна. Душът. Най-неприятният навик на Пол. Винаги се къпеше, след като се бяхме любили. Винаги. Можеше да е в четири сутринта, след като се бяхме върнали от парти и пийнали се бяхме любили полуоблечени на фотьойла. Пол винаги се добираше до банята, за да се изкъпе.

Качих се бавно по стълбите, болката ми се превърна в ярост, а после отново в болка. Влязох първо в спалнята, където уплашена колежанка с дълги руси коси намъкваше избелели сини джинси. Тя подскачаше на един крак, голите ѝ гърди се поклащаха.

— Махай се от тази къща — казах аз.

Тя сграбчи блузата и обувките в едната си ръка, с другата закри гърдите си и притичвайки покрай мен, избяга надолу по стълбите.

Извадих куфара си от гардероба, сложих го върху леглото и отворих с трясък гардероба. Хвърлих в куфара блузите и джинсите си, пуловерите и бельото си. Върнах се до гардероба и с един замах издърпах всичките си дрехи. Заедно със закачалките им. Преметнах ги през ръка, наведох се и взех обувките си и сложих всичко това в куфара. През цялото това време — дори когато го проклинах под носа си, — знаех, че действията ми наподобяват сцена, която съм гледала в дузина долнопробни филми. Това ме караше да се чувствам още понизена и ядосана.

— Рейчъл, скъпа, ще ти обясня.

Обърнах се. Пол стоеше до вратата, мокър и гол, а кърпата бе преметната около раменете му. Той пристъпи към мен, а гениталиите му се люлееха.

— Не е това, което си мислиш — каза той, слагайки ръка върху моето рамо.

— Спести си обясненията, кучи сине. — Зашлевих го силно през лицето, обърнах се, взех си куфара и излязох от тази къща.

Той се обади през нощта. Аз затворих веднага щом чух гласа. Той се обади отново. И отново. Накрая му позволих да говори. Той се извини, каза, че никога повече няма да го прави, обеща, че ще се промени, че ме обича.

— Колко много? — попитах аз.

— Какво колко много? — отвърна той.

— Учебни часове. Господи! С колко много млади момичета си спал в тази къща.

— Хайде, Рейчъл. Обещавам ти, че отсега нататък всичко ще бъде различно.

— Чуй ме — казах аз, повишавайки глас, — можеш да правиш каквото си поискаш, може да каниш малките си курви. Но никога повече не ми се обаждай, защото...

— Но Рейчъл?

— Следващия път, когато го направиш, ще се обадя в полицията. Ще им кажа, че ме тормозиш, и те така бързо ще те хвърлят в затвора, че няма да разбереш как се е случило.

Тръшнах слушалката.

Той спря да звъни. Накрая аз съжалявах, по-точно чувствах неудобство заради плесницата в лицето, но само за това.

И сега тази пощенска картичка.

Поклатих глава и вдигнах книгата си от масичката за кафе, където я бях захлупила предишната нощ. „Гордост и предразсъдъци“. Препрочитях я отново на всеки две или три години. Още когато Пол и аз бяхме заедно, му четях пасажите от нея на глас. Четох около час, загасих лампата в дневната и влязох в спалнята. Съблякох си халата, стъпих върху Ози (бе заспал на пода до леглото ми) и си легнах.

Втренчих се в тавана, обърнах се на една страна и после отново по гръб.

— По дяволите — промърморих аз и станах от леглото. Отново настъпих Ози, върнах се в дневната, вдигнах картичката и бавно се прибрах в спалнята.

---

[1] Уолъс Стивънс – амер. поет ( 1879-1955г.). – Б.пр. ↑

## ГЛАВА 12

Видях статията във вестник „Трибюн“, докато пътувах към центъра в четвъртък сутринта. Бе на трета страница в раздела за новини от градския живот:

### „ЗООЛОГИЧЕСКА ГРАДИНА УСТРОЙВА ИСТИНСКО ПОГРЕБЕНИЕ НА ПОПУЛЯРЕН ХИПОПОТАМ

Говорителят на зоологическата градина «Брукфийлд» обяви вчера, че са решили да погребат популярния хипопотам Гюс, който почина миналата събота, в гробището за домашни животни «Земя на въртящите се опашки» в югозападната част на Чикаго.

По този начин почитателите на Гюс ще имат възможност да се простят с него — обясни Хармън Браун, помощник-гледач в този зоопарк.

Датата на погребението не бе съобщена.

Смятаме, че погребението ще се състои след седмица, считано от тази събота — каза Меги Съливан, собственичка на гробището. — Ще бъде обикновена, но издържана церемония. Това е, което би искал Гюс.

Хипопотамът почина три седмици след четиридесет и първия си рожден ден. Екип от ветеринари ще му направи аутопсия по-късно през тази седмица. Служители твърдят, че е бил един от най-възрастните хипопотами, отглеждани в зоопарк.“

Бях доволна, че Меги се е успокоила, а и заради собственото ми душевно равновесие. Това щеше да спомогне за бизнеса и да отвлече вниманието ѝ от кражбата на ковчега поне до погребението.

Прекарах почти цялата сутрин в съдебната зала на двадесет и втория етаж в сградата на Федералния съд със съдията Хари Уилсън. Бе сутрешното заседание за даване на показания и около залата се бяхме събрали дузина адвокати, чакащи да ги извикат за техните случаи. Някои препрочитаха пледоариите си, други преглеждаха вестници. Седнах на една от редиците с пейки в чакалнята. Докато ме извикат, прочетох отново добавката към завещанието на Маршал. Сравних четирите дати, определени за изпращане на цветя, с датите от компютърната разпечатка. Във всеки един от случаите цветята трябваше да бъдат доставени един ден по-рано от датата, на която бе отпечатана статията във вестника. За момент се обърках, но после нещата се проясниха. Бе очевидно.

Даването на показания започна в девет и половина сутринта. Най-накрая в десет и половина ме повикаха. Всичко продължи петнадесет минути, съдиите уважиха иска ми и наредиха на противника ми да донесе след петнадесет дни необходимите медицински изследвания.

Обадих се в офиса си от външен телефон близо до съда.

— Някакви съобщения? — попитах аз.

— Бени иска да обядвате заедно в един часа в бара „Двойно «Р».

— Обади се и му кажи, че ще бъде там. Имаш ли телефонния номер на Синди Рейнолдс?

Позвъних на Синди. Тя каза, че може да се срещне с мен след петнадесет минути край басейна в тяхната сграда.

— Ще се попека малко — обясни тя. — Утре снимаме край индианските дюни. Необходимо е да имам някакъв тен.

Синди се бе излегла на шезлонг върху бетонния под около плувния басейн. Две деца се плискаха в плиткия край на басейна, а възрастен мъж с черна гумена шапка и зелени очила плуваше с бавно темпо. Жена на средна възраст, облечена в цял червен бански костюм, седеше на стол край далечната част на басейна, пушеше цигара и четеше евтино романче.

Синди бе с бял прилепнал бански костюм и слънчеви очила. Приблжих един стол и седнах до нея. Слънцето печеше приятно.

— Животът на моделите е труден, а? — подсмихнах се аз.

Синди се засмя.

— Ще рекламираме екипировка за зимен каталог. Наредиха ми да се попека тази сутрин. Не повече от един час. Тази вечер всички манекени трябва да се срещнем в един мотел в Индиана. Снимките ще започнат утре сутринта. Може би ще отнемат около два дни.

— За какво са? — попитах аз. Тя се усмихна.

— Малко оскъдно, а?

Кимнах. Нагоре банският ѝ костюм свършваше точно над зърната на гърдите ѝ, а долната му част бе високо изрязана по хълбоците и много над пъпа ѝ.

— Казаха ми, че не трябва да има видима разлика в тена. Не можех да легна тук гола. Каталогът е за «Карсонс». Не мисля, че те ще ме облекат в нещо по-разголено от това.

— Предполагам, че си права — отвърнах аз.

Синди се облегна назад и си сложи слънчевите очила.

— Какво е станало?

— Не съм сигурна — намръщих се аз. — В «Абът и Уиндзър» намерих файл за Ханаан. Разпечатката е само един лист със закодирани вестникарски статии.

— Вестникарски статии?

— Четири на брой. Всичките са от 1985 година. Прочетох ги миналата вечер.

— И?

— Едната е за теб.

— За мен? — Синди свали слънчевите си очила. — Какво означава това?

— Статията за конкурса «Мис Съединени щати». Същата, която е залепена в албума ти. Беше една от четирите статии, закодирани на листа.

— Наистина ли? — Синди се изправи.

Кимнах утвърдително.

— Другите три статии нямат нищо общо с конкурсите за красота или с теб.

— Този файл Греъм ли го е съставял?

— Мисля, че да, но не съм сигурна. Секретарката му си спомня, че е работил върху нещо с име Ханаан през 1985 го дина. Но тя не знае за какво е ставало дума. Тя провери файловете във фирмата и откри



само този документ. Така че не може да се каже кой е авторът на този списък.

— На ръка ли е написан?

— Не. Компютърна разпечатка е.

— На компютрите на «Абът и Уиндзър» ли е съставен?

— Не мисля, че е така — отвърнах аз. — Поне не на главния компютър на фирмата. Имам една идея и утре ще отида във фирмата, за да видя дали не мога да открия нещо.

Прегледах бележките си.

— Какво знаеш за двама бизнесмени — Карсуел и Фремिंगам? Познаваш ли ги?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не.

— А конгресмена Барнет? Или семейна двойка от «Парк Ридж» на име Байрън?

— Не. За тях ли са останалите материали? Кимнах с глава.

— Двамата бизнесмени са починали при самолетна катастрофа. С частен самолет. Автобиографията на конгресмена Барнет е била публикувана с печатни грешки на първата страница. Семейство Байрън са намерили много пари в стар скрин, който купили от полицейска разпродажба на стари вещи.

Синди се намръщи.

— За тях ли са останалите статии?

— Да.

— Какво прави моята статия при тях?

Присвих рамене.

— Нямам представа. Но поне засега тези статии са единствената следа, която имам.

— Ти мислиш, че те имат нещо общо с домашното животно на име Ханаан, нали?

— Мисля, че са свързани по някакъв начин.

Разказах ѝ за добавката към завещанието.

— Не го разбирам, Рейчъл.

— Аз също. Но погледни датите. Статията за теб се е появила на двадесет и осми юли. Според добавката към завещанието на Маршал две дузини рози трябва да бъдат доставени на двадесет и седми юли.

Същото е и с останалите статии. Розите трябва да бъдат доставени един ден преди появата на статиите.

— Защо един ден по-рано?

— Отначало това ме обърка и мен. Но помисли малко. Всяка вестникарска статия се появява един ден след като се е случило събитието, описано в нея. Той иска розите да бъдат доставени точно в деня, в който е станало събитието. Конкурсът за красота се е състоял на двадесет и седми юли, а не на двадесет и осми. Както ти казах, датите съвпадат. Не може да е просто съвпадение. Освен това името на файла бе Ханаан. А каквото и да е заровено в този гроб, то е носило това име.

Синди се втренчи в пода.

— Окей — каза тя накрая. — Но каква е връзката между тези събития и гроба на едно домашно животно?

— Не знам. Затова и дойдох да те видя. Може би ще успееш да ми помогнеш. Преди 1985 година познаваше ли Маршал?

— Не. Започнах да се срещам с него през лятото на 1986 година.

— Сигурна ли си, че никога не ти е говорил за нещо лично?

Синди се наведе да си вземе пакета цигари «Вирджиния слимс». Извади една цигара и запали с газова запалка. Изчаках я. Бавно изпусна дима и се обърна към мен.

— Не бях напълно искрена с теб вчера — каза тя. — Едва те бях срещнала и не те познавах.

Тя дръпна още веднъж от цигарата си.

— Греъм и аз не бяхме близки през първата година. Свързваше ни само бизнесът. Но през последните шест месеца той започна да се отпуска, да си споделя с мен. Статията за самолетната катастрофа ми напомня за нещо, което той ми разказа преди няколко месеца.

— Какво е то?

— Сестра му. Тя също е участвала в конкурси за красота. От начина, по който говореше за нея, предполагам, че наистина е била много красива. Била е две години по-голяма от него.

— Какво е станало с нея?

Синди поклати глава.

— Господи, било е ужасно. Греъм е бил едва на осемнадесет, когато това се е случило. През лятото, преди да отиде в колеж. Мисля, че било през 1955 година. — Синди замълча за момент, за да изгаси

цигарата си. — През онова лято сестра му и майка му са загинали, когато са отивали на конкурс за красавици в Спрингфийлд.

— При самолетна катастрофа ли?

Синди отново поклати глава.

— Не точно. От самолет. Малък частен самолет имал трудности с мотора си. Пилотът се опитал да се приземи на магистралата. Направил го точно върху тяхната кола, докато те пътували по това шосе.

— Боже мой!

Синди кимна.

— Да. Всички са загинали. Можеш ли да си представиш това? Да загинеш на магистрала от падащ самолет?

— Греъм ли ти разказа всичко това?

Тя кимна утвърдително.

— И още нещо. Предполагам, че баща му никога не се е възстановил от шока. Почнал да пие през лятото и починал от сърдечен удар през зимата. Това наистина довършило Греъм. Първо изгубва сестра си и майка си. После наблюдава как баща му бавно се самоунищожава пред очите му.

— Това единствената сестра ли му е била?

— Да. И мога да ти кажа, че я е обичал твърде много. През нощта, в която ми разказа това, бе много тъжен и с мъка достигна до края на историята.

Този случай ме разтърси повече, отколкото бях предполагала. Греъм Маршал, когото аз познавах — арогантния и властен старши съдружник, — нямаше нищо общо с момчето, загубило цялото си семейство на осемнадесетгодишна възраст през 1955 година.

Синди избърса очите си с опакото на ръката.

— Никога не проговори повече за това. Бях му благодарна. В историята имаше една част, която, не знам защо, ме безпокоеше.

— За какво става дума?

Синди потръпна.

— Може би го възприемам твърде надълбоко. Сестра му. Казвала се е Синтия.

Не проговорих и дума.

— Изглежда, той не виждаше връзката — продължи тя. — Господи, Фройд сигурно кара всеки да стане подозрителен. Нямам

предвид, че Греъм е извършвал нещо като кръвосмешение. Просто аз веднага съзрях връзката — още една кралица на красотата на име Синтия.

Тя поклати глава.

— Имала съм странни молби от клиентите си. Но не бях готова да изпълнявам ролята на сестра му. Не бих могла. Но както ти казах, той повече не се върна към тази тема.

И двете замълчахме за момент.

— А какво точно за конкурса за красота, в който си участвала, те питаше? — заинтересувах се аз. — Какво точно каза той?

Синди отново отвори пакета с цигари.

— Искаш ли една?

— Не, благодаря. Опитвам се да ги откажа.

— Аз също. Опитах се през януари. През март също. И през май. — Тя замълча, докато запали цигарата си. — Както ти казах, начинът, по който той обсъждаше даден въпрос, бе странен. Но първия път, когато го направи, бе наистина особено.

— Как?

Тя изпусна дима от цигарата си, който бързо се разсея.

— Беше една нощ, след като бяхме... бяхме го правили. Мисля, че миналото лято. Греъм седеше пред огледалото и си връзваше вратовръзката. Изведнъж той ме попита, сякаш без никаква връзка: «Мислиш ли, че късметът има нещо общо с това?» «С какво?» — попитах аз. «С конкурса за красота — отговори той. — Другите момичета побеждават, а ти оставаш трета.» Това ме изненада. Никога не бях се замисляла за късмета. И искрено се изненадах, че той — Греъм Андерсън Маршал — знае кой е бил на трето място. Или пък коя е била победителката. Присвих рамене и отговорих: «Мисля, че това е късмет като на лотария.» Той се обърна към мен, последна ме, а очите му бяха тъжни. И тогава той каза — аз никога няма да забравя тези думи, — каза бавно: «Това наистина бе късмет от лотария. Сега съжалявам за това. Но може би то ме е довело при теб?» Странно, нали?

— Наистина — казах аз накрая. За момент нещо ми просветна, но сега бях още по-объркана.

— Удоволствие ли беше да се работи с него? — попита тя.

— Не — отговорих аз. — Той бе грубиян. Много взискателен. Ако поискаше нещо да бъде свършено, то наистина трябваше да бъде. Веднага. Не приемаше извинения. Не мисля, че някога е работил с жена адвокат.

— Опитал ли е нещо с теб?

— Не. Не беше такъв — замълчах за малко. — В това отношение беше различен. Повечето мъже адвокати, особено съдружници, се опитват. Начинът, по който те гледат, когато говорят с теб, шегите им, ръката им върху рамото ти.

— Имаш ли приятел? — попита Синди.

— Сега нямам.

— Скоро ли скъсахте?

— Преди няколко месеца.

— Мога да ти кажа — каза тя.

— Какво имаш предвид?

— Ти си сложила защитна броня. Трябва много да те е наранил.

— Вярно е. — Кимнах утвърдително.

— Не се ядосвай! Те се държат като малки момчета в сладкарски магазин. Не могат да не си вземат нещо.

— А при теб как е? — попитах аз.

— При мен ли? — Синди се усмихна и поклати глава. — Все едно да работя и в празничен ден. Повярвай ми, аз се наслаждавам на нощите, когато съм сама. Далечно от тях.

Тя дръпна от новата си цигара.

— Може би, когато спра всичко това, може би тогава.

Наблюдавах възрастния мъж, който бавно плуваше кроул. Ръцете му бавно се издигаха от водата, една по една.

— Някога била ли си омъжена? — попита Синди.

Поклатих отрицателно глава.

— Как си успяла?

— Какво имаш предвид? — запитах аз.

— Ти си умна, красива, с прекрасно тяло. Сигурно се тълпят след теб.

Присвих рамене.

— Винаги е бил неподходящ мъж в подходящо време или подходящ мъж в неподходящо време.

— Не те разбирам.

— В средното училище търсех някой, който да бъде самоуверен — обясних аз. — Самоуверените ме привличаха. Трябваше да се облича леко, да говори самоуверено, да е различен от тълпата. Имаше един такъв. Предния защитник на училищния отбор по ръгби.

— Аз също имах такъв — каза Синди.

— Добре изглеждащ, великолепно тяло, малко мозък.

— И добре работеха с ръцете.

Засмяхме се и двете.

— После отиваш в колежа и ти се приисква да бъде интелектуалец — продължих аз. — Приятел за душата. Някой, с когото би могла да обсъждаш Сартър, който вярва, че Америка се управлява от тоталитарна фашистка диктатура. Знаеш този тип мъже. И тогава, след като преминеш и през този период, накрая осъзнаваш, че този, когото наистина искаш, трябва да бъде... да бъде мил.

Синди се усмихна.

— За предпочитане хубав мъж с приятна усмивка.

— Да. Хубав мъж, с великолепно тяло, който харесва поета Робърт Лоуел<sup>[1]</sup>.

— Ти също ли харесваш Робърт Лоуел?

— Какво означава това също? — попитах аз.

— Греъм Маршал харесваше едно от стихотворенията му.

— Вие с Маршал сте чели заедно поезия?

— Не точно. Греъм ми донесе една антология със стихотворения. Бе част от ролята му на Пигмалион. Прочете ми «За мъртвия съюз». После ми разказа за полковник Робърт Гоулд Шоу. Знаеш ли какъв е бил Шоу?

— Не много — отвърнах аз. — Знам само, че е бил бял, който е командвал полк от чернокожи войници на страната на Севера.

— Маршал ми разказа всичко за него. Интересна история е.

— Разкажи ми я — помолих аз.

— Шоу е бил бостънец, истинска синя кръв. Аристократ от Нова Англия. Когато избухнала Гражданската война, той постъпил във войската. През пролетта на 1863 година го произвели в чин полковник и го поставили начело на първия полк от чернокожи войници. Същото лято той завел чернокожите си воители на остров Фоли<sup>[2]</sup>. Не е ли чудно: остров Фоли. Войските на Юга атакували Форт Уагнър и полковник Шоу и черните му войници отвърнали на атаката. Шоу бил ранен,

докато превземали хълма. Той достигнал до върха, забил там сабята си и умрял. Повечето от половината от войниците му загинали тогава. Погребали ги — Шоу и войниците му — в плитък окоп близо до морето. Няколко години по-късно морето отнесло окопа и всичките трупове, включително и този на Шоу.

— Не бяха ли построили паметник в негова чест в Бостън? — попитах аз.

Синди кимна.

— След като войната свършила, група бостънски граждани събрали пари, за да бъде издигнат паметник в чест на полковник Шоу и неговите войници. Отнело им почти тридесет години да го построят. Виждала съм го. Наистина е прекрасен.

Синди загаси цигарата си.

— Невероятна история е, нали?

— Да — отвърнах аз.

— По-невероятен е подаръкът, който ми направи Маршал.

— Какъв е?

— Качи се с мен горе и ще ти го покажа — каза тя, поглеждайки часовника си. — Достатъчно дълго се пекох.

— Трябва да се срещна с един приятел на обяд — обясних на Синди, докато вървахме към асансьора. — Само приятел. От «Абът и Уиндзър». Защо не дойдеш с нас? Ще го харесаш. Наистина е симпатяга и знае почти всичко за случая.

Тя отключи вратата и ме погледна.

— Сериозна съм — потвърдих аз. — Метни си някакви дрехи и да тръгваме. Ще прекараме весело.

Синди сложи ръка на дръжката на вратата и се замисли за момент. После присви рамене и каза:

— Защо не? Може би си права.

Отиде в спалнята, развързвайки горницето на прилепналия си бански. След няколко минути се върна в дневната, облечена в лилави бикини и копринена блуза, която още не бе закопчала. Държеше в ръце картонен плакат с размерите на вестник.

— Маршал ми даде това — каза тя. — Държа го в спалнята си.

На плаката бе монтирана заглавната страница на вестник «Бостон Комонуеил» от 29 май 1863 година. Тя се състоеше от десет колони, напечатани с плътен, дребен шрифт без илюстрации.

— Не знам къде го е намерил — рече Синди, закопчавайки блузата си. — Прочети тази статия — посочи тя. — Ще си обуя едни джинси и сандали и идвам.

Статията беше напечатана в средата на страницата:

#### ПРЕДСТАВЯНЕ НА ЦВЕТНОКОЖИЯ 54-И ПОЛК

Четвъртък, 28 май. Този ден ще бъде запомнен от всички граждани на Масачузетс, които обичат свободата и се борят тя да победи, та да бъде заличен официално позорът от предразсъдъците срещу цветнокожите.

Воден от смелия си млад командир, полковник Робърт Гоулд Шоу. 54-и полк напусна лагера в ранен час и се отправи към Комон, където пристигнаха към десет и половина часа. Спряха пред губернаторската резиденция и се представиха на висшите военни, инспектиращи войските. Губернаторът Андрю и служителите му, негово превъзходителство, много офицери и видни граждани поздравиха полка.

Множество от хора, поне пет или шест хиляди, присъстваха на церемонията. Сред тях личаха добре познатите лидери на аболиционистите<sup>[3]</sup> — Гарисън, Филипс, Куинс, Мей, Дъглас и други, — а освен тях и редица видни бостънци — Лоул, Пътнам, Джексън и Кебът.

Хората от цветнокожия полк са добре въоръжени с пушки «Енфийлд», добре обучени и тяхната военна стойка по нещо не отстъпваше на другите новосформирани полкове, преминаващи през града.

Губернаторът Андрю им връчи знамето, като произнесе дълго и прочувствено слово, а преподобният мистър Гримс го освети. Красивият и смел командир на 54-и полк отговори:

«Ваша светлост, ние приемаме знамето с чувство на дълбока благодарност. То ще ни напомня не само за причината, поради която се бием, но и за приятелите ни, останали тук. Благодарим на Бога за възможността, която



ни предостави, да докажем, че не е направил грешка, като ни е предоставил честта да бъдем първият цветнокож полк, да бъдем първият щат, изпратил такъв полк във войната.»

Крайната цел на похода им бе пристанът, където войските се натовариха с малко закъснение на парахода «Де Молей». Параходът отплава вчера следобед в четири часа.“

Облегнах плаката на фотьойла. Каква беше причината Маршал толкова да се интересува от всичко това? Защо се бе загрижил за полк от цветнокожи от времето на Гражданската война? Изглежда, Синди смяташе, че това просто е само един странен подарък от един от клиентите ѝ. Може би бе права.

Барът „Двойно «Р» е шумна дупка в подземията на градски паркинг. Гаражът бе срещу театър «Уудс», на чиято бяла фасада се виждаха имената на тазседмичните три филма: «Тексаско клане», част III, «Кунг-фу убийци» и «Завръщането на смъртоносния ученически взвод».

— Знаеш ли, бяха ми предложили роля в «Смъртносният ученически взвод» — каза Синди. — След конкурса за красота получих предложения да се снимам в няколко отвратителни филма.

Тя ме последва по стълбите в задимения ресторант. Минахме покрай библикането и тряскането на видеоигрите и стигнахме до Бени. Той бе запазил една дървена маса до сцената, на която свиреше според плаката — «Съндаунерс» — най-известната кънтригрупа на запад — дава представления след залез-слънце до полунощ“.

Представих Синди на Бени, който загуби дар слово. Той се изправи на крака, като почти бутна малката маса, удари си ръката, а очите му щяха да изскочат. Синди и аз се наредихме на опашката, взехме си ядене и се върнахме при Бени. Той ни бе поръчал по бутилка бира.

— Господи, Бени — казах аз, — как можеш да ядеш такъв боклук? — На масата пред него имаше две купи с лютив доматен сос, хамбургер с пържени картофи и хот-дог.

— Това е тяхното специално гориво — обясни Бени. — До три следобед ще съм готов за излитане.

Той се обърна към Синди, която се смееше и отпиваше от бирата:  
— В „Абът и Уиндзър“ сме културни момчета.

— И така, какви са добрите новини? — попитах аз. — Секретарката ми каза, че си имал голямо съобщение за мен.

— Не мога да повярвам, Рейчъл. — Бени отпи глътка бира. — Днес ми позвъни заместник-деканът на Юридическия факултет в Депол. За първи път го чувам.

Той се обърна към Синди:

— Опитвах се да си намеря работа като преподавател. Изпратил съм резюмета и копия от статиите си на всички юридически факултети в западната част на страната. — Бени ме погледна. — Те ми се обадиха и ми предложиха асистентско място от следващия януари.

— Шегуваш се!

— Не, Рейчъл. Двегодишен договор, за да преподавам до говорно право и да водя семинари. Можеш ли да повярваш? Това означава край на голямата заплата, но си заслужава. Веднага приех.

— Поздравления, Бени — казах аз.

— Супер е — добави Синди.

— Кога ще напуснеш фирмата? — попитах аз.

— Вероятно около първи октомври. Ще си почина няколко месеца, преди да започна преподавателска дейност. Ще направя нещо весело за разнообразие. Може би дълга почивка в „Майронс хаус“.

— Какво ще кажеш за едномесечна електрошокова терапия в болницата „Белвю“? — попитах аз. Отпих глътка бира. — Кой знае, може би Синди е една от твоите бъдещи студентки.

— Синди? — повтори Бени, гледайки към нея.

Тя кимна.

— Синди има намерение да запише право — обясних аз.

— Добра вест — каза Бени с комично учудване. — Красавица с мозък в главата си.

Той сложи ръка на сърцето си и отвори широко очи.

— Най-сетне, Господи. Изпратил си ми знак.

Доядохме обяда си, говорихме за различните правни факултети и за отбора „Кубе“, който току-що бе започнал лятната си почивка.

— Забравете „Кубе“ — рекох аз. — Наблюдавайте моите „Кардинале“. И тази година ще го направят отново. Този път ще спечелят и световните серии.

Бени погледна към Синди и поклати глава.

— Това е нещастieto на Рейчъл. Тя е красива, умна, с великолепни крака. Световни крака. Но жената си харесва „Кардинале“. Дори е кръстила кучето си на техния капитан.

— Не се подигравай — каза Синди на Бени. — Израснах в Пеория, викайки за „Кардс“. Баща ми ме водеше два пъти през лятото на стадион „Буш“.

— И двете ви уволнявам. — Бени допи бирата си и поръча по още една за всички нас.

— Значи ти помагаш на Рейчъл за случая Ханаан — попита я Бени.

— Малко — отговори тя. — Страхувам се, че от мен няма голяма полза.

— Бени знае за сърдечния удар в апартамента ти — казах аз.

Бени кимна.

— Познаваш ли Джийн Хубър? — попита той бързо.

— Не... как да кажа, професионално — отвърна Синди. — Но знам какво е работел във вашата фирма. Той наистина е починал от сърдечен удар в офиса си, нали?

— Посред бял ден — обясних аз. — Той винаги държеше вратата си затворена. На секретарката му не беше позволено да влиза в офиса, когато вратата беше затворена. Той говореше с нея по телефона.

— Очевидно е получил сърдечен пристъп по средата на сутринта — продължи Бени. — Трябва да е съборил телефона, когато е паднал. Секретарката му помислила, че той говори по телефона, защото лампичката на вътрешния му номер светеше на нейния телефон. Около четири часа следобед един от другите адвокати почукал на вратата и влязъл. Намерил го да лежи по гръб, студен като шаран.

— Господи — промълви Синди.

— Приятелят ти Маршал едва не погуби Хубър с един от мръсните си номера — казах ѝ аз.

— Маршал е погаждал мръсни номера? — учуди се Синди.

— Когато е бил по-млад — обясни Бени. — Бе прочут с тях.

— Какво е направил на Хубър? — попита Синди.

— Хубър и Маршал били в Канзас Сити за съдебни заседания — разказваше Бени. — Те се, настанили в хотел „Краун Сентер“ и двамата отишли в стаята на Хубър. Предполагам, че Хубър имал нужда

от пари в брой за през нощта. Казал на Маршал, че ще слезе долу, за да купи списания и да осребри един чек на рецепцията. Веднага щом Хубър излязъл от стаята, Маршал позвънил на рецепцията и им казал, че се обажда Джийн Хубър и че някакъв едър мъж в сив костюм току-що влязъл в стаята му, ударил го и му откраднал портфейла и чековата книжка. Междувременно Хубър слязъл долу с асансьора, влязъл в магазина за подаръци и после отишъл на рецепцията и помолил да му осребрят чека. Две минути по-късно бил обграден от ченгета. Сложили му белезници, завели го в участъка и го задържали. Хубър побеснял. Получил страшен кръвоизлив в затвора. Междувременно Маршал се обадил на кмета, който му бил състудент от правния факултет, и два часа по-късно Маршал отишъл в полицията и освободил Хубър.

— Това е ужасно — промълви Синди.

— Да — отвърна Бени. — Но Хубър не се опита да му го върне. Бе уплашен до смърт от Маршал. Повечето от съдружниците в „Абът и Уиндзър“ също бяха. Маршал притежаваше странна власт над тях, особено над младите, които той бе обучил. Държеше се с тях като квачка с пиленцата си.

---

[1] Робърт Лоуел – амер. поет и драматург (1917-1977). – Б. пр. ↑

[2] Folly – безразсъдство. – Б. пр. ↑

[3] Аболиционист – привърженик на премахването на робството на негрите в САЩ. – Б. пр. ↑

## ГЛАВА 13

Когато се върнах от обяд, заварих Пол във вътрешната стая на офиса да бърби със секретарката ми.

— Какво правиш тук? — го попитах.

Мери повдигна вежди и присви рамене. Пол се изправи.

— Минавах наблизо и реших да се отбия да ти кажа „здравей“.  
Току-що се върнах от Западния бряг.

— И ръцете вече те сърбят, а?

Той се усмихна насила.

— Как си?

— Добре.

Пол ме последва във вътрешната стая, държейки в ръце спортен сак. Седнах зад бюрото си, а той на стола отсреща. Пол бе облечен в розова тениска „Ла коста“, панталони цвят „каки“ и сандали. Постави сака си на мокета до стола.

— Изглеждаш великолепно, Рейчъл.

— Ти също не изглеждаш зле. — Изглеждаше страхотно. По-кротко, момиче. — Много ли ученички свали това лято в Калифорния?

— Господи, Рейчъл, това е минала работа.

— Какво имаш предвид, лицемерино?

— Липсваше ми, Рейчъл. Наистина. Бих направил много неща за нас.

— Забрави за това, Пол. Нещата между нас се влошиха много преди да видя как даваш частен урок по Кама Сутра.

— Знам. Грешката бе моя, Рейчъл. Аз съм виновен. Предполагам, че просто не бях готов за такъв вид връзка.

— Е, аз бях. А сега не съм. Ти уби всичко, Пол.

— Не ти предлагам веднага да се върнем към старите ни отношения, Рейчъл.

— Ние нямахме никакви отношения. Всичко това почва да прилича на сапунена опера.

Пол стеснително се усмихна.

— Знам.

Мери ми позвъни по вътрешния телефон.

— Рейчъл, отново те търси мъжът от издателството за речници. Казва, че има новини за Ханаан, Масачузетс.

— Окей, прехвърли ми го. — Погледнах към Пол. — Това ще ми отнеме само секунда.

Вдигнах слушалката и поздравих.

— Мис Голд, на телефона е Ралф Пинчли от „Американски речници“.

— Как вървят нещата, Ралф?

— Искрено съм развълнуван, мис Голд. Мисля, че разреших мистерията с Ханаан.

— Така ли?

— Изданието на речника през 1928 година съдържа подобна на вашата дефиниция. Обаче информацията е погрешна. Радвам се да ви съобщя, че грешката е била поправена преди следващото издание от 1942 година. В него не фигурира Ханаан, Масачузетс, мис Голд. Архивните файлове за 1942 година потвърждават това.

— Как?

— В архива има записка. Твърде кратка, ако мога така да се изразя.

— Какво е записано на нея? — попитах аз.

— В нея е отбелязано: „Проверени източници — няма такова място.“

— А какво е записано в архивите ви за 1928 година?

— Моля?

Въздъгнах.

— Ралф, ако такова място не съществува, как тогава е влязло в изданието ви през 1928 година? Какво е записано в тези архиви?

— О, скъпа. Страхувам се, че те липсват. Унищожени са от пожар през 1931 година.

— По дяволите.

Неустрашимо Пинчли отново започна да хвали тяхната продукция. Мълчаливо го изслушах, благодарих му отново и затворих.

— Ханаан в Масачузетс? — попита Пол Мейсън.

Присвих рамене.

— Едно въображаемо пуританско селище.

— Не е необходимо да е въображаемо.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Интересна история е.

— Почакай за момент. Откъде знаеш за Ханаан в Масачузетс?

Пол се усмихна.

— Завършил съм колежа „Барет“. Всеки, който между 1950 и 1980 година е бил в този колеж, е чувал за Ханаан. Всяка година един от професорите изнасяше известна лекция за него.

— Наистина ли е съществувал Ханаан, Масачузетс?

— Очевидно да.

— Как бих могла да открия нещо за него?

— Няма да намериш нищо в стандартните исторически книги. Бил е едно от дузината малки градчета и селища, които са изчезнали през седемнадесети и осемнадесети век. Но някои историци, занимаващи се с този период, знаят за него. Освен това е написана поне една книга за него.

— Каква книга?

— Сигурен съм, че някъде имам нейно копие.

— Какво толкова особено има в Ханаан, Масачузетс? — попитах аз.

Пол поклати глава, усмихвайки се.

— Прочети първо книгата. Тя наистина е кратка. Не бих искал да ти развалям удоволствието. Ще ти я донеса днес следобед. Няма да си бъда вкъщи довечера, но утре бихме могли да поговорим.

Поклатих глава и се усмигнах въпреки желанието си.

— Това ми прилича на подъл начин да си изпросиш още една среща с мен.

Пол се направи на шокиран, като постави ръка на сърцето си.

— Аз изнудвач? Никога.

— Добре. Донеси ми книгата и ще видим.

Той се облегна на стола и ме погледна с кисело изражение.

— Този интерес към Ханаан; Масачузетс, има ли нещо общо с работата ти върху завещанието на Греъм Маршал?

Втренчих се в него.

— Откъде знаеш за този мой ангажимент?

Пол се засмя.

— Елементарно, моя скъпа Голд. Говориш с най-известния съвременен американски специалист по детективска литература. След време и аз придобивам съответните качества.

— Не се майтапи с мен, Пол! Как разбра?

Той присви рамене.

— Приятелят ти Кент Чарлс ми каза, че си заета със завещанието. — Посочи спортния си сак. — Играя един час хандбал с него на обяд.

Още докато бяхме заедно, заведох Пол на няколко събирания на адвокатската асоциация. На едно от тях той се запозна с Кент Чарлс и двамата веднага си допаднаха. Няколко пъти се събирахме тримата. Пол и Кент играеха два пъти седмично хандбал в съюзния клуб.

— Какво ти каза Кент? — попитах аз.

— Не много. В понеделник те е видял във фирмата. И както винаги, си изглеждала страхотно. Бих добавил, че това се подразбира от само себе си. Допълни, че помагаш на фирмата по въпроса със завещанието на Маршал. Предполагам, че става въпрос за тази добавка към завещанието върху твоето бюро?

Погледнах към бюрото и видях добавката към завещанието, обърната към Пол. Думата „Ханаан“ бе изписана на първата страница няколко пъти с главни букви. На горния край на листа с плътни букви бе написано пълното име на Маршал.

— Станал си истинско ченге? — заключих аз.

— Съжалявам. Нищо не можех да направя. Забелязах го, докато говореше по телефона с онзи мъж.

— Пол, това е поверително. Ще ти бъда благодарна, ако си държиш устата затворена. Разбра ли?

Той вдигна дясната си ръка.

— Обещавам.

Погледнах към часовника си. Трябваше да се срещна с Кент Чарлс след по-малко от час в яхтклуба. Пол проследи погледа ми и стана прав.

— Трябва да тръгвам — каза той. — Ще ти донеса книгата по-късно. — Той вдигна сака си, после замълча.

— Какво има? — попитах аз.

Пол примигна, докато отваряше ципа на сака си.

— Донесъл съм подарък от Калифорния.



Отворих широко очи.

— Пол!

— Не се безпокой. Не е за теб. — Подаде ми пакет, завит в хартия за подаръци. — Кажу ми на Ози, че ми липсва.

Усмихнах се.

— Много мило. Благодаря ти.

След като Пол си тръгна, разопаковах подаръка. Вътре имаше чифт кучешки слънчеви очила — в стила на „Терминатор“ — и малък пакет натурални кучешки бисквити „Органичното куче“.

Седнах отново на стола си и се усмихнах. Може би наистина се бе променил.

Срещнах се с Кент Чарлс за по едно питие на слънчевата тераса в яхтклуба. Той бе дошъл преди мен и си вееше с листата на менюто. Сакото му бе закачено на облегалката на стола му. Носеше слънчеви очила, досущ като тези на Ози.

Спрях се за момент на входната врата и отново се възхитих колко добре Кент Чарлс се бе приспособил към сегашния си начин на живот. Той, четвъртият син на зидар от Ийст Джолиет, бе единственият член на семейството, влязъл в колеж — това станало възможно благодарение на щедростта на спортния факултет към университета в Илинойс. Четиригодишна стипендия по футбол му позволи да придобие бакалавърска степен по икономика. Тригодишна академична стипендия му помогна да стане доктор по право на Илинойския университет. Съчетанието от трудолюбие, късмет, агресивна красота, хамелеонска приспособимост и лондонски шивач му донесе поста младши съдружник в „Абът и Уиндзър“. Той бе първият, завършил Илинойския университет, успял да оживее сред тези акули. Не един от клиентите на „Абът и Уиндзър“ го питаше къде се е подготвял. За негова чест той отговаряше правдиво, макар и с нотка на арогантност: Университета на Ийст Джолиет.

— Радвам се, че ми отдели време, Рейчъл — каза той, като свали слънчевите си очила и ги постави на масата до питието си.

Келнер с бяло сако дойде веднага, щом седнах.

— Аз ще взема още един джин с тоник — поръча Кент. — А за тебе, Рейчъл?

— Светла бира „Бъд“ — отвърнах аз. След като келнерът тръгна да изпълни поръчката ни, аз посочих с ръка пристанището. — Твоята

лодка тук ли е?

Кент я посочи.

— Четвъртата вляво.

— Спомням си, че съм излизала с нея през лятото.

Той се усмихна.

— Да. Бе облечена в бял бански костюм, а приятеля ти го хвана морската болест още щом напуснахме пристанището.

— Той повърна в банята ти — поклатих глава. — Все още пазя този бански костюм.

— Как върви работата ти?

— Заета съм — отговорих аз.

— Някакви оплаквания?

— Никакви. Мисля, че не съм откъсната от големите фирми.

Просто обичам сама да съм си господар.

Сервитьорът пристигна с напитките ни и купа с фъстъци.

Кент отпи глътка от питието си.

— Кал и аз бихме искали отново да работиш с нас върху случая „Ботълс и Канс“.

Пийнах от бирата си.

— Както ти казах, обичам сама да съм си господар.

— И ще бъдеш. Възможно е да възникне конфликт с една от бутилиращите компании. Ще бъде лесна работа, Рейчъл. Би могла да се включиш в един или два от подкомитетите на защитниците. Кал възглавява един, занимаващ се с проследяване на пазарната мрежа отпреди 1970 година. Аз се занимавам с грабителските ценови искове заедно с едно момче от фирма „Крават“. Всеки месец ще има среща на комитета, малко работа със свидетелите — експерти, малко планиране на нещата и присъствие в съда при даването на показания под клетва. Следващият кръг от съдебните заседания започва скоро. Мисля, че ще можеш да си избираш задачите. Освен това твоите услуги ще се заплащат от общия фонд за защитата. Аз също съм в този подкомитет. — Кент се усмихна. — Плащаме всички сметки на адвокатите не покъсно от тридесет дни, без да задаваме въпроси.

Замислих се. Това би означавало всеки месец да получавам лесно изкарани хиляда долара в продължение на години. „Ботълс и Канс“ бяха като една годишна рента за всеки участващ адвокат.

— Къде е уловката? — попитах накрая.

Кент се усмихна.

— Няма такава. Честно. Рейчъл, бихме искали да ни помогнеш. Ако ти не поемеш този клиент, ние просто ще трябва да го насочим към друг адвокат.

— Господи, противна ми е даже мисълта за този случай.

— Струва си да се заемеш с тази синекурна работа, Рейчъл. Това са лесни петнадесет хиляди на година.

— Кой е клиентът?

— Бутилиращата компания „Маунд сити“.

— В Сейнт Луис ли? — попитах аз.

— Да. Ти си оттам, нали?

— Опитваш се да ме изкушиш, а? — усмихнах се аз.

— Страшно.

— Почакай. Все още не съм казала „да“. Имаш ли досието на тази компания?

— Разбира се. Ще кажа на моето момиче да ти го изпрати утре.

— Твоето какво?

— Извинявай. — Кент се засмя. — Моята секретарка.

— Така е по-добре.

Задах няколко въпроса на Кент за бутилиращата компания „Маунд сити“, а после обсъдихме сегашното състояние на нещата в „Ботълс и Канс“.

Кент посочи празната ми чаша.

— Още една?

— Не, благодаря. Трябва да се връщам в офиса си.

Кент погледна часовника си.

— Имам среща в шест часа. Събрание на директорите на аквариума „Шед“. Сигурно ще свърши до седем. Имаш ли планове за вечерта?

— Да. Все пак ти благодаря.

Кент се усмихна.

— Може би някой друг път.

— Разбира се. Ако реша да представлявам тази компания, ти и Кал може да ме водите на вечеря и да ме просвещавате за този случай. — Струваше си от самото начало да установя нашите отношения само като професионални.

— Мога ли да те откарам до офиса ти? — попита Кент, когато и двамата се изправихме.

— Не, благодаря. В час-пик стигам по-бързо до офиса си оттук пеша, отколкото с кола. Това е и тренировка, нали?

— Изглеждаш във великолепа форма — направи ми комплимент Кент, докато минавахме през основния ресторант на път за изхода.

Пред яхтклуба едно от момчетата, грижещи се за колите на гостите, докара червения мерцедес на Кент. Подаде му ключовете.

— Днес обядвах с Харлан Додсън — каза Кент. — Той ми съобщи, че имало някаква тайна, засягаща завещанието на Маршал. С това ли се занимаваш?

— Просто изпълнявам някои формалности — отвърнах аз неясно.

Кент се приближи.

— Харлан е истински ядосан на Измаел, че те е включил в този случай. Сигурно той е подготвил завещанието, а е суперчувствителен, ако някой се опитва да поправя негови дела. — Кент се засмя. — Това е просто приятелски намек.

— Благодаря ти, ще го имам предвид.

Той обгърна талията ми с ръка. Чувствах мириса на мускусния му парфюм.

— Ако си затруднена за този случай, с радост ще ти кажа какво знам за Грeъм. Прекарали сме заедно стотици часове по време на пътуванията ни извън града. Може би знам повече за този мъж, отколкото собствената му съпруга. Ако мога да ти помогна, позвъни ми.

Почти бях решила веднага да го попитам за Ханаан, но се отказах засега. Вече бях разказала на Бени, а не трябваше да съобщавам на никого.

— Благодаря ти. Ще ти се обадя, ако имам въпроси.

Мери бе напечатала бележките за четирите вестникарски статии, отбелязани в компютърната разпечатка. Прочетох ги, докато пътувах към къщи.

Слязох на спирка „Морз“ в парка „Роджърс“, като все още мислено си повтарях статиите: конкурс за красота, фатална самолетна катастрофа, неприятна печатна грешка и скрито съкровище в

употребяван скрин. Мисля, че долавях смисъла на всичко това на моменти, но все още не можех ясно да го формулирам.

Почуках на вратата на хазяйката си. Нямаше никой въщи. Седем часът бе. Вероятно Линда разхождаше децата и Ози. Оставих бележка на вратата и се качих горе в апартамента си.

Вътре бе много задушно и аз отворих няколко прозореца. Пуснах кухненската мивка и сложих да се мие една маруля, а аз отидох в спалнята, за да се преоблека. Дължах на родителите си писмо. Щях да го напиша тази вечер.

Режех салатата, когато Линда почука на вратата. Ози бе с нея.

Линда влезе в кухнята.

— Никога няма да се сетиш кой се отби тук днес преди един час — каза тя.

— Кой?

— Самият мистър Прекрасния. Професор Мейсън. — Тя насочи погледа си към тавана. — Бе учтив като бойскаут.

— Видях го днес в офиса си.

— Е, и?

— Искате да опитаме още веднъж.

— И?

— Не знам — отвърнах аз, докато режех домати в салатата. — Той почти ме молеше. Това ме обърква.

Отворих една консерва от риба тон. Натиснах капака, за да изтече мазнината и изсипах половината върху салатата.

— Знаеш ли, може би не е толкова лош — рече Линда. — Поставете се на негово място. Ако наистина е пораснал, се чувства ужасно от това, което е направил.

— Ще си помисля.

— Добре е за теб, Рейчъл. Само бъди внимателна.

— Не се притеснявай.

— Пол остави това за теб — каза тя и ми подаде голям кафяв плик. — Каза, че си знаела за какво става дума.

## ГЛАВА 14

След като привърших вечерята и измих съдовете, отворих кафявия плик и извадих тънка купчина от фотокопирани страници, прихванати с кламер в горния ляв ъгъл. Към тях Пол Мейсън бе прикачил бележка:

„Скъпа Рейчъл,

Това е брошурата, за която ти говорих. Фотокопирал съм я от колекцията редки книги в библиотеката на колежа «Барет». Утре в осем часа сутринта ще закусвам в кафето на улица «Мейн». Ако искаш да поговорим за това, ела там. Ще съм във от къщи през по-голямата част от деня — имам срещи във факултета.

Много ми беше приятно, че те видях днес.

Твой проятел: Пол“

Срещи във факултета? Бяха ли същите като „семинарите“ му със студентките?

Махнах бележката и прелистих брошурата. Тридесет и една страници, снимани по две на едно фотокопие. „Лотарията на Ханаан“ от Амброуз Шпрингер. Издадена през 1903 година от „Шпрингер тръст“. Шпрингер бе посветил малката си книга на своята сестра: „За щедрото съчувствие, с което ме насърчаваше на всеки етап от това трудно начинание.“

Отидох в спалнята, махнах покривката от леглото и подпрях възглавниците. Запалих лампата върху нощното шкафче и удобно се настаних в леглото.

В увода си от две страници Шпрингер се оплакваше от трудностите, които „пречат на смелия човек, заел се със за дачата да спаси от гробницата на времето отдавна забравени истории от колониална Америка“. Задачата му го бе завела в „прашни мазета,

усойни хранилища в стари църкви, в отдавнашни гробища, за да прочете едва забележим епитаф, гравирани в рушащи се и покрити с плевели надгробни плочи“. Обърнах на първа страница и започнах да чета.

„Няма нищо по-интересно в ранните дни на младата ни република от кратката история на Ханаан, Масачузетс. Притежателите на географски карти напразно ще търсят и най-малък картографски знак за това селище. Ханаан е просъществувал по-малко от четвърт век през XVII век и всички записки за него са били унищожени по единодушното решение на висшите църковни духовници. Останали са само няколко проповеди и дневници на младия пастор на Ханаан; опърпано обявление, написано на ръка, и избелелите записки в малката църква в селището. Тази мъчителна и далеч непълна хроника на случилото се бе спасена от забвение от скромния ви слуга, след като пожар разруши дома «Саут Хадли» на Джонатан Фрей, който води потеклото си от Джоузеф Фрей от Ханаан.

Нашият разказ започва през 1675 година, една година след като младият Уинтроп Марвел се е дипломирал като пастор в колежа «Харвард». За младостта му знаем малко. Роден е в Бостън през 1655 година и е шестият син на Ричард и Ан Марвел, които предприели опасното пътуване към новия свят през 1649 година.

След завършването на колежа «Харвард» младият свещеник се установил в селището Кеймбридж. През 1679 година някои от жителите на това свободно селище изявили желание да напуснат бреговете на река Чарлс поради липсата на подходяща земя и да потърсят нови територии в дивите земи на Западен Масачузетс. Младият Марвел се съгласил да ги придружи и да им бъде свещеник.

Сутринта на 10 май 1679 година сто и деветнадесет мъже и жени напуснали Кеймбридж с цялото си

имущество, включително и седемдесет глави едър рогат добитък. След тържествена служба, проведена от пламенния млад свещеник, те се отправили на път под ударите на камбаната, която досега ги призовавала в църквата. Следвайки стари индиански пътеки през гъстите гори, те бавно се отправили на запад, а добитъкът им вървял след тях.

Седем дни по-късно тези пионери достигнали бреговете на широката река Кънектикът. Изкачили се на малък хълм с изглед към реката и започнали строителството на малкото си селище, което нарекли Ханаан, мислейки за Обетованата земя на евреите.

За първи път нещастieto сполетяло Ханаан през септември 1685 година. Това било буря — достоен съперник по жестокост и безмилостност на голямата бостънска буря от 1635 година. Младият Марвел описва ужасната безмилостна атака в своя дневник:

«Толкова силна буря от вятър и дъжд никое живо същество по тези места, било то англичанин, или индианец, не е виждало. Приличаше на ураганите, описвани от индианци те. Започна сутринта и връхлетя за учудване на мнозина със страшна сила. Разруши няколко къщи, събори покривите на други, изтръгна хиляди дървета от корените, а високите борове пречупи по средата. Няколко души са убити, други са ранени. Едмънд Бърнард загуби милата си съпруга...»

Бурята разрушила почти половината от постройките в селището, включително малката църква и скромната къща на преподобния Марвел.

На следващия ден старейшините на Ханаан се срещнали с преподобния Марвел, за да съставят план за възстановяване на църквата. Според оцелелите църковни записи през този ден са присъствали Ричард Брадстрийт, Джоузеф Фрей, Саймън Блейк и Бенджамин Маршал. Под мъждукащата светлина на свещите старейшините от Ханаан обсъдили начините за събиране на средства за построяване на нова църква. След няколко часа те



гласували да финансират реконструкцията чрез провеждане на лотария.

Драги читателю, припомни си, че в ранните дни на свободната ни република лотариите са били широко разпространени. Историята пази спомена поне за една лотария, проведена години преди тази в Ханаан: Джеймстаунската лотария. През 1607 година селцето Джеймстаун било основано от компания от Вирджиния. През 1612 година бъдещето на младото селище било в голяма опасност поради болестите и глада. Управниците на компанията от Вирджиния решили да организират лотария, с която да финансират експедиция и така да удължат живота на нещастното селище.

В колониална Америка чрез лотария са се набирали средства за много обществени мероприятия. Големите колежи в Колъмбия, Харвард, Дартмут и Уилямс са построени и поддържани чрез поредица от лотарии. Не трябва да забравяме, че през 1776 година Конгресът организира лотария за събиране на така необходимите средства за нашата революция. За съжаление тази лотария е истинско разочарование.“

Знаех за финансовите разочарования. Погледнах към плаката с рисунка на Матис, закачен на стената. Нито един от лотарийните ми билети не ме беше завел във Франция. Продължих да чета:

„Първата лотария в Ханаан през 1685 година имала успех, и малката църква била отново построена преди зимата. Но проклятието върху Ханаан останало и през февруари ужасна снежна буря разрушила църквата и убила няколко заселници. Хората отново построили своята църква, след като пак събрали пари чрез нова лотария.

Ново нещастие ги сполетяло през лятото и засегнало най-много младия пастор. Предишната зима Марвел се оженил за младата Рейчъл Лоуел, красиво шестнадесетгодишно момиче, което дошло на запад с

родителите си. До първи юли според дневника на младия свещеник прекрасната му жена била бременна с тяхното дете. За съжаление две седмици по-късно тя била мъртва, жертва на четиридневната буря, накарала река Кънектикът да излезе от бреговете си. Прииждащата вода отнесла младата съпруга и тя намерила в нея смъртта си. Жалбите на натъжения ѝ съпруг късат сърцата ни два века по-късно от записките в дневника му:

«Моята скъпа и обична жена напусна този живот само след седем месеца, и четиринадесет дни брачен живот, докато аз, лишен от сладката и прекрасна компания, оставам самотен и изоставен.»

През следващите няколко години преподобният Марвел по-рядко се доверявал на дневника си. Редките му записки свидетелстват за необичайна серия от нещастия, сполетели това селище без късмет. Познали глада, болестите, неколkokратни индиански нападения, пожари и бури. Както преподобният Марвел пише:

«Не вярвам някъде да съществува по-нещастно селище от нашето, навлякло си гнева на дявола. Индианците разсипват насажденията ни. Продължителна чума нападна основните ни зърнени култури. Освен това омаломощиха ни болести — треска и смъртоносна малария, които позволиха на стрелите на смъртта да достигнат прозорците ни.

Но Ханаан позна и върховно щастие: изобилни реколти, възстановяване след фатални болести, неочаквана щедрост от заобикалящите ни диваци.»

Първоначално лотариите в Ханаан се провеждали на всеки две седмици и печелившите билети получавани жито или масло. Но някои от жителите възроптали, че богатите им съседи купуват много билети и по този начин увеличават шансовете си за победа. Първи преподобният Марвел въвел най-дълбоката новост (ако погледнем в ретроспекция) в лотарийната система: издавали се билети, предоставящи две възможности — да спечелиш награда

или да ти се падне наказателен билет. Това елегантно решение против запасяването с билети привнесло нов елемент на риск в еднообразния живот на селището.

В началото наказателният билет бил просто глоба. Както е записал в дневника си от пети май 1690 година преподобният Марвел: «Филипс изтегли наказателен билет и съгласно правилника бе задължен да дари девет снопа жито на нашата църква.» Но на седми юли 1690 година изтеглилият наказателен билет отказал да плати и бил завързан на една греда и оставен така цял ден. До март 1691 година плащането на глоба било отменено и изтеглилият наказателен билет просто прекарвал един ден завързан на гредата.

Другото голямо изменение било направено следващата пролет. Бедните жители се оплаквали от високата продажна цена на лотарийните билети, а пък някои от богатите спрели да участват от страх да не изтеглят наказа телен билет. Последвалото намаляване на средствата заплашило съществуването на крехката икономика на селището. Църковните старейфшини се събрали с преподобния Марвел и гласували да се премахне закупуването на билетите. Всеки възрастен жител на Ханаан бил включен в лотарията задължително и продажбата на билети била отменена. Годишна такса на глава от населението финансирала лотарията.

Проповедите и дневникът на преподобния Марвел са написани на малки листчета с размер четири на шест инча. Оцелелите проповеди разкриват обезпокоително внимание към библейските лотарии. Тази, която е пред мен, цитира Стария завет (Гл. 26:55 — 56), където Господ съветва Мойсей да преброи израелския народ и да раздели земята между хората чрез лотария. В същата тази проповед Марвел описва как първият цар на Израел бил избран чрез лотария. В друга проповед преподобният Марвел припомня на своите последователи, че след смъртта на Юда Искаротски лотария определя Матей, а не Йосиф за негов наследник и апостол.

За съжаление увлечението на Марвел по лотариите го води до убеждението, че те са тъмната страна на провидението:

«И тогава аз осъзнах, че в книгите си нашият Господ е скрил тайна, която не е била разкрита, но която тази вечер аз проумях, а именно, че Господ трябва да е играл на зарове при създаването на света.

От люлката до гроба животът на човека е предопределен в съответствие с божествения закон на Шанса. Господ е прилагал този закон. Той е единственият създател на закони. Но той е дал сила и средства на човека, чрез които да намери начин законът му за шанса да се прилага на земята.

Следователно един старейшина може да предписва удоволствия и наказания толкова дълго, че получателите да бъдат избрани според закона на шанса.»“

Лаенето на Ози ме стресна.

— Какво има, Ози? — попитах аз. Оставих книгата и станах от леглото. Той залая отново.

Намерих Ози в кухнята, обърнат към задната врата.

— Какво чуваш? — запитах аз, потупвайки го по главата.

Той размаха опашка и се отправи към дневната. Загледах се за момент в задната врата, а после го последвах в дневната. Стоеше до прозореца с изопнато тяло и наострени уши. Погледнах през прозореца. На улицата нямаше никой.

Ози ме погледна, а после отиде до фотьойла. Сви се на пода и положи глава върху предните си лапи.

Погледнах към куфарчето си, поставено до масичката за кафе. Имах да работя, но това можеше да почака.

— Хайде, Ози. Прави ми компания.

Той ме последва в спалнята и легна до крака на леглото. Взех брошурата и продължих да чета:

„Пасторът открил ентузиазирани съучастници сред четиримата старейшини, с които организира първата

лотария през 1685 година. Ужасните превратности в живота на Ханаан ги принудили да търсят отговор на загадката за тяхното нещастно селище. Преподобният Марвел припомня в дневника си:

«Кълнейки се тържествено да пазим тайна, ние се провъзгласихме за последователи на делото на Христа в създаването по взаимно съгласие на специално, неподчиняващо се на правилата Провидение.»

От 1694 година всички тегления на лотарията били провеждани тайно, тайно се изпълнявали и резултатите от нея. Оттогава никой в Ханаан не могъл да бъде сигурен дали добрият или лошият му късмет са дело на Бога или резултат от лотарията на Ханаан, провеждана тайно от църковните старейшини. Чрез лотария се избирало името, а после серия от тегления определяли съдбата на човека. Според намеците в дневника на преподобния Марвел тегленията на лотарията за един човек можели да продължат от полунощ до изгрев-слънце.

Въпреки че църковните записи продължават да регистрират радостите и скърбите на жителите, те не отбелязват никъде корените и причините на тези печалби и наказания. Научаваме, че Катерин Еймс е заставена да престои в църковния двор със закачено на гърдите ѝ презряно греховно писмо, което Хоторн<sup>[1]</sup> така язвително е обезсмъртил в книгата си за Естер Прайн. Но наистина ли тя е извършила прелюбодеяние? Църковните архиви пазят мълчание, а в дневника на преподобния Марвел няма и следа от това.

Бедните ставали богати, а богатите — бедни. Млади момичета увисвали на бесилки за магьосничество. Мистериозно умирали свинете. Стара вдовица открила скъпоценен камък, докато копаела в градината си. Прекрасен дух посетил и се съвокупил със седем мъже за една седмица. Голям пожар унищожил хамбара и добитъка на Джон Грийн, който на другата сутрин сипел проклетия срещу лотарията. А през всичкото това време природните

сили и дивите индианци карали тази малка изолирана общност в пустошта да изпада в ужас.

Августейшият Котон Матер посетил за кратко Ханаан на 30 юли 1696 година. Шокът му от това, което видял, и решимостта му да спре богохулството са отбелязани в дневника му този ден:

«Днес Дяволът се опитва отново да ни съблазни, един много труден и изненадващ опит, по-заплетен поради неразбираемите обстоятелства, които досега не сме срещали. Вземайки предвид, че много хора, особено църковните старейшини, са си позволили свободата да извършват неща не за доброто име на Бога, а в подчинение на скандалната и тайна лотария, аз се възпротивих на това светотатство с Божието слово.»

Котон Матер се връща в Бостън и висшите църковни духовници се обединяват против всички форми на лотария, особено тайната лотария на Ханаан. Въпреки че могъществото на пуританската църква тогава е в упадък, преподобният Матер успява да прокара през 1697 година резолюция, с която се осъжда лотарията в Ханаан и се забранява на преподобния Уинтроп Марвел да служи в Масачузетс.

Последната записка в дневника на преподобния Марвел датира от 21 май 1697 година:

«Със старейшините се събрахме в църквата предната вечер и решихме да продължим лотарията в знайни и незнайни земи. Не сме доволни от обикновените средства и за това организирахме всичко това, докато живяхме в Ханаан. Трябва да вършим същото където и да отидем. Утре аз ще се отправя на път към земите на запад от реката.

Старейшините ще продължат да провеждат тайната лотария без мен.»

Преподобният Марвел напуснал Ханаан на следващата сутрин и за съжаление изчезнал завинаги в тъмните гори на Западен Масачузетс. Селището Ханаан било напуснато през 1698 година, като повечето от

останалите жители се преместили в Нортхемптън, Спрингфийлд или Бостън.

Много малко се знае за старейшините на Ханаан и за тяхната лотария. Има един Ричард Брадстрийт, погребан в Бостън зад старата южна църква. Починал е през 1711 година. Същият Брадстрийт ли е? Има един Джузеф Фрей, погребан в Спрингфийлд през 1714 година. Според църковните архиви в Нортхемптън Бенджамин Маршал и семейството му са се отправили на запад. Все още съществува товарителница на името на Маршал от Форт Пит с дата 9 април 1720 година. Останалите старейшини, изглежда, са изчезнали, без да оставят следа.“

Бенджамин Маршал? — помислих си аз. Би ли могъл той да е предтеча на Греъм Маршал? Но по онова време това е било често срещано име. Имало е хиляди Маршаловци. Също както е имало хиляди с фамилията Голд. Взех химикалка от нощното си шкафче, подчертах името и продължих да чета:

„Отглас от лотарията на Ханаан се носел още години. Заблуда е недоказаното вярване, че старейшините са разпрострели влиянието си над Ханаан и че духовете им продължават да изпълняват тайните им черни дела против човешките и божии закони.

Наистина само преди няколко години отново чухме в доброто общество името Ханаан, този път от устата на млад възпитан човек на име Андрю Томпсън. Мистър Томпсън твърди, че е присъствал в Бостън на церемонията на откриването на мемориала в памет на младия полковник Робърт Шоу и чернокожите му войници. Тези от нас, които бяхме там в този знаменателен ден, гледахме със съчувствие опечалената вдовица на Шоу — Ан, която избухна в сълзи, когато махнаха покривалото на паметника. Прославеният скулптор на паметника, Огюстъс Сент Годенс, подкрепи вдовицата и каза: «Такава е била Божията воля.» Според мистър Томпсън Ан Шоу го погледнала с

печални очи, усмихнала се горчиво и каза: «Не, сър. Не Божията воля, а лотарията на Ханаан.»

Не е необходимо да споменавам, че и други са били близо до подиума като мистър Томпсън, включително и авторът на тази брошура. Мога да кажа, че историята на мистър Томпсън е невероятна. Според мен налудничавата схема на преподобния Марвел е умряла заедно с него преди два века някъде в дивите Беркширски планини.“

Но умряла ли е наистина? — питах се аз.

---

[1] Натапиел Хоторн – амер. писател ( Алената буква), 1804-1864 г. – Б. пр. ↑



## ГЛАВА 15

Какво правеше полковник Шоу в апартамента на Синди (подарък от Греъм Маршал) и в странната история на Амброуз Шпрингер? Какво общо имаха гробището за домашни животни, компютърната разпечатка и четирите вестникарски статии от 1985 година с тайната лотария, организирана от един луд пуритански свещеник в едно малко селище в дивите места на Западен Масачузетс?

Отидох до кухнята, сипах си чаша мляко и седнах на стола до кухненската маса. Бе десет и петнадесет минути вечерта. Искях да се освободя от мисълта за колониалния Масачузетс и нечий предци. Имах свои родители и трябваше да им напиша писмо. Въпреки че всяка неделя сутрин си говорехме по телефона, стараех се да им пиша писма през няколко седмици. Знаех, че баща ми занася писмата ми в компанията, където работеше като счетоводител. Той четеше абзаци от тях на секретарките и продавачките. След това идваше ред на майка ми да се похвали с писмата. Сара Голд: прекрасна жена, дошла от Литва, когато била тригодишна, никога не могла да завърши висше образование и затова приспиваше всяка вечер голямата си дъщеря с красиви приказки за колеж и висше медицинско образование. „Някой ден ще бъдеш известна — ми казваше тя, докато ме целуваше за лека нощ, — а не изтривалка като бедния ти баща. Ще ти казват доктор Голд. Моля, помогнете ми, доктор Голд.“

На по-малката ми сестра Ан бе позволено да бъде момичето на семейството. Тя достигна до втори курс в университета в Мисури, омъжи се за З.Б.Т. от Крев Кьор, работеше, за да го издържа, докато завърши зъболекарство, и сега живееше в Ладю в къща в стил новоанглийски Тюдор с племенницата ми Дженифър, племенника ми Кори и мъжа ѝ — зъболекаря (който веднъж пиян се опита да ме сваля на едно новогодишно тържество, натискайки ме във вградената микровълнова печка и пъхайки дебелия си език в устата ми — „Имаш прекрасни предни зъби“ — нечленоразделно каза той, докато го избутвах).

Тази вечер написах само „Скъпи мамо и татко“, а после смачках листа и го хвърлих в кошчето.

— Хайде, Ози — казах аз. — Да се поразходим.

Ози се изправи на крака и ме чакаше пред входната врата, докато аз се приготвя. Нощта бе гореща. Плажът и паркът „Лойола“ бяха пълни с двойки, наслаждаващи се на езерния бриз. Отидохме до пристана, минахме покрай един рибар и млада двойка, която се прегръщаше. На края на пристана, ако погледнеш надясно, виждах червените светлини на върха на небостъргача „Хенкок“, на север се открояваха тумбестите очертания на обсерваторията на Северозападния университет. Голяма платноходка мина близо покрай нас и аз чух женски смях.

Бавно се върнахме в апартамента. Ози се излетна на дървения под в дневната, а аз се проснах на фотьойла и започнах Да прелиствам втория чикагски седмичник — „Ридър“.

Прегледах първата страница и после случайно обърнах на страницата с личните обяви. Седмичната жътва не изглеждаше обещаваща. Нямахше нищо интересно в първа колона. Във втора колона повечето обяви бяха за телефонен секс.

И после в колоната вдясно от средата на страницата аз я открих:

### ХАНААН 6: АДИСЪН — С 2,15 СУТРИНТА, ЧЕТВЪРТЪК

Прегледах и останалите обяви. Нищо. Потръпнах, припомняйки си странната брошура на Шпрингер.

Отново се върнах на личната обява за Ханаан. Адисън — С?

Отидох до задната врата. Все отлагах да занеса на вторични суровини вестниците и затова имах „Ридърс“, „Трибюн“ и „Ню Йоркър“, пакетирани от месеци и оставени на стълбищната площадка. Започнах с трифутовата купчина от „Ридър“, като ги разгърцах само на страницата с личните обяви. След това се прехвърлих на „Трибюн“, като четях също само личните обяви. Когато свърших, очите ме смъдяха, а пръстите ми бяха черни от печатарското мастило. Почти цялата площадка бе осеяна с вестници.

Открих още две съобщения за Ханаан отпреди две седмици и нито едно от по-ранна дата. Първото беше в „Ридър“ от миналата седмица:

ХАНААН 4: ВАШИНГТОН  
13,30 СУТРИНТА, ПОНЕДЕЛНИК

Другото беше в „Трибюн“ отпреди единадесет дни:

ХАНААН 6: ДЖЕФЕРСЪН  
3,00 СУТРИНТА, СЪБОТА

Бях си легнала и полузаспала, когато разгадах тези съобщения.

— Боже мой — промълвих аз и седнах в леглото. — Вашингтон, Джеферсън, Адисън — прочетох на висок глас. Разбира се. Всичките бяха имена на спирки на метрото. Всяко съобщение указваше спирката, времето и деня. Адисън — С: спирка „Адисън“, северния перон. Два часът и петнадесет минути сутринта в четвъртък. Тази вечер бе сряда. Погледнах към радиочасовника. Вече не беше сряда! Бе един часът и четири минути четвъртък сутрин.

Щеше ли да се случи нещо след един час и единадесет минути на северния перон на спирка „Адисън“?

Легнах на една страна с лице към радиочасовника. Виждах как цифрите се сменят: 1,06, 1,07, 1,08. Реших се. Бе твърде късно, за да се обаждам на някого. А и на кого бих могла да се обадя? На Пол? Не още. Може би никога. На Бени? Нямаше нужда да се правя на интересна. Все пак не е негов случай. 1,10, 1,11. Нямаше да оставя това така, нали? Само защото е посред нощ и няма на кого да се обадя да ми помогне. Но аз ще го направя. Седнах и се загледах в Ози. 1,13, 1,14.

— Хайде, Ози — казах аз накрая, взех листа и станах от леглото.

## ГЛАВА 16

Навялякох едни широки избелели джинси и стара тениска. Порових се в чекмеджето на гардероба за съответния бозав шал и намерих един подходящ — бежов със сини цветя — и прикрих с него косата си. После си обух старите високи баскетболни обувки и ги завързах. Огледах отражението си в огледалото. Истинска Мата Хари. Сложих в задния джоб на джинсите си стари слънчеви очила, а в един от предните джобове пъхнах четири десетдоларови банкноти и три от по един долар. Достатъчни за билета в метрото и ако е необходимо, за такси.

— Да вървим, Ози — казах аз.

Отидох в кухнята и взех от килера каишката на Ози. Той ме чакаше пред входната врата, размахвайки опашка. Погалих го по главата.

— Ти ще бъдеш куче-следотърсач тази нощ, моето момче.

Вървахме по безлюдната улица към спирка „Морз“. Вратата на спирката бе подпряна и оставена отворена, за да става течение. Спряхме се в сянката на вратата. Сложих каишката на Ози и навих другия край около ръката си, докато дължината ѝ стана само осемнадесет инча. Сложих си очилата. Можеха да не ни разпознаят, ако не се вгледаха. Сърцето ми биеше силно.

Небръснат мъж със смачкано сако тронаво мина покрай нас.

Изчаках пред спирката, докато той се отдалечи, и тогава въздъхнах облекчено.

— Окей, Ози — промълвих аз, — хайде да видим какво ще измислим, че правим.

Влязох бавно в гарата и отидох до будката за билети. Брадат млад мъж бе седнал в нея и се бе навел над учебник по електроника. Подадох банкнота от един долар в цепката. Той ме погледна и се усмихна. Аз останах сериозна. Човекът се облегна назад и видя Ози.

— Искате ли информация за прекачванията, мис? — Той говореше високо и бавно.

— Не, благодаря. — Гласът ми прозвуча две октави по-високо от нормалното.

— Ето ви рестото, мис.

Пъхнах ръка под стъклото на цепката и взех монетата.

— На север или на юг пътувате? — попита той.

— На юг.

— Качете се по стълбите. Те са на двадесет фута пред вас. Южният влак пристига вляво от вас, когато се изкачите по стълбите.

— Благодаря ви — казах аз. — Хайде, Ози.

Промъкнахме се през въртящата се преграда на входа и бавно се заизкачвахме по стълбите. Държах каишката на Ози изкъсо, докато се изкачвахме към перона. За наш късмет той бе празен. Смъкнах очилата си ниско на носа и зачакахме. Бе един часът и тридесет и три минути след полунощ. В един часа и тридесет и пет минути почти бях решила да си вървя. Усещах как струйки пот се стичат по гърба ми.

В един и тридесет и шест минути южният влак навлезе в гарата. Качих се в първия вагон, държейки Ози близо до мен. Внимателно и бавно отидох до началото на вагона. Вътре бяха четирима души: възрастен мъж в дрипава риза и стари панталони сумтеше в съня си, четири реда пред него нисък и набит латиноамериканец гледаше втренчено през прозореца, два реда пред латиноамериканеца две черни тийнейджърчета се смееха и подбутваха един друг. Когато минахме покрай тях, тийнейджърчетата се обърнаха и погледнаха Ози, а после и мен. Седнах на предната седалка до затворената кабина на машиниста и се преструвах, че гледам безцелно. Опрях ръце на коленете си, за да не се вижда треперенето им.

Вратата се затвори с грохот и потеглихме напред в тъмнината. Влакът скърцаше и тракаше, докато преодоляваше малкия завой южно от гара „Морз“, но после набра скорост. Бях с лице към предното стъкло на вагона. Един оазис от светлина започна да осветява широките релси. Светлините блестяха все по-силно и ние пристигнахме на спирка „Лойола“. Обърнах леко главата си, като лицето ми остана безизразно. Качиха се трима души: възрастен пиян мъж с несигурна походка и разконцентриран поглед като на умствено изостанал, младо чернокожо конте с оранжев анцуг и жена му, която се поклащаше на металните си токчета. Контетото носеше слънчеви очила и портативно стереорадио с размерите и формата на комуникационен

сателит. Двамата — контето и жена му — седнаха в дъното и скоро вагонът гърмеше от регемузика.

Мъжът със сивия плик за храна слезе в Гранвил. Контето и жена му — в Лоурънс. На спирка „Уилтън“ пияният отвори вратата, срещуположна на перона, и уринира върху релсите. Той се наведе напред и едва не се прекатури, когато влакът потегли. Едно от черните тийнейджърчета отиде до отворения прозорец с лице към перона и извика: „Ей, луд, внимавай!“ Приятелят му избухна в смях, а после се смушкаха един друг.

Влакът зави покрай парка „Шеридан — Ървинг“ и навлезе в спирка „Адисън“. Хванах Ози изкъсо и минах по пътеката между редовете. Стъпихме на празния перон в два часа и три минути след полунощ. Изчаках, докато влакът потегли. Бързо слязох по стълбите до междинната площадка, а после се изкачих по другите стълби и излязох на северния перон. И той бе празен.

Загледах се в преплетените железопътни релси, сливащи се в далечината в посока към спирка „Белмонт“. Не се задаваше влак. Отсреща се виждаха сивите очертания на „Рилгли Фийлд“, извисяващ се над южния перон.

Какво правех тук? Аз съм адвокат, а не детектив. Трябваше да оставя мистериите на Пол.

Един автобус мина по улица „Адисън“ над перона и пневматичните му спирачки изсвистяха. Полицейска сирена прониза нощта — звукът ставаше все по-силен и изведнъж прекъсна. Шум от стъпки по металната стълба към перона наруши зловещата тишина. Обърнах се по посока на шума, стараяйки се лицето ми да остане спокойно. Държах Ози близо до мен.

Чернокос мъж слизаше по стълбите. Бе облечен в панталони цвят „каки“ и черна тениска. Той спря за момент, погледна първо към Ози, а после към мен и слезе на перона. Застана на десет ярда северно от мен. Бе висок мъж с блестяща черна коса, опъната назад.

И двамата чакахме мълчаливо. Тениската ми бе подгизнала от пот. Ози се бе обърнал към мъжа, но каишката му бе опъната здраво. Кучето погледна към мен, а после отново към непознатия. Аз се вирах право напред, а мъжът бе обърнал погледа си към релсите на юг. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете и пристъпяше от крак на крак.

С периферното си зрение улових светлините още преди да чуя приближаващия се влак. Щом влакът намали скорост, мъжът се отправи към предната врата. И тогава това се случи, толкова бързо, че едвам го видях. Вратите на влака се отвориха, мъжът надникна вътре и някой му подаде голям кафеникав плик. Мъжът се обърна в моята посока, бързо премина по перона и се качи на стълбите.

Направих две крачки към вратата на влака, като че ли ще се качвам, а после се върнах обратно, щом мъжът се качи по стълбите. Изчаках, докато влакът се отдалечи от гарата, и си свалих слънчевите очила.

— Хайде, Ози.

Бързо изтичахме по стълбите и се промушихме през въртящата се врата. Мъжът се бе качил в сив „Форд“ комби, паркиран пред гарата. Прилепих се към стената, държейки Ози изкъсо. Сърцето ми биеше силно. Мъжът четеше нещо от кафявия плик на светлината на уличната лампа. После за пали мотора и потегли.

Изтичах на улицата. Комбито се отправяше на изток към крайбрежната улица. Под електрическия стълб бе паркирано едно такси със запален двигател. Влязох в него заедно с Ози.

— Следвай тази кола! — изрекох аз, сочейки комбито, което беше взело преднина от две пресечки.

Таксиметровият шофьор се подсмихна, докато ускоряваше колата.

— Лейди, двадесет години чаках някой да ми каже тези думи. Ще го хванем.

Настигнахме комбито край парка „Ървинг“ при изхода към крайбрежната улица и го последвахме по полегатия път в северна посока.

— Гаджето ли е? — попита шофьорът, докато разглеждаше дрехите ми в огледалото за обратно виждане.

— Не точно — отвърнах аз.

— Следвай тази кола — повтори той усмихнат. Бе около петдесетгодишен, нисък, плешивеещ и топчест. Ноктите на ръцете му бяха изядени до месото. Името и снимката му бяха на разрешителното, закрепено над брояча: „Луис М. Фарина“.

— Веднъж возих в таксито си Ред Бътънс — разказа той, махайки една незапалена и сдъвкана цигара от устата си. — Този

Бътънс се оказа най-обикновен мъж.

Шофьорът отклони таксито в крайната лява лента, следвайки комбито.

Карахме след колата до края на крайбрежната улица, където тя зави надясно и намали скоростта си, докато се промъкваше между небостъргачите на улица „Шеридан“. Зави отново и излезе на авеню „Девън“, а после надясно по авеню „Уестърн“. Последвахме комбито по авеню „Уестърн“ на север и спряхме зад него на светофара на ъгъла на авеню „Уестърн“ и „Праг“. Голямата светлинна реклама за хот-дог на небостъргача „Флайки“ тъмнееше. Улиците бяха безлюдни. Светна зелено и комбито продължи напред по авеню „Уестърн“. Докато минавахме покрай улица „Морз“, той даде мигач и зави наляво по улица „Лърт“.

— Остави по-голямо разстояние между нас — казах аз, когато минахме покрай края на парка „Индиан“. — Не искам да го изплашим.

— По дяволите — изруга таксиметровият шофьор. — Оня загаси фаровете си.

Комбито зави надясно. Караше покрай границата на парка, после отново зави надясно към задънената уличка зад парка.

— Не завивай — помолих аз. — Нека да почакаме тук.

Спряхме на ъгъла и наблюдавахме как комбито спря в паркинга на края на улицата срещу парка.

— Чакай ме тук — казах аз и отворих вратата.

— Сигурна ли сте че искате да отидете сама?

— Няма да бъда сама. — Сърцето ми биеше силно. — Хайде, Ози.

„Индиан“ бе един от прекрасните малки чикагски паркове. Имаше тенискортове, детска площадка, езеро с патици, минизоологическа градина с кози, мишки, гъски, два дългокраки вълка, ракум и две черни мечки. Това лято бях водила тук няколко пъти Кейти и Бен. Децата храниха козите, играха на детската площадка и приключихме деня в ресторант „Баскин-Робин“ нагоре по улицата.

Пробягах покрай тенискортовете и зад клетките на животните, а Ози плътно ме следваше. Скъсих пътя, като минах между клетките на вълците и оградените места на козите.

Лампата в купето на комбито светна, щом мъжът отвори вратата. Аз се наведох до клетките на козите, за да мога да го наблюдавам.



Мъжът вървеше от далечната страна на мястото за разходка на козите към пустата детска площадка, осветена от лампата на единичен електрически стълб. Приведох се по-ниско и се скрих зад едно дърво. Ози изръмжа, щом подуши животинската миризма.

Мъжът мина покрай люлките и гимнастическата джунгла и стигна до каляската на Пепеляшка от тикви, които изглеждаха оранжеви на бледата светлина. Същата каляска, на която дузина пъти през неделните следобеди бях качвала Кейти и Бени. Спря пред нея. Прикрих се зад дървото, докато той бавно се оглеждаше наоколо.

Когато погледнах отново, той бе пхнал ръката си в каляската. Извади нещо, приличащо на пазарска чанта, и бързо се върна до комбито. Отвори задната врата, сложи торбата на пода и затвори вратата. После влезе в колата, запали фаровете и двигателя.

През това време аз спринтирах обратно през клетките на животните. Не исках да ни засече на излизане от улицата. Едната от мечките се надигна, докато минавахме покрай клетката ѝ.

Ози и аз стигнахме края на парка тъкмо когато комбито завиваше зад ъгъла. Клекнах в храстите, притиснах надолу Ози, докато мине колата, а после изтичахме през улицата към таксито. Фарина бе обърнал колата, докато ме чакаше.

— Удачна мисъл — похвалих го аз и се строполих на задната седалка.

Фарина запали двигателя и отново последвахме комбито.

— Помислих си, че отново ще се върне по този път — обясни той. — Залегнах, когато той мина покрай мен. Нищо не е видял, лейди.

Следвахме колата по авеню „Девън“. Той зави наляво и се отпрати към езерото. Ози бе показал главата си през прозореца, наслаждавайки се на лекия бриз.

— Не си от ЦРУ, нали? — попита Фарина.

— Не, нямам нищо общо с тях. Остави повече разстояние между колите — казах аз. — Не искам да разбере, че го следим.

Комбито излезе на крайбрежната улица и се насочи на юг. Последвахме го към центъра. То намали скоростта си и се насочи към подземния гараж на сградата „Крайбрежна кула“, където бях със Синди тази сутрин.

Подадох няколко десетдоларови банкноти на Фарина, а после Ози и аз се затичахме към вратата на гаража. Натиснах копчето в

стената, гаражната врата се плъзна и се отвори със скърцане.

Намерихме комбито на по-долното ниво, паркирано на мястото за гости. Бе празно и заключено. Пазарската чанта я нямаше. Върнахме се на главното ниво на гаража и аз се опитах да отворя желязната врата към сградата. Заключена. Ключалката бе с панелче за цифри като на телефон за набиране на секретната комбинация, която отваряше вратата. Опитах няколко случайни комбинации. Никакъв резултат.

— По дяволите — ядосах се аз.

Отново се върнахме при комбито. Погледнах номера му и го запомних. Може би живееше в тази сграда.

Седнах на пода и си опрях гърба в една бетонна колона три редици по-нататък от комбито. Скриваше ме един „Линкълн-Континентал“. Ози отпусна глава в скута ми. Трябваше да изчакаме и да видим дали нашият преследван няма да се върне отново.

Един час по-късно един от охраната на сградата ме събуди. Изправих се. Комбито все още бе тук.

— Трябва да се махнете оттук, мис. Вие и кучето ви.

Не можах да измисля добро обяснение, което да му предложи в замяна на факта, че ме е намерил заспала в гаража в четири часа и тридесет минути сутринта, за да ме остави тук долу заедно с кучето ми. Като вземем предвид и дрехите ми — стари джинси и тениска, баскетболни обувки и шал, — се съмнявах, че въобще ще ми повярва.

— Хайде, Ози — казах аз и ние си тръгнахме.

## ГЛАВА 17

— Харесва ли ти книгата? — попита Пол Мейсън. И двамата ядяхме палачинки в кафенето на улица „Мейн“ в квартал Еванстън. Бе осем часът и петнадесет минути сутринта. Нуждаех се от още кафе, за предпочитане венозно.

— Истина ли е?

Пол присви рамене.

— Може би само някои неща. Наистина е съществувал град Ханаан в Масачузетс. Основан през 1679 година. Негов свещеник е бил наистина Уинтроп Марвел. Изчезнал е в края на XVIII век, като дузина други селища в Масачузетс. Останалата част от историята никога не е била потвърдена. Повечето историци смятат, че брошурата на Шпрингер е чиста измислица.

— Откъде знаеш всичко това?

Пол бе облечен с тъмносиньо поло и избелели панталони в цвят „каки“. Аз бях с мека памучна блуза и плисирана пола.

— Защото завърших колежа „Барет“ през 1976 година — каза той. — Както ти обясних, всеки посещавал колежа между 1950 и 1980 година имаше възможността да слуша курса на Хенри Абът за историята на колониална Америка. Лекцията за Ханаан бе върхна точка в този курс. Той я изнасяше в параклиса „Плимптън“ и стотици студенти всяка година я посещаваха.

— За какво бе тая лекция?

— Поуката бе за опасностите от доверяване на вторични източници. Брошурата на Амброуз Шпрингер е вторичен източник, тоест тя е интерпретация или описание на първични източници — дневници, писма и други такива. Изводът на Хенри Абът бе, че не можеш да пишеш исторически книги, ако се опираш на вторични източници.

Пол се усмихна.

— Основен урок за начеващия историк — продължи той, — обаче не най-възбуждащата тема за аудиторията. Но Хенри Абът не бе

обикновен професор по история. Бе огромен, жизнерадостен мъж с гъсти вежди и мустаци като на морж. Лекцията му за Ханаан бе хипнотизираща. Представяше ни я като детективска история, а той изпълняваше ролята на детектива. Абът започваше да разказва версията на Шпрингер за лотарията на Ханаан, а накрая пускаше и добавката с полковник Шоу — за предположението, че лотарията е оцеляла през вековете, като е действала тайно и е контролирала съдбите на милиони американци. Прекрасна храна за колежани, нали?

— И?

Пол се подсмихна.

— Хенри Абът замълчаваше за малко, за да възприемем всеобхватно тази история. Аудиторията притихваше. Повечето от нас, които чуваха историята за първи път, седяха пот ресени, опитвайки се да схванат изводите и да разберат кога животът ни е бил докоснат от лотарията на Ханаан. А после Хенри Абът разрушаваше тази илюзия.

— Как?

— Амброуз Шпрингер започва, ако си спомняш, с описание на записките, които той е намерил на тавана в дома на Джонатан Фрей в Саут Хадли. В лекцията си Абът разказваше за собствените си разследвания на тези записки. Той открил, че никога не е съществувал Джонатан Фрей, живял в Саут Хадли. Нещо повече, никакъв човек с фамилия Фрей не е живял в Саут Хадли. После Абът ни прочиташе първия откъс от дневника на преподобния Марвел — този за бурята, разрушила малката му църква. После Абът го четеше отново или поне аудиторията мислеше така. След това той ни разкриваше, че втория път е чел откъс от дневника на губернатора Брадфорд. Шпрингер явно е преписал дума по дума бележката от дневника на Брадфорд, включително и правописните грешки. А що се отнася до цитата от Котон Матер, той вероятно е изфабрикуван. Всичките дневници на Котон Матер са запазени. Знае се, че той е посетил Ханаан, но в дневниците му няма нищо отбелязано за това селище.

— Какво ще кажеш за откъса за вдовицата на полковник Робърт Шоу? — попитах аз.

— Прекрасен текст — съгласи се Пол. — Но много съмнителен. Хенри Абът ни прочете от два различни вестника на висок глас статии за церемонията. Прочете ни също откъс от дневника на Уйлям Джеймс, който е бил на откриването. Според мистър Джеймс мисис

Шоу никога не е стояла близо до скулптора по време на церемонията и си тръгнала, подкрепена от губернатора на Масачузетс. Представлението, което професор Хенри Абът изнасяше, бе преди всичко проява на неговата сила. Всяка година студентите ставаха прави и го аплодираха дълго.

— Още кафе? — попита сервитьорката.

— Да, моля ви — отговорих аз. — Но какво е открил Абът за автора? За Амброуз Шпрингер?

— Очевидно не много. Добър въпрос. Аз също съм се ровил по него оттогава. По-точно някои от студентите ми са го изследвали. Това е отлично учебно средство. Дава им шанс да си представят, че са детективи. Връчих им по едно копие от брошурата на Шпрингер и им казах да разследват тази история. Повечето от тях разкриха поне един или два от изфабрикуваните факти, които Хенри Абът бе намерил. Преди няколко години един от тях се опита да научи подробности за живота на Шпрингер.

— Откри ли нещо? — попитах аз.

— Не много. Шпрингер е завършил колежа „Барет“ през 1884 година. Остатъка от живота си е прекарал като отшелник в малката си къща — семейна собственост в Куинси, Масачузетс. Това е била единствената му книга. Напечатал е по-малко от 50 бройки, една от които Хенри Абът открил в книжарница за антикварни книги в Спрингфийлд, Масачузетс. Когато Абът почина, завеща тази книга наред с всичките си останали на колежа „Барет“. Доколкото знам, друг оцелял екземпляр на оригинала не е намерен.

— Мислиш ли, че има доза истина за лотарията? — попитах аз.

Пол се усмихна.

— Не знам. Има твърде малко потвърдени факти, за да се даде положителен отговор. А ти знаеш колко много обичам загадките.

— Не разбирам механизма ѝ — казах аз.

— Механизма на какво?

— На лотарията. Разбирам как могат да изтеглят нечие име. Това е по същия начин като при другите лотарии. Но не разбирам останалото. Каква е връзката между изтегляния лотариен билет и изгорелия хамбар или намерения скъпоценен камък в градината?

— Така, както го виждам — отвърна Пол, — трябва да е имало две кутии. В едната се поставяли късчета хартия с имената на всички

жители. В другата кутия се поставяли късчета хартия, на които бил написан различен сценарий или участ. Изтегляли името от първата кутия и съдбата му от втората.

Пол щракна с пръсти.

— Мисля, че е било нещо подобно. След тегленето на името е могло да има серия от тегления или дори завъртане на колелото на късмета, за да се определи каква съдба очаква човека, чието име било извадено първоначално. Добра ли ще бъде или лоша? Ако е лоша, самия човек ли ще засегне, или някой свързан с него? Това може да е била целта на второто теглене. И така нататък, и така нататък. Нещо като пуританска версия на колелото на късмета.

— Това може да се окаже доста сложно — възразих аз.

— Дълго — със сигурност, но е достатъчно просто. Имаш нещо като серия от бинарни тегления. Нещо като езика на компютрите. Включено, изключено. Да, не. Повтаряш и повтаряш, докато се постигне исканият резултат. Можеш да проиграеш на компютър тази лотария с много проста програма.

— На компютър? — учудих се аз.

— Разбира се — каза Пол. — Но какво общо има това с Греъм Маршал?

— Не знам. — Изучавах Пол. Мислех само за задачата за Ханаан. Пол имаше много свободно време. Занятията му нямаше да започнат преди Деня на благодарността. Можеше да се окаже полезен. Може би. Реших да рискувам и да посветя още един човек в разследването.

— Опитвам се да разреша една мистерия.

— Велико — облегна се той назад. — Кажи за какво става дума.

— Само ако обещаеш да държиш устата си затворена. Ако това достигне до ушите на Измаел Ричардсън, той ще бъде много недоволен. Не можеш да го разкажеш на приятеля си Кент Чарлс.

— Устата ми е заключена.

Избирателно му казвах само определени неща. Разказах му за добавката към завещанието, описах вестникарските статии от 1985 година и малкото, което знаех за кражбата на ковчега. Но пропуснах среднощното си приключение с метрото. Исках още веднъж сама да го премисля.

— Фантастично е — рече Пол, а очите му блестяха.

— Мислиш ли, че Греъм Маршал си е организирал сам лотария като тази в Ханаан?

— Не знам какво да мисля. Може просто да се окаже една от мръсните му шеги. Разгледай днешния вестник. Или вчерашния. Или през който и да е друг ден. Всеки ден има статия за някакво необикновено събитие. Греъм може да е събрал случайно тези четири статии, а после да е съставил добавката към завещанието като шега. Освен всичко друго казват, че имал твърде особено чувство за хумор. Може би — каза Пол, облягайки се назад. Той се почеса по брадата. — Но защо е необходимо да се краде ковчегът? И какво по дяволите е имало в него?

— Имам идея — отвърнах аз. — Ще я проверя. Ще ти се обадя, ако открия нещо.

— А какво ще кажеш за предложението ми? — интересува се Пол.

— Почакай.

— Рейчъл Голд, ти си истинска драка.

Аз изсумтях.

— Заслужи си го, Казанова. При всички случаи ти казах твърде много. Дай ми време.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно тогава?

— Пол, нека да се откажем от всякакви вечери поне за известно време, става ли? Помогни ми да разреша загадката и вечерята е от мен.

— Това звучи превъзходно — заключи Пол с дяволита усмивка. — Коя част от теб ще присъства на вечерята?

— Много смешно. — Но знаех, че трябва да съм нащрек с него. И двамата се държахме, сякаш нищо лошо не бе се случило между нас. Като че ли все още бяхме любовници. Опитах се да си припомня ужасния момент, когато влязох вътре и намерих момичето в спалнята му. Веднъж си се опарила с този мъж. Не го забравяй, Рейчъл.

Въпреки протестите му платих сметката.

На излизане от ресторанта Пол се опита да задуши една голяма прозявка.

— Уморен ли си?

— Да — отговори той. — Не спях много през последната нощ.

— Охо? Как се казва тя?

— Хайде, Рейчъл. Това не е честно. Нямаше момиче. Трябваше да подготвя статия за конференцията през септември. Крайният срок за предаването ѝ е понеделник. Цяла нощ съм подготвял плана. — Той ме погледна. — И ти не изглеждаш много отпочинала.

Разгледах го за момент.

— Опитвал ли си се да спиш някога в метрото? — попитах аз накрая.

— Права си — каза той и се усмихна насила. Но все още изглеждаше озадачен, когато аз си тръгнах.



## ГЛАВА 18

В офиса си намерих купчина неотворени писма и множество телефонни съобщения, оставени върху бюрото ми. До вечерта прочетох кореспонденцията си, проведох множество телефонни разговори и продиктувах няколко въпроса по случая със запазената търговска марка, с който се занимавах. Вечерях с голяма чаша кафе и два аспирина. Кофеинът ми помогна за малко, колкото да стигна до офисите на „Абът и Уиндзър“. Но главата ми пулсираше от недостига на сън, докато се изкачвах с асансьора.

Първо се отбих при Хелън Марстън, която ми съобщи, че речникът на Маршал все още не е намерен.

— Обезпокоена съм, Рейчъл — каза тя. — Някой очевидно го е откраднал.

Наум си отбелязах да спомена за кражбата на Измаел Ричардсън и слязох два етажа по-надолу в библиотеката на фирмата. Помощник-библиотекарят от рецепцията — ново лице — ми каза, че Лин била отзад при архивите за случаите на Върховния съд. Минах покрай купчините с архивите за щатски и федерални случаи. На всяка маса имаше по един сътрудник, повечето скрити зад книгите и фотокопията на съдебните случаи.

Библиотеката във фирмата бе тренировъчно поле за новите сътрудници и като всичко останало в „Абът и Уиндзър“ работеше двадесет и четири часа, триста шейсет пет дни през годината. В нея, независимо от часа, винаги работеха дузина сътрудници. Базовото обучение във фирмата продължаваше около четири години и се състоеше от хиляди часове, прекарани тук в търсене, изследване или преглеждане на папки с документи в сумрачните офиси без прозорци.

Открих Лин Рап на пътеката, водеща към офиса ѝ.

— Рейчъл Голд! Каква чудесна изненада! Какво те води насам?

— Идвам за услуга, Лин.

— С удоволствие, дете. Хайде да влезем в офиса ми.

Последвах я вътре.

— Какво ти е на крака? — попитах я аз. Тя куцаше.

— Изкълчих си пак глезена — каза тя и се обърна усмихната. — Всичко е заради проклетото тегло. Моят лекар ми каза, че ако до Деня на благодарността не сваля 50 паунда, лично той ще ме заведе в някой санаториум за отслабване.

Лин Рап бе ниска и твърде дебела, въпреки че умело скри ваше това чрез майсторски подбран гардероб. Тя бе главен библиотекар на фирмата повече от десет години. Весела, енергична, изключителен източник за всеки изследователски проблем, Лин винаги е била любимка на сътрудниците.

Тя седна на висок въртящ се стол зад бюрото си.

— Как си, Рейчъл? — попита тя и вдигна русия си бретон от челото. Лин имаше големи сини очи и такова лице, което винаги те караше да мислиш колко хубава би била, ако успее да отслабне. Тя приближаваше четиридесетте и все още живееше с майка си.

— Нещата вървят добре — отвърнах аз. — Имам достатъчно работа, а и фирмата ми прехвърля някои случаи.

— Трябва да го правят. Ти бе най-добрият ни сътрудник, Рейчъл.

— Не се занасяй — усмихнах се аз.

— Ти надживя мистър Маршал. Малко успяват. — Лин поклати глава. — И така, какво мога да направя за теб, дете?

— Помагам на фирмата по един случай и се нуждая от информация за една книга и автора ѝ.

Лин взе писалка и отвори капачката ѝ.

— Казвай!

— Книгата се казва „Лотарията на Ханаан“. Публикувана е през 1903 година от „Шпрингер тръст“. Малка книжка е — само 31 страници. Авторът е Амброуз Шпрингер. Необходима ми е повече информация за книгата и автора. Кой е бил той? Написал ли е нещо друго? Такива неща. Очевидно колежът „Барет“ в Масачузетс притежава една бройка от нея в колекцията си от редки книги.

— Няма проблем. Ще проверя веднага. Ела пак след около час.

Поблагодарих на Лин и се изкачих един етаж по спирало видната стълба.

Следващата ми стъпка бе Харлан Додсън, съдружникът, занимаващ се със завещанието на Маршал. По пътя се разминах с Кал Пембертън, който чакаше пред вратата на една от заседателните зали.

Бе облечен по обикновения си раздърпан начин: дясната предница на ризата му бе изскочила от панталона, а връзката му се бе изкривила на 45 градуса. Очевидно вгълбен в мислите си, той не отговори на поздрава ми.

Изкачих се по стълбите до офиса на Харлан Додсън. Харлан бе шеф на отдела за завещания и попечителства и заемаше ъгловия офис в най-горния етаж на фирмата — по-близо до скъпите ми клиенти, както обичаше да се шегува той. Един офис в мазето би свършил по-добра работа за тази цел.

Вратата на Додсън бе отворена и той говореше по телефона, когато аз подадох глава в стаята му. Той ми махна с ръка и ми посочи един стол пред огромното орехово бюро.

Като бюрото си, Додсън бе едър, масивен и натруфен. Изглеждаше надебелял от последния път, когато го видях преди няколко години. Телефонната слушалка, закрепена между рамото и врата му, бе наполовина скрита от месата му.

Додсън носеше пръстени на всяка ръка — голям диамант на едната и рубин на другата, а на дебелията му китка се виждаше масивна златна гривна, тип верижка. Раираният му костюм бе току-що огладен, а също и колосаната бяла риза, прикриваща огромните му гърди и корем.

Ефектът от дрехите на Додсън се разрушаваше от непрестанното му потене. Той се потеше постоянно и обилно. Седях и слушах тежкото му дишане, гледах как бърше с кърпичка мазното си лице и си спомних за Барни Сондерман — дебелието момче, което седеше до мен в часовете по испански в гимназията. Той идваше направо от гимнастическата зала, неизкъпал се, и потта му капеше по бюрото и тетрадката.

Додсън свърши телефонния си разговор, обърна се към мен и се усмихна насила.

— Здравейте, мис Голд. Какво мога да направя за вас?

— Имам няколко въпроса относно Греъм Маршал и завещанието му.

Додсън се облегна напред.

— Много добре. Но преди да започнете, искам да съм честен и да ви кажа, че не споделям възгледите на мистър Ричардсън относно тази странна добавка към завещанието. Попечителството може, трябва

и ще бъде прекратено. Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Додсън прелисти някои документи на бюрото си. Извади купчина листи, захванати с кламер, на чиято първа страница с червено бе напечатано „Проект“. — Вече съм подготвил необходимите документи. Веднага щом свършите разследването си, ще ги представя в съда. Днес е четвъртък. Бих искал да предам книгата в понеделник.

— Има малък проблем — казах аз.

— Охо?

— Някой е разкопал гроба и е откраднал ковчега.

Додсън ме погледна втренчено изпод дебелиите си клепачи, докато попиваше потта от лицето си.

— Още една причина да обявим попечителството за невалидно — каза накрая той. — Цялата тази история е много странна. Притеснение е за семейството на Маршал, а честно казано, и за фирмата. Това е христоматиен пример за необходимостта от адвокат при съставяне на завещание. Никой не иска да умира. Но е предопределено. Идват при мен и търсят начин да измамят смъртта, да могат да контролират нещата и от гроба. Мис Голд, аз лично подготвих завещанието на Маршал. То е непоклатимо. Всеки получава точно това, което Греъм Маршал е искал да му остави. И нищо повече. А след смъртта му аз открих тази странна добавка.

Додсън поклати глава, за да изрази неудоволствието си.

— Никой компетентен по завещанията адвокат нямаше да допусне подобна формулировка. За гроб на домашно животно! Четиридесет хиляди долара! Боже мой! — Додсън се облегна назад, дишането му бе тежко и учестено.

— Аз също искам да свърша бързо, Харлан. Но се нуждаю от малко информация. Може би ще ми помогнете.

Додсън ме погледна втренчено, а после се обърна към прозореца.

— Хайде, давайте. Питайте ме.

— Кой освен вас знае за добавката към завещанието?

Додсън се обърна към мен.

— Само мистър Ричардсън, вие и аз.

— А останалите членове на управителния комитет?

— Сериозно се съмнявам, че мистър Ричардсън е съобщил на управителния комитет. Помолих го да не казва още на никого. Той се съгласи.

— Кент Чарлс ми каза, че е разбрал от вас.

Додсън присви очи.

— Мистър Чарлс подхвърли, че е чул, че работиш върху завещанието. Аз само потвърдих този факт. — Той замълча за момент. — Може и да съм споменал за проблема с добавката. Но мога да те уверя, разясних му, че нямам нищо общо с нейното съставяне.

— Доколко познавахте Греъм Маршал? — попитах аз.

Додсън вдигна един молив, разглеждаше го и го въртеше между дебелия си палец и показалеца.

— С часове сме обсъждали въпроси, свързани със завещанието му. С него самия. С жена му. — Почука с молива по бюрото. — Хората разкриват лични неща, докато подготвям завещанията им.

— Говорил ли ви е някога за родословното си дърво? За това, кои са били предците му?

Додсън се втренчи в мен.

— Защо ме питате?

— Видях дарението за Масачузетското историческо общество.

Додсън се намръщи.

— Греъм ми каза, че семейството му произхожда от Бостън. Било е тук още по времето на пуританите. Спомена някакво име... чакайте да си спомня... — Той прекара късите си пръсти през рядката си кестенява коса.

— Бенджамин Маршал? — попитах аз.

Додсън ме погледна. Поправи връзката си, докато ме изучаваше.

— Да, мисля, че спомена това име. Бенджамин Маршал. Аз приготвих дарението за Масачузетското историческо общество. Петдесет хиляди долара. Мога да ви уверя, че в това няма нищо необичайно. Често го правят.

Зададох му още няколко въпроса за добавката към завещанието и изслушах още една филипика колко важно е този въпрос да бъде решен бързо и без да се вдига шум, и после се изправих.

— Благодаря, че ми отделихте време, Харлан.

— Много добре, мис Голд. Разберете, искам по-бързо да се освободим от това притеснение. По-скоро.

— И аз искам същото.

— Сигурна ли си, че си виждала тази книга? — ме попита отново Лин Рап. След като си тръгнах от Харлан Додсън, се върнах в

библиотеката.

— Видях нейно фотокопие. Четох го миналата нощ.

— Виж, не мога да открия много за автора и за книгата. Първо проверих в Чикагската обществена библиотека. Нищо. Обадих се в библиотеката на Конгреса във Вашингтон. Колежката ми проверява в картотеката. Те би трябвало да имат копие от всяка книга, когато и да е била публикувана. Тя ще проучи въпроса и ще ми позвъни. В архивата им е отбелязано, че някакъв Амброуз Шпрингер е написал книга със заглавие „Лотарията на Ханаан“. Очевидно е единствената, която е написал. И е единственото заглавие, публикувано от „Шпрингер Тръст“. В библиотеката на Конгреса нямат екземпляр. Единственият познат засега екземпляр — тя погледна в бележките си — се намира в колежа „Барет“ в Масачузетс. Говорих с библиотекаря на колекцията от редки книги в колежа. Той ми каза, че са дали обява, че купуват още екземпляри от книгата с надеждата някой частен колекционер да им я продаде. Те мислят, че има още оцелели бройки от книгата. Но никой досега не им се е обадил.

Тя присви рамене.

— Съжалявам, че не можах да открия нищо повече.

— Ти ми каза достатъчно, Лин. И ми помогна да разреши някои загадки.

— Добре. Откъде взе тази книга?

— Фотокопие е на екземпляра в колежа „Барет“.

— Е, аз не мога да добавя много към това — каза тя.

— Може би ще можеш да ми помогнеш с нещо друго. Честно, не знам откъде да започна. Мисля, че има нещо общо с Ханаан. Това е една странна фраза, която срещнах някъде. Може би е съдебно решение.

— Каква е тя? — попита Лин и взе писалката си.

Изрецитирах епитафа от гроба на Ханаан.

— Галено име от Провидението? — повтори Лин.

— Ще ти бъда много благодарна, ако откриеш какво означава и откъде е взето.

Тя постави писалката върху бележника си.

— Мога да започна, като го проверя чрез лексикографския терминал. Ако не открия нищо... — Тя замълча за момент, повдигна глава и наостри уши. — Мисля, че те викат по уредбата, Рейчъл.

— Мен?

Заслушах се. Няколко секунди по-късно аз го чух: „Рейчъл Голд. Моля, обадете се на телефонния оператор.“

— Заповядай — каза Лин, подаде ми телефонната слушалка и набра цифрата „нула“. Телефонният оператор на фирма та се обади и ми предаде да се свържа веднага с офиса си.

Мери вдигна слушалката.

— Добър ден. Тук е адвокатската кантора на Рейчъл Голд.

— Какво има, Мери?

— Благодаря на Господа, че се обади, Рейчъл. Съседката ти Линда се обади. Има нещо нередно с кучето ти.

— С Ози? Какво има?

— Тя не знае. Отишла горе, за да го изведе следобед На разходка, и не могла да го събуди.

— О, боже мой. Той...

— Не. Но не може да се събуди. Не дишал нормално. Тя ще го заведе при ветеринаря ви.

— Ще тръгна веднага за там. Благодаря.

— Късмет, Рейчъл.

## ГЛАВА 19

Гъстата козина на врата на Ози бе мокра от сълзите ми. Той лежеше на една страна в една от стаите за преглед в офиса на доктор Тери Махелски. Очите му бяха затворени, устата му бе отворена, а езикът му висеше на масата. Все пак той дишаше. Слава тебе, Господи, той дишаше.

Погледнах към часовника си. Преди половин час Тери Махелски изпомпа съдържанието от стомаха на Ози. Почесах кучето зад ухото.

— Всичко ще се оправи, Оз — промълвих аз, наведох се напред и го целунах по носа.

Тери Махелски се върна, бършейки ръцете си с хартиена кърпа.

— Ще му мине, Рейчъл — каза той и го погали нежно по ребрата. — Голямо момче, изплаши ни.

Тери се наведе и отвори едното око на Ози с големия си пръст.

Всичко у Тери Махелски бе голямо. Той самият бе грамаден и широкоплещест като защитник от отбора на „Чикагските мечки“ с дълга, гъста брада, червена като буйната му къдрава коса. Когато пристигнах в офиса, Тери ме прегърна и аз се почувствах като дете в огромните му ръце.

Срещнах Тери и жена му преди пет години на фолклорен концерт. Приятелката ми и аз бяхме насочени да седнем на малка маса близо до сцената, където се притиснахме до един едър като мечок човек и дребна руса жена. Тери ни прие като дългоочаквани членове на семейството — той винаги се държеше така с непознати и бездомни животни. Преди две години Тери ме заведе пред една клетка в кучкарника и избра Ози измежду множество дребосъчета. Собствениците на кучкарника ми дадоха кученцето на половин цена, щом обещах да накарам Тери да им стане ветеринарен лекар. Те бяха очаровани от него. Това бе най-лесното за изпълнение обещание, което някога съм давала.

— Какво е станало с Ози? — попитах Тери. Музиката на „Джазмен“ на Стив Гудман се разнасяше от високоговорителите.



— Вземаш ли хапчета за сън, Рейчъл?

— Не.

— Имаш ли някакви в апартамента ти?

— Не. Защо? Отровен ли е бил?

Тери се почеса по брадата.

— Изглежда, че е така. За да бъда сигурен, изпратих в лабораторията да изследват съдържанието на стомаха му. Но намерих това, докато го изпомпвах.

Той бръкна в предния джоб на бялото си сако и извади прозрачно пластмасово пликче. Вътре имаше червено хапче.

— Какво е това?

— Секонал.

— Хапче за сън ли е?

Тери кимна утвърдително.

— Това е секобарбитал. Дава се само по лекарско предписание. Специален тип барбитурат, който действа много бързо и действието му е по-кратко. При човек започва да действа десет до петнадесет минути след приемането му и ефектът му продължава три или четири часа.

— И си намерил това в стомаха му?

— Страхувам се, че да.

— Колко хапчета е глътнал?

— Не знам. Това бе единственото, което не беше се разтворило. Съдейки по състоянието на Ози, дали са му няколко хапчета в месото.

— Месо?

— Хамбургер. Това хапче бе в парче от хамбургер. Който и да го е направил, първо е пхнал няколко секонала в мляното месо, а после му го е дал.

Разтворих широко очи.

Тери кимна, а очите му бяха сърдити.

— Някой е влизал в апартамента ти — каза той. — Повиках полиция. Полицейската кола ни чака там.

Приведох рамене.

— Какво ще стане с Ози?

— След няколко часа ще се събуди. Нека да го задържа за ден-два. Да го наблюдавам. Искам да се уверя, че няма никакви остатъчни ефекти.

Тери заобиколи масата и ме прегърна.

— Можеш да дойдеш при нас тази вечер, Рейчъл. Ще кажа на Пег да постеле още едно легло.

Погалих Ози.

— Благодаря. Аз съм добре, щом знам, че Ози ще се оправи. Но щом са разбили апартамента ми, аз трябва да ида и да проверя.

Станах.

Ще ме уведомиш, когато открият този човек, Рейчъл — каза той, а гласът му звучеше заплашително. — Защото, когато го намеря, аз ще го посетя в затвора.

— О! — възкликнах аз и се усмихнах въпреки волята си.

— След това, което е направил, имам желание да скъсам главата му.

— Ето оттук е влязъл, мис — извика полицаят Том Кейси от кухнята ми. Бях в спалнята с другия полицай Шарон Крюсер. От кутията ми за бижута не липсваше нищо и четирите двадесетдоларови банкноти бяха върху нощното ми шкафче.

Последвах полицая Крюсер до кухнята, където Кейси се бе изправил пред кухненския шкаф.

— Точно през този прозорец — каза той, сочейки прозореца над шкафчето с палката си. — Изглежда, не е било затворено. Или поне няма следи да е бил насилван.

Спомних си, че отворих широко прозореца миналата нощ, когато се прибрах.

— Предполагам, че съм забравила да го затворя — казах аз.

— Щората ви не работи — продължи той, опитвайки се да я спусне.

— Резето е развалено.

Той я пусна с трясък.

Погледнах към кухненския под близо до краката му.

— Какво е това? — попита полицай Крюсер.

Клекнах. Мазен кръг едва се виждаше на пода.

— Той трябва да е отворил прозореца и да е хвърлил месото — заключих аз. — Сигурно е паднало тук.

Ози бе изблизал пода до блясък. Линда Бърнс ми каза, че го намерила заспал до мивката. Помислих си за радостния Ози, хапващ отровния хамбургер. Яростта се надигна във вените ми като адреналин.

Двете ченгета постояха още половин час. Бях открила следа от влезлия с взлом на няколко места. Документите във и на бюрото ми са били прегледани и подредени после по друг на чин. Кухненският шкаф бе леко откренат, а кутията с черния пипер бе поставена на горния ред от подправките. Чорапите в чекмеджето ми за бельо бяха преместени на една страна.

Но нищо не бе откраднато.

Полицай Крюсер ме следваше, докато затворих всички прозорци. Той ми каза, че един от инспекторите ще се обади през някой от следващите дни.

Линда Бърнс се качи, щом полицаите си отидоха. Тя и децата тази вечер щяха да пътуват за „Равиния“, за да посрещнат Джон и да отидат всички в парка „Уинсконсин“ за един по-дълъг уикенда. Казах ѝ, че Ози е добре. Уверих я, че и аз също.

Тери Махелски и жена му Пег се обадиха. Благодарих им за поканата да пренощувам у тях, и им казах, че съм добре.

— Ще се оправя — казах на Пег. — Наистина.

Постарах се гласът ми да звучи убедително.

Навън все още бе светло. Погледнах часовника. Шест часът и тридесет и пет минути следобед.

Може би наистина е бил крадец. Надявал се е да намери нещо по-ценно от това, което аз притежавах. Но знаех, че не е така. Преди всичко парите върху нощното ми шкафче бяха все още там.

Бродех из празния апартамент. Който и да е бил, се бе опитал да влезе и излезе, без аз да разбера. Според Тери Махелски точната доза щяла да приспи Ози за три или четири часа. Непознатият е бил тук днес следобед.

Помислих си отново за шкафчето ми с бельо, за чорапите, сложени на една страна. Потръпнах.

Погледнах към часовника си. Шест часът и петдесет минути. Навън малко по малко се стъмваше.

Отидох в дневната и се втренчих в телефона. Седнах на фотьойла и вдигнах слушалката. Набрах първите три цифри от номера на Бени, а после спрях. Колкото и да го обичах, Бени не бе човекът, от когото се нуждаех тази вечер. Върнах слушалката, а после отново я вдигнах. Набрах първите две цифри от номера, който сърцето ми все още помнеше. Поколебах се, а после решително набрах останалите.

При третото позвъняване ми отговори мъжки глас.

— Пол Мейсън там ли е? — попитах аз.

— Той излезе за няколко минути. Ще оставите ли съобщение.

— Кент?

— Да. Рейчъл?

— Аз съм.

— Как си?

— Къде е Пол?

— Току-що свършихме да играем тенис в Северозападния университет. Излезе, за да вземе пица. Ще се върне след минута.

— Ох!

— Случило ли се е нещо?

— Не. По-точно, да.

— Какво е станало?

— Някой е влизал в апартамента ми.

— О, боже мой. Ти как си?

— Добре съм. Станало е, докато ме е нямало.

— Откраднали ли са нещо? Повика ли полицията?

— Полицията бе тук. Не мисля, че нещо липсва.

— Идваме с Пол. Стой там. Ще дойдем скоро, Рейчъл.

— Аз съм добре, Кент. Добре съм.

— Не се инати. За нас не е проблем. Ти си само на пет минути път оттук. Пристигаме.

Затворих слушалката и се намръщих, припомняйки си телефонния разговор.

Седнах обратно на фотьойла. Видях бележката от Пол Мейсън на масичката за кафе. Бележката, закачена към копието на „Лотарията на Ханаан“, което той ми донесе миналата вечер. Бе с лице към масата.

## ГЛАВА 20

Кент Чарлс и Пол Мейсън пристигнаха след двадесет минути, натоварени с голям пакет с пица с кренвирши, пържено пиле и две кашончета с по шест кутии бира. И двамата бяха с тенис-облекло. Пол носеше и спортен сак. Постарах се да забравя параноята и да ги забавлявам.

Бе по-лесно, отколкото се надявах. След като удовлетворих любопитството им — като им показах прозореца, който бях забравила да затворя, мазните следи на пода в кухнята, — тримата с апетит унищожихме пицата и пилето.

Страхът, изпълващ апартамента ми, се разпръсна от смеха и разговорите ни около непреклонното убеждение на Кент, че филмът „Терминатор“ с Арнолд Шварценегер е една от най-добрите творби на десетилетието.

— Момчета, вие сте великолепни — казах аз с насълзени от смях и емоция очи. — Благодаря ви, че дойдохте.

— Хей — отговори Кент, докато отваряше бирата, — хайде не ставай сантиментална. Пол може да иска да види приятелката си, но аз идвам, за да се уверя, че новата ми сътрудничка е добре.

Той се обърна към Пол:

— Рейчъл ще работи с нас. Ще представлява защитата в „Ботълс и Канс“.

— Наистина ли? — ме попита Пол.

Поклатих глава.

— Не мисля така.

— Защо не? — попита Кент.

Изсипах остатъка от бирата си в чашата.

— Трудно е за обяснение. — Замълчах за момент. — Напуснах „Абът и Уиндзър“, за да избягам от гигантски случаи като този. Предпочитам клиенти, които мога да опозная, случаи, които мога да разбера. Не искам да бъда още едно опитно свинче, хвърлено в гърлото на този огромен случай.

— Сега няма да бъде така — каза Кент.

— Обичам да бъда адвокат в съда, Кент. Обичам да защитавам там случаи, които аз съм избрала. Сама да изготвям пледоарията си, сама да правя кръстосан разпит. Искам сама да съм победител — усмихнах се аз. — Сама да губя. Искам сама да съм господар на съдбата си. Предполагам, че това е, което ме накара да напусна фирмата. В „Ботълс и Канс“ аз просто ще бъда едно винтче през следващите години. А дори и ако случаят достигне до съда, залата едва ли ще може да побере всички адвокати, работещи по това дело.

Присвих рамене.

— Оценявам опита да ме привлечете за работа с вас по този случай. Знам, че се опитвате да ми помогнете. Може би, ако нещата ми вървяха зле, щях да се изкуша. Но за щастие, да чукна на дърво, имай интересни случаи. Даже имам клиенти, които си плащат навреме.

Помислих си, че Кент ще се разсърди. Преди всичко бях му отказала да работя по най-големия случай в кариерата му. Но по лицето му нямаше и сянка от раздразнение.

— Мисля, че те разбирам — каза той. — Но твърдя, че си луда, като отказваш. Все пак те разбирам. Съжалявам само, че няма да работим заедно. Очаквах тази възможност с не търпение.

Усмихнах се.

— Ще има и други случаи, Кент. Нови възможности.

Тримата си поговорихме още петнайсетина минути, а после Кент си тръгна.

— В девет сутринта трябва да съм в съда, защото ще се дават показания. Мисля, че трябва да прочета съдебните материали.

Изпратих го до вратата и отново му поблагодарих, че бе дошъл.

Кент надникна в дневната. В кухнята Пол изхвърляше в кофата за боклук костите от пилето.

— Само ми позвъни, ако той не се държи добре с теб — каза Кент и ми намигна.

Бях поласкана. Той наистина бе привлекателен. В дрехите си за тенис изглеждаше, сякаш е излязъл от страниците на модно списание.

— Благодаря — рекох аз. — Наслаждавай се на съдебните показания.

Пол бе в кухнята и миеше чиниите. Аз взех кърпата за бърсане на съдове.

— Как си? — попита той.

— Сякаш съм била изнасилена.

Той ме погледна внимателно, а очите му бяха тъжни.

— Знам как се чувстваш.

— Той дрогира кучето ми, претърсва къщата ми. Странно е.

— Липсва ли ти нещо?

— Абсолютно нищо.

— Какво мислиш, че е търсил? — попита Пол.

— Бих искала да зная.

— Мислиш ли, че има връзка с Ханаан?

— Може би. Поне виждам в това някаква логика. Първо ограбват гроба. А сега това. — Изтрих чинията, мислейки отново за случилото се. — Някой се опитва да прикрие следите. Но не знам чии следи. Който и да е той, не иска аз да открия какво е имало вътре в ковчега. Може би са претърсили къщата, за да видят дали не съм намерила нещо.

— Мислиш, че Греъм Маршал е имал съучастници?

— Не знам. Но сякаш някой иска аз или който и да е друг да не открием какво е заровил Греъм.

Пол изтърка с насапунисаната гъба вътрешната страна на бирена чаша.

— Ако наистина Маршал е изиграл някаква роля за случилото се в онези четири вестникарски статии, той вероятно не е могъл да направи всичко сам. Най-малкото се е нуждаел от няколко бандити, които да го осъществят.

Той остави чашата в мивката.

— Мислиш ли, че някой от тях се опитва да прикрие следите?

— Ти си експерт по мистериите — отвърнах аз. — Чел ли си някога за невидимата комуникационна система?

Пол се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Тази, при която лошият герой се свързва с помощници те си, без те да знаят кой е той.

Той се замисли за момент, а после се усмихна.

— Не е необходимо да го измисляш сега. Спомняш ли си убийството „Барфийлд“.

— Смътно. Не беше ли преди шест години?

— Да. Тед Барфийлд бе богат предприемач, занимаващ се с водопроводни инсталации, живеещ в южните квартали и решен да се освободи от жена си. Имал няколко контакта с бандити и те го свързали с двама убийци. Барфийлд никога не бил ги виждал, а те също не се познавали един друг. Барфийлд се свързвал с единия чрез пощенска кутия, а този мъж общувал с другия чрез тайно място за оставяне на бележки. Организирането на цялата операция отнело шест месеца. Схемата била свършена. Идеален криминален сценарий.

— Как са го хванали?

— ФБР арестувала средния мъж във веригата за продажба на наркотици. Те го притиснали, надявайки се, че той ще предаде боса на наркотиците. Оня не го направил, но им разказал за мистериозния мъж, който се свързвал с него чрез пощенската кутия и искал да убият жена му. Все още пазел няколко негови бележки, печатани на машина. ФБР накрая открило, че машината е от офиса на Барфийлд, и той си признал. — Пол поклати глава. — Никога не успели да хванат мъжа, който я убил.

Той изплакна чашата и ми я подаде.

— Защо питаш за това?

Разказах му за съобщенията на Ханаан в раздела за лични обяви във вестниците.

— И ти наистина ли пътува сама с метрото през нощта? Да не си луда, Рейчъл?

Присвих рамене.

— Бе твърде късно, за да повикам някого. Затова взех Ози.

— Още повече. — Пол поклати глава. — В два сутринта.

Въздъгнах.

— Оживях. Ози е добър бодигард.

— Но не и на себе си. Бедният Ози. — Пол се облегна на кухненския шкаф. — Интересна система! — каза той. — С какво мислиш, че се занимават?

Присвих рамене.

— Не знам, Пол. Честно, почти не ме е грижа. Искам просто да приключа с този ангажимент към Измаел Ричардсън и да се върна към спокойния си живот.

— Как можеш да говориш така? Това е велика история.

Ентусиазмът на Пол ме дразнеше.



— Виж, аз съм само една адвокатка, Пол. Не съм полицай. Не съм агент на ФБР. Не съм частен детектив, натоварен със задача. Това са измислици, които се случват само в книгите. Разбира се, че съм любопитна. Кой няма да е? Но виж какво ми се случи. Някой насилствено се вмъкна в къщата ми. Едва не убиха кучето ми. Това е повече от достатъчно. Искам да се отърва от тази задача.

Пол кимна, а очите му блестяха.

— Разбирам те, Рейчъл. Сигурно си права. Веднага щом разбереш това, което иска да научи Измаел Ричардсън, излез от играта. Но тези съобщения във вестниците са страхотна работа. Може би ще измисля нещо.

— Разкарай се оттук, тигре. — Закачих кърпата и разтърках челото си.

— Глава ли те боли? — попита Пол.

— Сигурно защото не съм се наспала.

Той отиде до шкафа и го отвори.

— Още държиш аспирина си при подправките. Заповядай — каза той и ми подаде две хапчета. После напълни чаша с вода от чешмата.

— Благодаря — отвърнах аз и изпих аспирините.

— Отивай да си лягаш. Аз съм си донесъл дрехи за смяна. Мога да остана тук тази нощ. — Той се усмихна. — На дива на, разбира се.

— Не бъди глупак, Пол. Прибирай се вкъщи. Аз съм добре.

— За мен не е проблем, Рейчъл. Наистина. Ще съблека тези потни дрехи, ще взема душ и ще си легна. Аз също съм уморен. Почти един след полунощ е. Донесъл съм си дори хавлия и четка за зъби.

— Мил си.

— Хей, ти днес преживя дяволско нещо. Удоволствието е мое. — С тези думи и преди да стане неудобно, той грабна спортния си сак и влезе в банята.

Съблякох се в спалнята и си сложих нощницата. Погледнах се в огледалото: това бе една обикновена удобна памучна нощница, малко изрязана и стигаща до глезените ми. Разгледах отражението си за момент, а после отидох отново до гардероба. Свалих я презглава и извадих синя копринена нощница, стигаща до бедрата ми. Много по-добре, казах си аз, до като я закопчавах пред огледалото.

Легнах в леглото и дръпнах чаршафите. Главата ми бучеше. Прозях се. Заслушах се в шума на душа и се усмихнах. Приятно ми бе

да зная, че той ще бъде тук тази нощ. Отново се прозях. В колежа без усилие четях по цели нощи за държавните изпити. Остаряваш, момиче.

Събудих се в тъмното. Часовникът на нощното ми шкафче показваше два часа и десет минути след полунощ. Олюлявайки се, отидох до банята и изпих чаша вода. После си спомних за Пол. Трябва да съм се унесла, преди да е излязъл от банята. Тихичко влязох в дневната. Той бе заспал на дивана, облечен само с удобни боксърски шорти. Наведох се над не го и леко го целунах по носа. Той измърмори нещо, но не се размърда.

— Спи леко, мили — прошепнах в ухото му.

Върнах се в леглото си, завих се с чаршаф и отново заспах.

## ГЛАВА 21

Телефонът иззвъня и ме събуди в седем и петнадесет в петък сутринта.

— Рейчъл, Меги Съливан е.

Протегнах краката си.

— Здравей. Какво се е случило?

— Този негодяй се опита да ограби още един от моите гробове.

Седнах в леглото.

— Миналата нощ ли?

— Мисля, че тогава. Кучето на зет ми е при мен, откакто стана първата кражба. Голяма германска овчарка. То започна да лае около шест часа сутринта. Пуснах го да излезе и аз го последвах, като взех един пистолет. Който и да беше, бе си отишъл. Чух шума на отдалечаваща се кола.

— Разкопал ли бе гроба?

— Само частично. Изплашил се е и не успял да стигне до ковчега, слава тебе, Господи.

— Идвам при теб. Обличам се и тръгвам.

Сложих си роклята и извиках на Пол.

— Няма да повярваш. — Той не отговори. — Пол? — Ни какъв отговор.

Бавно влязох в дневната. Пол си бе отишъл. На хладилника бе залепил бележка:

„Скъпа Рейчъл,

Трябва да си свърша работата по статията, която пиша. Крайният срок за предаване е, понеделник. Надявам се, че си спала спокойно. Изглеждаш прекрасно. И много секси. Ще ти се обадя по-късно.

Твой приятел: Пол

П.С. В кафеварката има прясно кафе.“

Сложих една филия в тостера и си сипах чаша кафе. Дори с много мляко вкусът му бе като на престояло кафе.

Меги и зет ѝ бяха при гроба, когато пристигнах. Дупката бе с неправилна правоъгълна форма, около два фута дълбока. Според гравирания надпис на малкия полиран гранитен надгробен камък нещо на име Кенди е било заровено тук — „Родено на 25 февруари 1974 година. Починало на 16 ноември 1985 година“. За притежателя на домашното животно Кенди е било „Маминото малко, сладко свраче“.

Меги ме представи на зет си при гроба.

— Рейчъл, това е зет ми Върн. Той работи като охрана на завода в Хамънд. Върн, това е адвокатката ми, Рейчъл Голд.

— Радвам се да се запозная с вас, Върн — казах аз.

— Мис — поздрави ме Върн и докосна кърпичката, покрила главата му.

От кръста надолу той бе облечен в типичните за охраната дрехи: тъмносини памучни панталони и черни армейски ботуши до колената. От кръста нагоре Върн изглеждаше най-малкото странно: тениска (била някога бяла, а сега сивееща), прилепнала около провисналия му корем, слънчеви очила с отражателни стъкла, закрепени на големия му гърбав нос, и бяла носна кърпичка, покриваща бялата му късо подстригана коса. Дясната му буза бе издута от голяма топка тютюн за дъвчене. Тютюнев сок бе потекъл от лявата страна на устата му до брадата.

— Кажи на Рейчъл какво откри.

— Не много, мис. — Върн изплю голямо количество тъмен тютюнев сок в гроба.

Сутрешното слънце бе силно. Челото ми се навлажни.

— Моето куче трябва да го е подплашило — рече Върн. — Изглежда, крадецът е грабнал лопатата си и е избягал. Няма много следи.

— Кажи за отпечатъците, Върн — настоя Меги.

— Мисля, че крадецът е бил с маратонки. Виждате ли тези следи? — Той посочи два отпечатъка около гроба. Като се наведе напред, кърпата му се смъкна от главата. Той я хвана с ръка.

— Номерът сякаш е десети<sup>[1]</sup> — каза той и отново постави кърпичката върху главата си.

— Защо маратонки? — попитах аз, като се опитвах да не гледам тази кърпичка.

— Няма следи от токове. Значи са обувки без токове и аз предположих, че са маратонки. — Върн изсумтя.

— Няма много следи. Ограничава числото на заподозрените до около милион души.

Той се почеса с дясната си ръка по тестисите и сви леко колената си. Наведе се над гроба и ми посочи по-ясната от две те следи.

— Няма следи от токове.

Кърпичката от главата му падна в гроба точно на мястото, където беше се изплюл. Върн се наведе още по-ниско, с ръце, подпрени на коленете, и се втренчи в кърпичката, чието кафяво петно в центъра нарастваше.

— По дяволите! — изръмжа той и изплю всичкия тютюн в гроба.

Може би беше от напрежението. Или от недостатъчния сън. Или пък и от двете. Или пък заради стария Върн. Каквато и да беше причината, аз едва се сдържах, за да не се изсмея. Меги ми се притече на помощ, като отпрати Върн.

— Старият Върн е добър — каза тя и поклати глава, — но няма подходящо държане. Тази сутрин той се появи с униформата си на пазач и с пистолет. Казах му, че не може да обикаля около този гроб, облечен като гестаповец. Ще изплаши моите възрастни госпожи. Наредих му да си съблече ризата и да си остави пистолета вътре в къщата.

Тя посочи гроба.

— Видя ли достатъчно?

Загледах се в отпечатъците. Върн вероятно бе прав. През миналата нощ стотици хиляди мъже са били с маратонки. Включително Кент Чарлс и Пол Мейсън.

— Да.

— Хайде да идем в къщата. Ще наредя на един от копачите да го запълни, преди да почнат да идват хората. На обяд имам погребение.

Пиехме кафе в кухнята на Меги. Тя бе донесла синята регистрационна книга от офиса си. Отворихме я на записа за гроб 89, мястото, където бе погребан йоркширският териер на име Кенди.

Притежателката му, възрастна стара мома, починала три месеца след смъртта на кучето. И двамата са били в гроба няколко месеца преди Греъм Маршал да пристигне тук, за да уреди погребението на Ханаан. Единствената явна връзка бе 1985 година, годината на смъртта на Кенди и на разиграването на лотарията на Маршал.

— Мислиш ли, че е същият тип? — попита Меги.

— Не знам.

Разказах ѝ за нахлуването в апартамента ми.

— Господи Боже. Как е кучето ти?

— Изглежда добре. Ветеринарният лекар иска да го задържи още една нощ, за да се увери, че му няма нищо.

— Крадецът взел ли е нещо?

Поклатих отрицателно глава.

— Мисля, че е претърсвал апартамента ми за доказателства. Шестото ми чувство го подсказва. Сигурно е търсел нещо във връзка с Ханаан. Ако съм права, кражбите на гробовете и нахлуването в апартамента ми са свързани.

— Какво, по дяволите, е заровил Маршал в онзи ковчег?

— Имам една идея — отговорих аз. — Ще отида във фирмата, за да видя какво мога да открия. Ще ти се обадя, ако попадна на нещо.

Върн влезе в кухнята. Облякъл бе униформената си риза и фуражка на наемен пазач и бе прикрепил кобура към бедрото си. Слънчевите очила се показваха от джоба на ризата му.

— Ще си взема сака — каза той на Меги и ме погледна. — Ще бъда тук около седем часа вечерта.

— Ела малко по-рано, Върн. Ще ти приготвя вечеря.

— Няма нужда, благодаря. Ще дойда и без вечерята. — Той извади от задния си джоб пакет с тютюн за дъвчене „Ред мен“.

— Върн ще пази тук тази нощ — ми обясни Меги. — И утрешната нощ също. До понеделник ще имам собствена охрана. Поне до погребението на хипопотама през следващата събота. Не искам никой в зоопарка да научи за кражбите. А погребението на хипопотама ще е извинителна причина за наемането на охраната.

— Това е добра идея — казах аз. Обърнах се към Върн, който пъхаше гъста топка тютюн в устата си. — Пази добре, Върн.

— Ще се постарая, мис. — От тютюна думите му прозвучаха неясно.

— До скоро виждане.

След като Върн си тръгна, и аз се наках да си ходя. Меги ме изпрати до колата.

— Внимавай, Рейчъл. Ако имаш нужда от помощ, обади ми се. Едно е да разкопаваш гробове на мъртви домашни любимци. Не ме разбирай погрешно. Аз не казвам, че кражбите на гробове нямат значение, защото те наистина имат. Но е съвсем различно, когато проникнат в дома ти и дрогират кучето ти. Ще ми се обадиш, нали?

---

[1] Съответства на нашия номер 43. – Б. пр. ↑

## ГЛАВА 22

От гробището се отправих към „Абът и Уиндзър“ и работна зала „Д“.

Работна зала „Д“ бе с размерите на тенис корт и трите ѝ страни бяха покрити с лавици, пълни с файлове с пледоарии, записи от съдебни заседания и други документи, свързани с „Ботълс и Канс“. Тук бе и главният компютърен терминал на „Ин ре Ботълс и Канс“ и офис на главния програмист Тайрън Хендерсън.

Пристигнах във фирмата по обяд. За щастие Тайрън бе тук.

— Здравей, Тайрън.

Той се огледа и ме дари с една широка зъбата усмивка.

— Здравей, Рейчъл. Какво има, момиче?

— Какво си направил с главата си, Тайрън? — Бе обръснал цялата си глава. — Прилича на топка.

Той се усмихна и прекара ръка по гладкия си черен скалп.

— Подлудява жените, Рейчъл.

— Наистина ли?

— Ще се изненадаш, Рейчъл.

Тайрън Хендерсън бе започнал във фирмата като куриер — разнасяше до други адвокатски фирми в града договори и съдебни книжа. Преди няколко години бе изкарал курсове във вечерно училище за компютърни програмисти. Когато се откри място за програмист в екипа на „Ин ре Ботълс и Канс“, той кандидатства за него. Тайрън бе започнал с обработката на перфокарти в хранилището за документи в Айова и постепенно се издигна до сегашната си длъжност на главен програмист. Всъщност той бе този, който бе задал инструкциите на компютъра, вследствие на което бе получена разпечатката от няколко хиляди страници, която пък причини моята оставка. За това дължах на Тайрън вечна благодарност.

— Не ми казвай, че се връщаш при нас, Рейчъл.

— Не. Но работя върху една странна задача от фирмата и идвам при теб да проверя една идея.



— А аз си помислих, че идваш, защото най-накрая си се осъзнала, момиче. — Тайрън се усмихна широко. — Обикновено не излизам с бели момичета, но за лисичка като теб ще направя изключение.

— Виж, зависи от много неща. Ти не си евреин, нали?

— Някои от най-добрите ми приятели са.

— Това не е достатъчно за баща ми.

— Баща ти сигурно ще получи удар, ако заведеш такъв лош тип като мен у вас — каза той с акцента на негър от гетото, което можеше да прави твърде успешно.

— Виж какво, голяма шушумиго, аз съм тук, защото с твоя компютър трябва да направим една магия. — Затворих вратата. — Опитвам се да открия нещо за Ханаан, Х-А-Н-А-А-Н. Поверително е. Накарах Хелън Марстън да провери в компютрите на фирмата и тя не откри много. Помислих си, че може да има нещо в компютрите на „Ботълс и Канс“.

— Ханаан, а? Не ми звучи познато, но нека да видим какво ще каже голямата майка.

Тайрън отиде до компютърния терминал и дръпна един въртящ се стол. Седна пред бежовата клавиатура и екрана на монитора и ги включи. Екранът светна, четири зелени линии трептяха от горната и долната му страна. Аз стоях зад него и наблюдавах над раменете му.

Тайрън изписа някаква информация на екрана, а после натисна въвеждащия клавиш. Екранът за момент стана черен, а после се появиха едри зелени букви:

ЗАПИСАНО НА  
ПОТРЕБИТЕЛ.....  
ПАРОЛА.....  
МЕНЮ (ОПЦИИ)  
СПРАВОЧНИК.....

Той написа информация на всеки ред и после натисна въвеждащия клавиш. Екранът почерня, а после на него се показа редица от тридесет и пет цифров номер под главното меню. Тайрън написа някакъв номер. На екрана се изписа ново съобщение:

ДАННИТЕ ОТ ЗАПИСАНИ НА.....  
ВЪВЕДИ ДАННИ ОТ:.....

— Ти каза Ханаан, нали?

— Да.

Тайрън написа буквите Х-А-Н-А-А-Н. Екранът стана черен. След около пет секунди думата „търси“ се появи на екрана в зелено и започна да присветва през трисекундни интервали. Чакахме и гледахме.

— Хайде, голяма майко, продължавай да търсиш — промърмори Тайрън.

След около минута сигналът „търси“ изчезна и екранът почерня.

— Ето, появява се.

Дъхът ми спря.

Ново съобщение се изписа на екрана:

ОПИТ ДА СЕ ЗАПИШАТ

ДАННИТЕ НА ХАНААН. ТОВА

СА ДАННИ СЪС ЗАБРАНЕН ДОСТЪП.

МОЛЯ, ВЪВЕДЕТЕ ПАРОЛАТА ЗА ХАНААН.....

— По дяволите — каза Тайрън.

— Какво означава това, Тай?

— Не можем да влезем във файла за Ханаан без паролата.

— Знаеш ли я? — попитах аз.

— Не.

— Кой я знае?

— Няма начин да разберем.

— По дяволите. Какво ще правим сега?

Тайрън се втрени в екрана, веждите му се присвиха от концентрация. Прекара леко ръката си по гладкия скалп.

— Хъм... хайде да опитаме леко нахлуване и влизане. — Той изписа съобщение на дисплея, а после се облегна и кръстоса ръце под гърдите си.

— Какво правиш?

— Аз съм не само главен програмист, момиче. Аз съм и шеф на полицията. Задал съм на голямата майка секретна програма да отбелязва всички пароли на „Ботълс и Канс“, където и да са използвани в страната. Въведох програмата преди две години. Сам я направих. В паметта на машината са съхранени всички пароли, използвани през последните две години. Позволява ми да проследявам кой какво прави в моя компютър. Току-що я накарах да провери коя от

тези пароли е нашата. — Той ми посочи зелен право ъгълник в долния десен ъгъл на екрана, където поредица от думи бързо се сменяха, твърде бързо, за да мога да ги чета. — В момента проверява паролите. Все едно имаш ключодържател с хиляди ключове. Опитва всеки един, за да види кой ще отвори ключалката.

И двамата чакахме, вперили поглед в малкия правоъгълник. След около тридесет секунди той изчезна, екранът почерня и ново съобщение се появи по средата на екрана:

ПАРОЛИТЕ СА ПРОВЕРЕНИ  
НИКОЯ НЕ ПОДХОЖДА

Тайрън изръмжа:

— По дяволите.

— Какво значи това?

— Означава, че файлът за Ханаан е съставен преди повече от две години. Преди да въведе тази програма.

Тайрън се наведе напред и подпря лактите си на масата. Бе обхванал брадичката между ръцете си.

— Трябва да има някакъв начин, Тайрън.

Той се изправи.

— Може би този.

Изписа на екрана дълго съобщение и натисна въвеждащия клавиш.

— Ако и тук не успеем, не знам какво ще правим по-нататък.

— Какво направи?

— Казах на голямата майка да се свърже с главния компютър на фирмата. Ще ни даде достъп до целия софтуер, включително и правописния речник.

— Какво е това?

— След като напишеш документа, го проверяваш за правописни грешки. В паметта е записан целият правописен речник. Току-що помолих голямата майка да погледне в този речник и да пробва като парола всяка дума от него.

Той ми посочи долния десен ъгъл на екрана, където думите бързо преминаваха през зеления правоъгълник. Гледахме и чакахме.

— Каква е скоростта?

— Около шестстотин думи на секунда.

Втрених се в правоъгълника. Измина една минута. После екранът потъмня. След малко в центъра му се появи ново съобщение:

ПАРОЛАТА Е НАМЕРЕНА  
ПАРОЛАТА „ЛОТАРИЯ“

— Тайрън, ти си гений — казах аз и го целунах по челото.

Той се усмихна.

— Не си далеч от истината — Той извика предишното съобщение:

МОЛЯ ВЪВЕДЕТЕ ХАНААН  
ПАРОЛА ЗА ДОСТЪП:

Тайрън написа Л-О-Т-А-Р-И-Я и натисна въвеждащия клавиш. Екранът потъмня, а после се появи, ред по ред, ново съобщение:

ДАННИТЕ ЗА ХАНААН АКТИВИРАНИ  
ДАТА: 5/9/8  
ВРЕМЕ: 11,51 ВЕЧЕРТА  
ОБЩ БРОЙ НА НАЧАЛНИ ЗАПИСИ.....784  
ПРИБАВЕНИ ЗАПИСИ.....0  
ПРОМЕНЕНИ ЗАПИСИ.....0  
ОТПЕЧАТАНИ ЗАПИСИ.....784  
ИЗТРИТИ ЗАПИСИ.....784  
ОБЩ БРОЙ НА КРАЙНИТЕ ЗАПИСИ.....0  
... ИЗТРИТ ФАЙЛ...

— Това не ни дава много. — Тайрън се наведе надясно и натисна бутона на принтера. Принтерът забръмча за момент и после изкара един лист бяла хартия. Тайрън се наведе напред, откъсна я по перфорираната линия и ми я подаде. — Ето отговора ти.

Погледнах към листа. На него бе отпечатано съобщението, появило се на екрана.

— Какъв е смисълът на това?

— Мога да ти кажа какво означава, но не и какъв е смисълът му.

Той го проследи ред по ред.

— На девети май 1986 година в единадесет часа и пет десет и една минути вечерта някой е отпечатал цялото съдържание на файла за Ханаан — всичките 784 страници, — а после е изтрил проклетия файл от паметта на компютъра. Изтрил е всичко с изключение на името на

файла. В компютъра няма нищо повече за Ханаан. — За момент той се загледа в екрана, а после напечата съоб щението:

ФАЙЛЪТ ЗА ХАНААН ИЗТРИТ ОТ:

Компютърът отговори веднага:

ПОТРЕБИТЕЛ 431

Тайрън напечата отново:

КОЙ Е ПОТРЕБИТЕЛ 431

Компютърът стигна до отговора почти толкова бързо, колкото и аз:

ГРЕЪМ А. МАРШАЛ III

— Мистър Маршал! По дяволите! Този нахалник защо бърка в компютъра ми?

Бяха минали пет часа, когато си тръгнах от Тайрън Хендерсън и слязох по спираловидната стълба два етажа, за да стигна до главните офиси. Една от секретарките на Измаел Ричардсън бе все още тук и сортираше някакви документи. Тя ми каза, че за уикенда Ричардсън е заминал на вилата си край Мичигън, но има възможност да ме види в понеделник в единадесет часа и тридесет минути сутринта.

Докато вървах по коридора към асансьора, минах покрай офиса на Кал Пембертън. Той бе заседнал край терминала на компютъра си, свързан с този на „Ботълс и Канс“, и яростно натискаше клавишите. За момент го загледах, а после продължих и си мислех колко хубаво би било да има сега някой Филип Марлоу до мен да разследва този случай. Всяка нишка, която проследявах, не ме водеше доникъде. Речникът на Маршал: откраднат. Файлът за Ханаан: изтрит. Брошурата на Амброуз Шпрингер „Лотарията на Ханаан“ — възможен фалшификат. Ковчегът — откраднат. А и самата история — или поне една от историите — се бе оказала лъжа. В понеделник трябваше да кажа на Измаел Ричардсън какво има в този ковчег. Да се открие той, бе друга задача — задача извън моите задължения, доколкото можех да установя. Бях направила каквото можах. Ако Измаел Ричардсън желаше да открие още този ковчег, а аз се съмнявах, че ще иска, след като говорих с него — той можеше да наеме един истински Марлоу. И бодигард за мен.

— Здравей, Рейчъл.  
Това бе Бени Голдберг. Сериозен, с пъхнати в джобовете ръце.  
— Здравей.  
— Чувствам се ужасно, Рейчъл. Едва я познавах.  
— За какво говориш?  
— Чете ли следобедните вестници?  
— Не.  
— За Синди е — каза той.  
Поех дълбоко въздух.  
— Какво за нея.  
— Мъртва е.

## ГЛАВА 23

Зелената линия на вестник „Чикаго трибюн“ се виждаше на стола срещу бюрото на Бени. Това бе водещата новина: черно-бяла снимка на сградата „Крайбрежна кула“ и под нея заглавието:

**ВЗРИВ РАЗТЪРСВА ЖИЛИЩЕ В НЕБОСТЪРГАЧ.**

**КРАЛИЦА НА КРАСОТАТА ВЕРОЯТНО МЪРТВА**

Двама души починаха днес в жилище от сградата „Крайбрежна кула“ след експлозия вследствие теч на газ, която превърна апартамента на осемнадесетия етаж в горящ ад. Полицията предполага, че една от жертвите е Синтия Ан Рейнолдс, бивша Мис Илинойс и собственичка на жилището. Другата жертва — мъж на средна възраст — все още не е идентифицирана.

Експлозията е станала около единадесет часа сутринта. Била е толкова силна, че взривната вълна е счупила прозореца на хола и парчета от стъклата са паднали долу на улицата. За щастие никой не е пострадал от тях.

Според капитан Джеймс Хауард от чикагската пожарна служба експлозията и пожарът са предизвикани от неизправен газопровод, водещ до фурната в апартамента.

„Щом веднъж апартаментът се напълни с газ, дори и най-малката искра е достатъчна за пожара — обясни капитан Хауард. — Съдейки по силата на експлозията и последиците от пожара, предполагаме, че обитателите са починали от газово отравяне още преди експлозията.“

Обгорелите трупове на двете жертви са откарани в градската морга, където се очаква те да бъдат окончателно

идентифицирани след вземането на зъбните отпечатъци и другите данни.

Прегледах останалата част от статията, която включваше снимка на Синди от конкурса за „Мис Съединени щати“. Очите ми се навлажниха. Сложих вестника върху бюрото на Бени и поставих ръцете в скута си.

— Съжалявам, Рейчъл.

Погледнах го с насълзени очи.

— Наистина я харесвах, Бени. Тя въобще не беше това, което очаквах. Бе нещо специално.

— Знам, и аз мога да го потвърдя.

И двамата замълчахме. Чувствах се изтощена.

— Ще си вземеш ли баскетболния кош? — попитах накрая.

Бени се обърна към стената над бюрото си, където бе закачил малък баскетболен кош. Той се обърна към мен с лека усмивка:

— Разбира се.

Бени се наведе напред.

— Рейчъл, как вървят нещата с Ханаан?

Присвих рамене.

— Предполагам, че добре.

— Какво ти става?

— Какво имаш предвид?

— Хайде, Рейчъл. Приятели сме, спомни си. Ти изглеждаше потайна още преди да ти кажа за Синди.

Въздъгнах.

— Предполагам. Не съм спала много.

— По дяволите, разкажи ми какво е станало? Какво ти се случи?

— По-предишната нощ пътувах с метрото.

— Късно през нощта?

Кимнах утвърдително.

— В два часа след полунощ. А вчера някой е дрогирал Ози и се е вмъкнал в апартамента ми.

— Господи Боже! Рейчъл! Ози добре ли е?

— Ще се оправи. Ще си го взема от ветеринаря утре.

— Какво, по дяволите, става?



Присвих рамене.

— Същото искам да знам и аз. Тази сутрин някой се е опитал да ограби още един гроб в гробището на Меги.

— Проклетия! — Бени стана прав и започна да се разхожда. — Какво, по дяволите, правеше ти в метрото?

Обясних му всичко — за личните обяви във вестник „Ридър“, за пътуването в метрото, за проследяването на онзи мъж до гаража на жилището на Синди. Разказах му и за кражбата на речника на Маршал, и за брошурата „Лотарията на Ханаан“, за търсенията на Тайрън Хендерсън около компютърния файл с име Ханаан. Усетих голямо облекчение, когато му разказах всичко това.

— Леле — каза накрая Бени. — Ти наистина ли мислиш, че е имало лотария от типа на Ханаан? — попита той.

— Виж, нещо определено е имало, Бени. Мисля, че имам парчетата от мозайката. Но все още не знам кой е взел ковчегата. Или защо. Или кой е влязъл в апартамента ми.

— Защо се задълбочаваш толкова?

— Само като си помисля, че Измаел Ричардсън първи ще чуе всичко това. Имам среща с него в понеделник сутринта. Ще ми направиш голяма услуга, ако не споменаваш на никого за това, което ти разказах.

Бени стоеше прав и се усмихваше. Направи жест, сякаш затваря с цип устата си.

— Чуй, прекарала си ужасен ден. Трябва да освободиш мисълта си от тази история. Някой в „Сидли и Остин“ ми разказа за нов мексикански ресторант на улица „Пилзен“. Правят пълнени люти чушки, които те докарват до настроението да пееш „Айда“.

Усмигнах се.

— Звучи като една от най-големите заплахи за човешкия живот.

— Хайде да се срещнем в седем? — попита Бени.

Поклатих отрицателно глава.

— Искам просто да се прибера вкъщи довечера.

Бени ме погледна с тъжни очи.

— Разбирам. Какво ще кажеш да обядваме утре?

— Окей.

— Идеално. Ще те взема на обяд. По-добре да се напиш тази вечер, Рейчъл.

— Това мисля да направя.

Аз станах.

— Господи, Бени. Чувствам се ужасно заради Синди.

— Знам. — Той поклати глава и положи ръка върху рамото ми.

— По същия начин се чувствам и аз.

Небето бе навъсено, когато слязох от метрото на авеню „Морз“ Прегледах няколко списания на щанда за вестници край спирката, докато чаках дъждът да понамалее. На касовия апарат бе залепена обява за лотарията на Илинойс:

„ЛОТАРИЯТА — НИЕ МОЖЕМ ДА ПРОМЕНИМ ЖИВОТА ВИ... ЗАВИНАГИ.“ Втренчих се в надписа. А защо не? Купих два билета. Сложих ги в портмонето си и се отправих към изхода. Навън дъждът се бе усилил. Продавачът на вестници ми каза, че ще има силна гръмотевична буря до полунощ. Извадих вестника, сложих го над главата си и излязох на дъжда.

Докато стигна до апартамента си, блузата ми стана вир-вода, а обувките ми се намокриха. Събух ги пред входната врата, съблякох дрехите си в антрето и влязох във всекидневната. Изслушах телефонните съобщения, записани от телефонния секретар, докато мятах дрехите си на облегалките на кухненските столове: „Рейчъл, обажда се майка ти да те чуе. Скъпа, утре цял ден сме си вкъщи. — Трак... — Обажда се Пол, Рейчъл. Просто искам да разбера дали си добре. Ще ти се обадя по-късно... Трак...“ Записаните съобщения завършваха със сигнала „свободно“, тоест последният обадил се не бе оставил съобщение.

Влязох в банята и си взех един душ. Дълго стоях неподвижно под водните струи, опитвайки се да не мисля нищо.

След душа си облякох боксьорския халат и боса отидох в кухнята. Извадих си бира от хладилника, загледах я за момент, а после я пъгнах обратно и извадих една чаша от шкафа. Сложих си четири кубчета лед и си сипах водка.

Прозявайки се, влязох в хола, включих телевизора, тръшнах се на фотьойла, като разплисках водка в скута си.

— По дяволите — промърморих аз и загледах новините.

Водещият се шегуваше с говорителката за времето, която се извиняваше за дъжда — очевидно заради шегата, че тя не само разказва за времето, но го и предизвиква. Тя обеща утре да е слънчево,

а водещият я попита дали ще ходи на „Дъбовия плаж“. Прекъснаха ги заради една реклама.

Когато водещият отново се появи на екрана, бе сам — момичето за времето бе издърпано от екрана в усмирителна риза. Водещият вдигна поглед от листите си със сериозен израз:

— Резюме на тазвечершните водещи новини. Компанията „Трибюн“, собственичка на клуба „Чикаго кубе“, отрича репортажа във вестник „Чикаго сънтаймс“, че планира да мести тима във Финикс, Аризона... Обитателите на сградата „Крайбрежна кула“ все още са шокирани от днешната смъртоносна експлозия в апартамента на бившата кралица на красотата Синтия Рейнолдс... Отборът „Чикаго кубе“ победи с пет на два „Доджърс“ на игрище „Ригли“ днес следобед. Отборът „Уайт сокс“ играе тази вечер в Оукланд... Гледайте филма „Семейна вражда“ с Ричард Доусън в главната роля веднага след новините. Приятна вечер.

Станах и изключих телевизора.

Допих питието си на екс и се върнах в кухнята да си сипя още. Като се връщах от кухнята, проверих двойнозаклучващата се брава на входната врата. Отидох до видеото и пуснах „Най-големите хитове на «Тъмпейшънс»“.

Като сядах обратно на дивана, небето изведнъж просветна и тресна гръмотевица. Капките на дъжда удряха като сачми по прозореца. Помислих си за Ози, който бе при ветеринарния лекар. Как бих искала той да е с мен тази вечер.

Я се стегни, Рейчъл! Голямо момиче си. Може би на света има нещо като съвпадение. Може би пък човекът от метрото, когото бях проследила, наистина живее в тази сграда. Може би газовата експлозия в апартамента на Синди е само нещастен случай. Ако се абстрахираме от кражбата на ковчега и личните послания на Ханаан, от смяната на плика в метрото, от претърсването на апартамента ми, от втория опит за грабеж на ковчег, странната добавка към завещанието на Греъм Маршал може наистина да има смисъл. И ако приемем, че Меги Съливан казваше истината (бях склонна да и вярвам). Но аз не можех да елиминирам кражбата на ковчега или посланията на Ханаан, или инцидента в метрото и всичко останало. Не можех вероятно да елиминирам и газовата експлозия. Щом те са успели да убият Синди.

Загледах втренчено телефона, мислейки за Пол. Но ако му се обадох и му разкажех за смъртта на Синди, за опита за грабеж на ковчег, той щеше да бъде възхитен от възможната връзка с Ханаан. А аз не бях в настроение да слушам заключенията на Пол и да обсъждам възможните решения. Не тази вечер. Бях почти приключила със задачата за Ханаан. Щях да разкажа на Измаел в понеделник какво бях открила и да оставя в негови ръце по-нататъшното развитие на случая. Той можеше да реши дали да се обърне към полицията. Освен това и така бях казала твърде много на Пол.

Наблизо удари гръмотевица. Загледах се в телефона. Не бях в настроение да изслушам още една възхвала от майка ми за доктор Джеръм Кетценщайн, последния от прекрасните еврейски доктори, които ми избираше за съпрузи. Този беше уролог и аз трябваше да се срещна с него на вечеря в къщата на родителите ми на празника Рош Хашана<sup>[1]</sup>. Майка ми каза, че имал ясно изразени черти, което вероятно означаваше, че носът му е с размерите на планината Рушмор.

Гръмотевичната буря се усили. Прозорците на апартамента потреперваха от поривите на дъжда и вятъра. Свих колене към брадичката си. Пиех водка и слушах шума на бурята.

Вероятно съм задрямала, защото внезапно се събудих. Погледнах към часовника: показваше един часа и десет минути след полунощ. Бурята бе отминала и тишината бе заплашителна. Осъзнах, че съм сама в апартамента и че съм се събудила от шума на стъпки по площадката на задното стълбище.

---

[1] Рош Хашана – първият ден на еврейската Нова година. – Б. пр. ↑

## ГЛАВА 24

Скочих от дивана. Определено имаше някой на задното стълбище. Отправих се към предната врата, за да избягам. Посегнах към дръжката на вратата и замръзнах. Ами ако ме причакваха от другата страна на вратата? Те? Кой бяха те? По гърба ми потече струйка пот. Помислих си за Ози, а после си спомних, че все още е при ветеринаря. По дяволите.

Да се обадя на полицията. Втурнах се в дневната и грабнах слушалката. Нямаше никакъв сигнал. Взех жицата и я проследих до стената. Не беше скъсана. Някой чукаше на задната врата. Опитах се да не дишам шумно.

Влязох на пръсти в тъмната кухня. Чукането се усили. Отворих горното чекмедже и бръкнах. Ръката ми тършуваше в тъмното, докато извадих тежкия чук. Някой блъскаше по задната врата. Приблжих се до нея. Ръката ми, държаща чука, трепереше.

Вдигнах чука, поех дълбоко въздух и попитах:

— Кой е?

— Отвори, Рейчъл. — Това бе женски глас. — Аз съм.

— Кой?

— Синди. Синди Рейнолдс.

— Синди?

— Да. Моля те, пусни ме да вляза.

Кипнах. Това сигурно бе сън.

— Предполага се, че ти си мъртва.

— Знам. Но не бях аз. Пусни ме да вляза и ще ти обясня.

— Сама ли си?

— Обещавам ти. Пусни ме да вляза, Рейчъл. Уплашена съм до смърт и тука въвн ще хвана пневмония. Мокра съм до кости.

Отключих вратата и държейки чука с другата ръка, натиснах дръжката. Поех дълбоко въздух и отворих изведнъж.

Синди стоеше боса с приведени рамене, осветена от жълтата светлина на фенерчето. Косата ѝ бе залепнала за главата, а дрехите ѝ

— памучна тениска и джинси — бяха подгизнали. В ръка държеше сандалите си. Тя ме погледна, очите ѝ бяха пълни със сълзи, а устните ѝ трепереха.

— Влез и ми разкажи — казах спокойно и ѝ подадох ръка.

— О. Рейчъл. — Тя се отпусна в ръцете ми, подсмърчайки.

Стояхме на вратата. Синди ме прегърна и отпусна глава на раменете ми.

Най-накрая тя вдигна глава.

— Цялата те измокрих — каза тя усмихната.

— Няма нищо. Но следващия път ми се обади по телефона, когато решиш да се връщаш от небитието. Едва не получих удар.

Синди се усмихна през сълзи и избърса с опакото на ръката си носа.

— Хайде — казах аз. — Ела да се преоблечеш с нещо топло и сухо. — Тогава коя е тя? — попитах аз.

Синди бършеше с кърпа косата си. Бе облякла старата ми сива риза и чифт бели чорапи.

— Анди Хебнър. Познавам я от няколко години. Тя бе дипломантка в Чикагския университет, но също работеше и като момиче на повикване. Тя имаше един клиент — счетоводител от „Купърс и Лайбърнд“. Но и двамата — и Анди, и мъжът — живееха в една и съща сграда, на един и същи етаж. Мъжът бе женен. Той не искаше да рискува жена му да го види как влиза в апартамента на Анди. Затова те винаги ходеха някъде. Тя се виждаше с него веднъж месечно и наемаше понякога апартамента ми.

Синди въздъхна.

— Тя бе с него сутринта, когато това се е случило.

— Ти кога разбра?

— Около три часа следобед. Връщах се от рекламните снимки в Дюнците. Работата ни отне два дни. Когато пристигнах, около сградата имаше полицейски кордон. Бе пълно с пожарни и полицейски коли и линейки. Попитах един полицаи какво се е случило. Каза ми, че е имало експлозия на осемнадесетия етаж. Не поиска да ми съобщи нищо друго. Един от зяпачите ми разказа, че санитарите изнесли две тела в ужасните черни пластмасови чували. Аз минах по-назад, погледнах нагоре и едва не припаднах, като ги видях да сочат към

прозореца ми. Избягах бързо от дома. Бях зашеметена, Рейчъл. Можеш да си представиш.

— Къде отиде?

— Стигнах до небостъргача „Хаят Риджънси“ и се качих до фойето на последния му етаж. Гледах през прозореца към апартамента си. На бара имаше телевизор. Бях във водещите новини по местните канали. Показаха снимки на сградата и дори клипове от конкурса. Слязох във фойето и си купих вечерните вестници. И тогава се изплаших.

— Защо?

— Ами цялата тази история за изтичането на газ. Това на истина ме уплаши.

— Не те разбирам.

— Не можеше да има теч на газ, Рейчъл. Повече от година фурната ми не бе свързана с газопровода.

— Ти се шегуваш.

Синди поклати глава.

— Преди няколко години имах проблеми с нея. Междувременно използвах тостера и микровълновата печка. Най-накрая извиках техник и той ми каза, че ще ми струва двеста долара, за да отстрани повредата. Казах му, че не използвам газовата фурна и да не я поправя. Той ми обясни, че е твърде опасно да я оставям така, защото контролната лампичка не свети, а изтича газ. Платих му 40 долара, за да прекъсне газопровода към апартамента ми. Той затвори връзката с главния газопровод, който е зад асансьора. Оттогава, повече от година, не е имало течове на газ.

Намръщих се.

— Каквото и да е било, успели са да измамят пожарникарите.

— Знам — каза Синди и потръпна. — Щом са толкова добри, ще успеят и да ме намерят.

— Как изглеждаше тя?

— Кой?

— Приятелката ти, Анди. — Руса, висока, красива.

— Каква прическа имаше?

— Подобна на моята... но малко по-къса.

Замислих се за момент.

— Вероятно си в безопасност. Поне за няколко дни. Който и да го е направил, мисли, че си мъртва. Полицията също смята така — което означава, че никой в сградата не им е казал нещо по-различно. А какво ще кажеш за портиера?

— Не би могъл да ги види.

— Защо не?

— Те винаги идваха през гаража, така че никой да не ги вижда заедно. Аз им казах комбинацията от гаражната врата, за да могат да влизат, без да минават покрай портиера.

Кимнах разбиращо.

— Никой няма да знае, че не си ти, докато не получат зъбните отпечатъци. Това значи поне до понеделник. Ти не си толкова спешна, колкото мъжът. Ченгетата нямат причина да не мислят, че твоето тяло е в моргата.

Синди потръпна.

— Боже мой!

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попитах аз.

— Не, благодаря.

— Защо не отиде направо при ченгетата?

— Предполагам, че се паникьосах. А и не исках да обяснявам за Анди и защо тя е в моя апартамент. Не знам, когато си проститутка — тя потръпна, — избягваш ченгетата.

— Накрая все пак ще трябва да се срещнеш с тях. Не можеш да стоиш мъртва завинаги.

— Знам това.

— Кой би искал да те убие?

— Не знам.

— Имала ли си странен клиент или такъв, който обича насието? — попитах аз.

Синди се замисли за момент и после тръсна глава.

— Не. Такъв не.

— Може да е само съвпадение, но аз проследих един мъж до твоята сграда преди две нощи.

Синди се наведе напред.

— Какво искаш да кажеш?

Трябваше да й разкажа за „Лотарията на Ханаан“, за личните обяви във вестниците „Ридър“ и „Трибюн“ и за мъжа, когото



проследих до нейната сграда. Скоро можех да почна да пиша сценарий по тази история. Но животът на Синди зависеше от това и тя имаше право да узнае какво става.

Синди изпъшка.

— Боже мой.

Казах:

— Може да е само съвпадение. Но може и да не е. Сигурно си мислят, че знаеш нещо за Ханаан.

Замълчах за момент.

— Стават и други странни неща.

— Какви?

— Някой се опитал да открадне още един ковчег от гробището за домашни животни. А вчера някой е влизал в апартамента ми.

Разказах ѝ как са дрогирали Ози и че някой е претърсвал моите неща.

— Ози е добре — казах аз. — Слава тебе, Господи, мога да си го взема утре сутринта. Но всичко това е свързано с Ханаан.

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам. Вчера просто исках да се отърва от случая. Бях в такова настроение. Но сега... това би означавало още една възможност.

Погледнах към часовника и станах.

— Хайде да спим. Почти три часът сутринта е.

Прозях се и се протегнах.

— Леглото ми е с кралски размери. Спи при мен.

Синди стана.

— Благодаря ти, Рейчъл.

Тя ме целуна.

— Ти бе единствената, към когото си помислих да се обърна. Излязох от „Хаят“ и бродих по авеню „Мичигън“, като се заглеждах по витрините на книжарниците и на магазините за дрехи. Гледах два филма за кунг-фу в едно от онези ужасни кина в квартал „Луп“. Бях отвратена. Неудобни столове, плъхове пробягват между редовете. Излязох от киното, намерих адреса ти в телефонния указател и се опитах да ти позвъня, но телефонът ти не работеше. Дори не знаех дали ти си онази Голд, но реших да опитам. Не знаех къде другаде да отида.

— Радвам се, че дойде, Синди. Господи, колко съм щастлива, че си жива.

Погледнах към часовника, докато си лягах.

— Телефонът още ли не работи? — попита Синди.

— Бурята сигурно е прекъснала телефонните линии. По улицата има съборени големи дървета.

Погледнах през задния прозорец. Камион на телефонната компания „Илинойс Бел телефон“ бе спрял на улицата, а оранжевата му лампа се въртеше бавно.

— Рейчъл?

— Да? — Почти бях заспала.

— Да си мъртъв е наистина депресиращо.

— Е и?

— Бях истински шокирана, като изслушах тридесетсекундната информация за живота си по телевизията. „Мис Илинойс“, трето място в конкурса за „Мис Съединени щати“, а сега модел на хонорар. И високоплатена проститутка, добавих аз. Докато седях на тъмно в онова ужасно кино, се замислих за живота си. Синди, казах си аз, трябва да промениш нещо. Ами ако наистина умреш, това ли ще е всичкото, което трябва да кажат за теб? Отчитам, че ти си различна, Рейчъл. Ти си адвокатка. Професионалистка. Разбираш ли?

— Да.

— И така, казах си аз, трябва да се промениш. Твърдо съм решила да се запиша в правния факултет, Рейчъл. Или нещо такова. Не искам повече да изпадам в глупаво положение. Трябва?

От звука на гласа ѝ съм заспала.

Синди се събуди след час, като викаше:

— Не, не, не!

Прегърнах я през раменете и тя спря да вика. Синди се притисна към мен. Държах я за ръка, докато конвулсиите преминаха и дишането ѝ стана ритмично като при дълбок сън.

## ГЛАВА 25

— Писмо ли пишеш?

— Бележки — отговорих аз, вдигайки поглед от кухненската маса. Бе събота сутрин. Синди се бе облегла на вратата със скръстени ръце. Все още носеше тениската ми.

— Водя си бележки за разследването на Ханаан — обясних аз. — Записвам си всичко, което се е случило. Днес следобед ще отида в офиса си, за да ги издиктувам по диктофона. Искам да съм сигурна, че съм записала всичко. — Присвих рамене. — За всеки случай.

— За какъв случай?

Поклатих глава.

— И аз не знам точно. Просто за всеки случай, ако нещо стане.

Синди влезе боса в кухнята.

— Аз наистина съм уплашена — каза тя и издърпа един стол, за да седне.

— Аз също — казах и оставих настрана молива си. — Може пък наистина да е имало изтичане на газ в апартамента ти. Може би — но не е много вероятно. Съществува и възможността да са преследвали приятелката ти Анди. Или онзи счетоводител. Но откъде са могли да узнаят, че тези двамата ще ходят в дома ти? Дори и да са го разбрали, как са могли да организират толкова добре фалшива газова експлозия? Нещо не е наред. По-вероятно са преследвали теб.

Синди потръпна.

— Господи, настръхвам от страх.

— И аз — допълних. — Искаш ли кафе?

— Това звучи приятно. Все пак колко е часът?

— Десет сутринта.

Отидох до кухненския шкаф, извадих една чаша и сипах кафе.

— Искаш ли да закусиш?

— Бих искала.

— Имам четвъртинка мляко. Обичаш ли палачинки?

— Обожавам ги. Да ти помогна ли?

— Не.

Обожавах да готвя, въпреки че не го правех често. Да направя тесто за домашни палачинки значеше да не мисля за Ханаан поне за кратко време. Освен това и двете се нуждаехме от силна храна, която да ни повдигне духа.

Дадох на Синди първите две палачинки.

— Много са вкусни, Рейчъл. Сбъркала си професията си.

— Знам.

Тя се усмихна.

— Сега го виждам. Три малки дечица около масата и мама Голд приготвя на печката банички.

И аз се засмях.

— Не звучи толкова лошо.

Синди въздъхна.

— Знам.

Взехме Ози от офиса на Тери Махелски. Бедният Ози изглеждаше нещастен от двата дни, прекарани в клетка. Но Тери ме успокои, че не са се проявили никакви странични ефекти. Нямаше загуба на паметта: Ози ме лизна по лицето с мокрия си език и лаеше от радост. Целунах го по носа и го погалих. Четката му за ресане бе в колата. Той ме лизна по лицето, докато разчесвах козината му.

Върнахме се с колата вкъщи, а после Синди, Ози и аз се разходихме край езерото. Синди бе облякла собствените си дрехи, които бяха изсъхнали през нощта. Аз бях обула едни сандали и тениска на отбора от Сент Луис — „Кардиналите“.

Тримата се разходихме по пристана. Ози скочи във водата. Синди и аз седнахме на бетонния ръб и клатехме краката си. Излегнах се назад и затворих очи. Слънцето печеше приятно лицето ми.

— Полицията издирва номера на комбито, което проследих до твоята сграда — казах аз.

— Какво са открили?

— Оказва се, че колата е открадната. Миналата нощ са я намерили на една улица в горната част на града. Изоставена.

Синди се надигна и извади цигара.

— Тогава той сигурно не е обитател на сградата „Крайбрежна кула“?

— Не.

— Ти мислиш, че те наистина са искали да ме убият, нали? — попита тя.

— Не мога да открия мотива им. Това ме притеснява. Освен ако не мислят, че знаеш нещо за тях.

— Маршал нищо не ми е казвал — рече Синди.

— Къде държиш плаката с вестникарската изрезка? Този за полковник Шоу?

— В спалнята си. Защо?

— Някой друг питал ли е за него?

— Понякога.

— Можеш ли да си спомниш кой?

Синди се замисли за момент.

— Не.

— Питали ли са те кой ти го е дал?

— Не мисля. А дори и да са ме питали, аз нямаше да им кажа. Господи, ти да не мислиш, че е някой от моите клиенти?

— Не знам какво да мисля.

Бяхме прекъснати от Ози, който се изкачи на пристана и изтръска водата от козината си върху нас.

На връщане телефонирах на Меги Съливан от една телефонна будка в парка „Лойола“. Дъщеря и ми каза, че майка ѝ е заета в момента с едно погребение. Дадох ѝ телефона в офиса ми и я помолих да съобщи на майка си да ми се обади след два часа следобед.

Затворих телефона и се обърнах да открия Синди. Тя беше на около двадесет ярда разстояние и хвърляше на Ози стари тенисни топки. Бе с гръб към мен, а Ози тичаше след топките. Докато отивах към тях, забелязах набит черен мъж, облегнат на едно дърво на около четиридесет ярда от мястото, където бе паднала топката. Бе скръстил ръцете на гърдите си. Носеше слънчеви очила, черен памучен потник, сини джинси и кожени сандали.

Ози и аз стигнахме до Синди едновременно от различни страни.

— Добро кученце — каза Синди и го погали по главата.

— Не се обръщай — наредих ѝ аз, — но една от нас сякаш си има обожател.

Тя продължи да гали Ози по главата.

— Кой?

— Чернокожият мъж зад дървото.

— Добро момче — каза Синди, докато му хвърляше бегъл поглед.

Наведох се над Ози и го почесах по главата.

— Хайде да видим дали си заслужава.

Излязохме от парка „Лойола“, поехме по улица „Шеридан“ и стигнахме до авеню „Морз“. Докато чакахме на кръстовището на „Морз“ и „Шеридан“ да светне зелено, изпуснах тенисната топка на тревата покрай пътя. Наведох се да я взема и погледнах назад. Той бе застанал до една пейка в парка на двадесет фута отгук и се правеше, че закопчава сандала си. Светлините на светофара се смениха, ние пресякохме улица „Шеридан“ и продължихме мълчаливо на запад по авеню „Морз“. Когато стигнахме до ресторант „Пулджоги“, аз казах:

— Почакай за секунда.

Влязох в ресторанта, взех един брой на вестник „Ридър“ от щанда близо до външната врата и се върнах обратно. Той бе зад нас на тридесет ярда и четеше реклама, залепена на телефонната будка.

Завихме надясно по улица „Грийнвю“ и се отправихме на север по тясната уличка покрай метрото. Докато вървахме, гневът ми нарастваше. Това бе моят район, а той го вършеше посред бял ден.

— По дяволите — промърморих аз и се обърнах назад.

Улицата бе празна. Беше си отишъл. Изтичах назад по улица „Морз“ с Ози и проверихме и в двете посоки. Никаква следа от него.

— Изпарил се е във въздуха — казах аз, когато с Ози настигнахме Синди.

— Не напълно — каза тя и посочи с ръка към метрото.

Погледнах внимателно. Той бе на перона с гръб към нас.

Видяхме южния влак да влиза в гарата. Той се качи в него, без да погледне към нас. Вратите на влака се затвориха шумно. Проследих го, докато се скри от погледа ми зад завоя.

## ГЛАВА 26

Бени Голдберг ни чакаше във фойето на моята жилищна сграда, когато се върнахме. Той погледна към Синди и опули очи.

— По дяволите!

Засмях се.

— Бени — казах аз, — нали си спомняш Синди?

— Проклето момиче! Добре завърнала се! — Бени я прегърна с мечешка прегръдка, като я повдигна от пода.

Синди се подсмихна и изпъшка.

— Благодаря. Хубаво е да се завърнеш.

Качихме се в апартамента ми и Синди му разказа всичко, докато сипвах вода на Ози и му направих две бъркани яйца. Бяха полезни за козината му. Върнах се в дневната с бира за Бени и диетична кола за Синди и мен. Пуснах албума „Аби роуд“ на „Бийтълс“ на стереокасетофона и се обърнах към Бени:

— Малко джин, а?

— Диво — заключи Бени. — По-скоро опасно като ада. Ти си се сблъскала с много опасна група хора.

— Може би — казах аз. — А може би не.

Отворих капачката на моето безалкохолно и седнах на пода срещу Синди и Бени, които се бяха разположили на дивана.

— Експлозията в апартамента на Синди не е доказателство, че някакъв заговор на Ханаан се опитва да я убие. Дори не доказва, че някой се опитва да я убие. Може наистина да е имало изтичане на газ. Синди е платила на някакъв мъж да прекъсне газопровода. Може би той не си е свършил работата. Или някой на етажа е пипал главния газопровод и без да иска, е отворил връзката към фурната на Синди. Би могло да се случи и това.

— Какво ще кажеш за всичко останало? — попита Синди.

— Някои неща могат да се обяснят — присвих аз рамене. — Някои не могат. Все още. Кражбата на ковчега. Съобщенията във

вестниците „Ридър“ и „Трибюн“. Смяната на пакета в метрото. Мъжът в комбито, който влезе в сградата „Крайбрежна кула“.

Усмихнах се безмълвно.

— Втората кражба на ковчег. Откраднатият речник. Претърсването на апартамента ми.

— Прекрасно, Рейчъл — каза Бени. — Радвам се да чуя, че няма много неясни неща. Какво смяташ да правиш?

— Не знам — присвих аз рамене. — Ще измисля нещо.

Бени се опита да сподави едно оригване.

— Господи — изпъшка той.

— Не изглеждаш много добре.

— Намерих си майстора.

— Коя е тя?

— По дяволите, това не е жена, а храна. — Бени се облегна на дивана. Погледна към неотворената кутия с бира и притвори очи. — Всъщност не бих я нарекъл храна.

— Какво бе то? — позаинтересувах се аз.

Бени потръпна.

— Димящи факли. От онази гостилница, дето я отвориха в Холстед. Цялата ми храносмилателна система е дала сигнал за тревога от полунощ.

— Какви са тези димящи факли? — попита Синди.

Той изпъшка.

— Твърди се, че са задушени свински наденички. Но трябваше да видиш тези неща. Само Господ знае какво има в тях.

— Лошо, а? — изхили се Синди.

— По-лошо. Чувала ли си за трайф?

— Не.

— Това е обратното на кошер<sup>[1]</sup> — обясни Бени, като сподави още едно оригване.

— Тези димящи факли са мегатрайф. Ако един евреин изяде четири от тях наведнъж, ще му порасне нов препуциум. След като изядох две, се почувствах като токсичен отпадък.

— Доколкото разбирам, не си падаш по това мексиканско място, а?

— Аха. Не го споменавай. Не бих могъл да поема нищо по-силно от магнезиево мляко.



Бени стана от дивана.

— Извинете ме, дами. Дебелите ми черва подават сигнал SOS.

Всички решихме да пропуснем обяда. Синди и аз не бяхме огладнели още от закуската, а стомахът на Бени подаваше зловещи сигнали. Направих му чаша слаб чай, а после той ни откара до центъра с колата си. Исках да отида в офиса си, а Синди трябваше да си купи някои дрехи и перуки.

Бе приятен августовски следобед. Небето бе тъмносиньо и езерото блестеше на слънчева светлина, докато пътувахме по крайбрежната улица. Футболът се радваше на успех по всички игрища покрай авеню „Монтроуз“, а испанските семейства се събираха на дузини около гриловете за барбекю покрай парка. Далече на юг бегачите за здраве и велосипедистите се движеха бавно по пътя, където той навлизаше в пристанището.

Синди ми посочи платноходките и яхтите, леко поклацащи се в пристанището.

— Веднъж имах клиент, който ме заведе на яхтата си и плавахме с вдигнати платна — каза тя. — Плати ми двеста долара, за да му чета стари писма от негова приятелка от колежа и да го гледам как мастурбира. Много странно.

— Аха — рече Бени. — Ние винаги се опитваме да плуваме срещу течението, постоянно се връщаме в миналото.

Той ме погледна втренчено в огледалото за обратно виждане.

— Не е зле — съгласих се аз. — Не е велико, но не е лошо.

Зад изхода „Фулъртън“ крайбрежната улица имаше странно разширение към небостъргачите на авеню „Мичигън“. Небостъргачът „Джон Хенкок“ се извисяваше напред като топ в шах за гиганти. Движението се забави при плажа „Оук стрийт“. Бени започна да пъшка.

— Господи, погледни тези деца — изрече той.

— Забрави ги, Бени — му каза Синди. — Познавам този тип мъже. Всичкото, което те искат, са наркотици и ексцентричен секс.

Бени изпъшка отново.

— Кокаин и робство. И така цял живот.

Той остави колата си в обществен гараж близо до офиса ми. Синди отиде по магазините за дрехи, черна перука, слънчеви очила, а Бени доброволно тръгна с нея да ѝ прави компания. Уговорихме се да се срещнем в офиса ми в шест часа.

Моят офис се намира в една от старите сгради в квартала. Най-големите наематели — юридически и счетоводни фирми — го напуснаха и се преместиха в тавански помещения в новите бляскави небостъргачи на улица „Ласал“. Повече от половината помещения не бяха заети. Делях етажата си с програмисти, възрастен лекар на свободна практика и три женски счетоводни фирми. Техните офиси бяха тъмни в събота следобед.

Влязох вътре и отворих прозореца да проветря. Мери бе напечатала черновата ми за съдебната реч, която бях приготвила в петък. Имаше шест дни, докато почне процесът, а тя се нуждаеше от доста преработка. Сложих касета в диктофона, обърнах се към прозореца и започнах да диктувам. Спрях след второто изречение и пренавих касетата, казвайки си, че защитната реч може да почака.

Трябваше да издиктувам бележките си за Ханаан. Откъде да започна? От гробището: моята първа среща с Меги. Не, по-добре да започна от самото начало. Срещата ми с Измаел Ричардсън. Като диктувах, можех да си припомня всичко. Някъде тук трябваше да е решението на проблема. Включих диктофона и започнах отначало.

Един час по-късно телефонът иззвъня. Бе Меги Съливан.

— Как вървят приготовленията ти за погребението?

— Ще започнат да копаят в понеделник, дете. Намерих дърводелец за ковчега. Обеща, че ще бъде готов до четвъртък. Ще натоварят Гюс в петък сутринта и ще го докарат на камион с желязна каросерия.

— Направиха ли му аутопсия? — попитах аз.

— Още не. Ще го оставят да се размрази през уикенда и ще започнат в понеделник.

— Ще дойда в събота за погребението.

— Ще се радвам. Но ела по-рано. Ще има много хора.

— Предполагам, че последната нощ е било спокойно.

— Да. Тази сутрин намерих стария Върн заспал в стаята на покойника.

— Добре. Слушай. Не знам точно къде се намира този ковчег, но мисля, че знам какво има в него. Би ли наминала покрай офиса ми? Ще бъда тук до шест часа.

— Дотогава ще мога да дойда.

— Добре. Ела. А сега искам да ти задам няколко въпроса — казах аз.

— Питай.

— Таксата за погребение в гробището ти какво включва?

— Парцела земя и самото погребение.

— А грижата и поддръжката?

— Те се плащат допълнително.

— Как се урежда това?

— Зависи. Предлагам на моите клиенти няколко възможности за избор. Те са отпечатани направо на типовия ни договор. Могат да плащат годишна такса или да си платят за постоянна грижа и поддръжка чрез една глобална сума. Размерът на сумата зависи от вида на грижите и поддръжката, която те желаят. Предлагам обикновен пакет от услуги и луксозен.

— И всичко това е записано в договора?

— Да. Но аз също го обявявам винаги.

Това решаваше нещата окончателно.

— Благодаря ти, Меги.

— До довечера, дете.

---

[1] Кошер – храна, която отговаря на еврейските религиозни изисквания. – Б. пр. ↑

## ГЛАВА 27

Тридесет минути по-късно аз гледах втренчено в чекмеджето с картотеката в шкафа срещу стената. Бях го отворила, за да извадя бележките за пледоарията.

Мери се занимаваше с картотеката и внимателно подреждаше всеки случай отделно по азбучен ред според името на клиента. Моите бележки трябваше да са в папката за „Канлайт“. Най-накрая ги намерих в папката за „Фронтенак Вилидж 1“. Набързо прегледах и останалите папки. В четири от тях документите не бяха на местата си.

Върнах се до бюрото и издърпах всичките му чекмеджета, едно по едно, като се опитвах да си спомня какво е имало там. Кламерите в третото чекмедже отпред ли бяха? Или пък някой ги е поставил там, след като е прегледал книгата вътре?

Загледах се в кламерите. Апартаментът ми бе претърсен в четвъртък. В петък не бях идвала в офиса си. Поклатих глава. Разследването на случая „Ханаан“ ме превръщаше в параноичка. Може просто Мери да е търсила нещо в чекмеджето ми в петък. Ако не е Мери, може да е чистачката, която работеше от шест часа вечерта до два часа сутринта.

Почука се на външната ми врата. Леко затворих чекмеджетата на бюрото и зачаках. Бе твърде рано за Синди или Бени. Почука се още веднъж. Станах, прекосих офиса и влязох в малката приемна. През позрачното стъкло на вратата видях очертанията на едра мъжка фигура. Вдигнах телефонната слушалка на Мери, готова да набера 911.

— Кой е там? — извиках аз.

— Рейчъл? — каза гласът. — Кент Чарлс е. Мога ли да вляза?

Оставих телефона и отворих вратата. Кент Чарлс се усмихна.

— Здравей — каза той. — Надявам се, че не прекъсвам нещо.

— Няма нищо — отвърнах аз. — Заповядай, влез.

Кент ме последва до офиса. Седнах зад бюрото, а Кент — на дивана до стената.

Той бе облечен небрежно.

— Никога не съм бил тук преди — каза той и огледа стаята.

— Ами просто си изпуснал обиколката в четири часа. До понеделник няма да има друга.

Кент се усмихна.

— Как се чувстваш? А кучето ти?

— Добре — отговорих аз. — И Ози е добре. Взех го тази сутрин от ветеринаря.

— Хубаво — рече той. — Бях тази сутрин при Харлан Додсън.

— И?

— Той иска по-бързо да представи на съда тази добавка към завещанието. Притеснява се за кражбата на ковчега.

— И мен ме натиска — допълних аз. — Какво му става?

Кент поклати глава.

— Предполагам, че е случаят с наследството на Еберсол. Това го притеснява.

— Притеснява го? — засмях се аз. — Та този случай от самото начало бе объркан.

Случаят с наследството на Еберсол бе последната глава на един от тези приятни случаи, за които издателите се молят. Преди две години Харолд Еберсол, директор на голяма чикагска химическа фабрика, се оженил за Хедър Бриндъл. И за двамата това бил първи брак. Харолд бил на шейсет и осем години. Хедър — на деветнадесет. Три месеца по-късно Харолд бил намерен мъртъв в купето на линкълна си завързан е лейкопласт, дълъг 75 фута, гениталиите му се виждали, а малка локвичка от семенна течност се била образувала под седалката. Следователят накрая се спрял на версията, че смъртта е случайна и е настъпила вследствие удушване по време на перверзен сексуален акт с Хедър. Съседният аптекар дал достатъчно доказателства за присъдата: през трите месеца от женитбата си Харолд Еберсол седмично купувал голямо количество лейкопласт, или общо за периода — над хиляда фута. Пророчески един от чикагските вестници нарекъл случая „Мамигейт“.

Другата изненада дошла, когато било отворено последно то му завещание, направено три месеца преди смъртта му. Харолд Еберсол оставял цялото си състояние — оценявано на близо шест милиона долара — на младата си вдовица. И двете сестри на Харолд,

наследнички в предишното завещание, сега били напълно лишени от това.

Харлан Додсън бе написал новото завещание. Сестрите на Еберсол подали молба за анулирането му.

— Харлан произнесе пледоарията си по това дело преди три седмици — каза Кент.

— Как протече?

Той поклати глава.

— Кал и аз я защитавахме. Бе трудно.

— Кой бе адвокат на противниковата страна?

— Онзи хитрия Джо Оливър.

Джо Оливър имаше репутацията на един от най-опасните адвокати в Чикаго.

— Опита ли се Джо да те нахока? — попитах аз.

— Опита се — отвърна Кент. — Аз прекъснах речта си, след като Оливър започна да подмята, че жената на Еберсол е правила сексуални услуги на Харлан в замяна на помощта му при написването на новото завещание.

Кент поклати глава.

— Харлан много се притеснява оттогава. Следващият кръг от съдебните заседания е насрочен за септември.

— Тогава не се учудвам, че Харлан се притеснява за добавката към завещанието на Греъм.

Кент кимна утвърдително.

— Страхува се от още един скандал.

Почаках.

Той се усмихна.

— Не дойдох при теб само защото съм любопитен, по дяволите. Всъщност съм такъв.

Кент се засмя.

— Помислих си, че мога да ти помогна с нещо. Както ти казвах, Греъм и аз пътувахме постоянно заедно по случая „Ботълс и Канс“. Мисля, че го познавам по-добре от останалите хора.

Замислих се за момент.

— Кражбата на ковчега от гроба на домашното животно ли ти помогна да разбереш с какво се занимавам? — попитах аз.

— Не и самата кражба на ковчега — отвърна Кент. — Но аз мога да си вадя заключения. Тъй като ти трябваше да разследваш погребването на домашното животно, аз предположих, че семейството на Маршал не знае нищо за това животно.

— И?

— Това означава, че е било нечие друго животно. — Кент прокара пръсти през косата си. — Честно казано, имах впечатление, че Греъм си има приятелка в града. Някоя, с която се срещаше редовно.

Кент присви рамене.

— Може и да не съм на правилен път, но би могло нейното куче да е заровено в онзи гроб.

— Какво те кара да мислиш, че той си имаше приятелка?

— Множество дребни неща. Виждал съм го да се бръсне или да се парфюмира в банята на фирмата. Отговаряше уклончиво за това с кого има среща, къде отива. Това бе през последните няколко години. По-късно аз предположих, че си има любовница. Знаеш, че той и преди бе имал такива. Ето защо дойдох при теб. Съмнявам се, че дори жена му се е досещала за нея. Не знам някой да я познава. Но все пак това е добра следа.

— Как се казваше приятелката му?

Кент се намръщи от съсредоточаване.

— Той никога не споменаваше имена. Както ти казах, аз просто правя изводи от изпуснати случайно фрази и думи. — Кент замълча за момент. — Почакай малко. Може би той каза някакво име. Това бе преди около година. Тъкмо бяхме приключили един труден случай и се прибирахме със самолет. Греъм пи много през този полет. Наистина той не каза направо, че има приятелка. Нищо толкова директно. Но спомена женско име. Започваше с буквата „С“.

Кент се замисли.

— Санди? Синди? Сали? Нещо подобно.

— Спомняш ли си нещо друго?

— Не. Може би по-късно ще си спомня.

— Обади ми се, ако се сетиш.

— Ще ти се обадя — обеща той. — Все още ли има проблеми с нея?

— С какво?

— С добавката към завещанието.

— Още е твърде рано, за да може да се каже със сигурност — отговорих аз. — Ще се опитам да приключа до началото на следващата седмица, а после ще докладвам на Измаел.

— Кой мислиш, че е ограбил гроба? — попита Кент.

Поклатих глава.

— Нямам представа. Вярваш или не, но е имало и втора кражба.

— Ти се шегуваш! И втори ковчег ли е бил откраднат?

— Не. Кучето на охраната изплашило крадеца, преди да достигне ковчега.

— Странно — каза Кент, поглаждайки мустаците си. — Би могло да са и хулигани. Стават такива неща. Поне в човешките гробища. Полицията уведомена ли е?

— Все още не.

Дискретно се опитах да погледна часовника си — около пет часа и половина. Синди и Бени трябваше да се върнат скоро. Тя все още бе официално обявена за мъртва. Не исках да се засича с Кент Чарлс. Особено с Кент Чарлс. Той положително дебнеше нещо. Страхувах се, че ставам подозрителна.

Кент положително бе видял как поглеждам часовника си, защото стана и каза, че ще си ходи.

— Трябва да се връщам в офиса — каза той. — Подготвям се за седмица, през която ще се разпитват много свидетели.

— „Ботълс и Канс“ ли? — попитах аз.

Той се усмихна.

— Разбира се. Жалко, че не се присъедини към нас за този случай. Слушай, аз ще се освободя към седем и половина. Ако си свободна, можем да вечеряме заедно някъде. Страхотен нов ресторант са отворили на улица „Холстед“.

— Благодаря ти — отговорих аз. — Вече имам планове за довечера.

Кент присви рамене.

— Може би някой друг път. Ти си заета жена.

— Не през всичкото време — отвърнах с усмивка.

— Е, добре, аз трябваше да опитам, нали?

Той се спря на вратата.

— Ако се сетя за нещо друго по случая Ханаан, ще ти позвъня.



След като Кент си тръгна, аз взех диктофона. Опитах се да се съсредоточа върху пледоарията си, но не можах. Вместо това отворих още едно чекмедже на бюрото си и се загледах в съдържанието му, опитвайки се да си спомня дали и преди е било същото.

## ГЛАВА 28

Меги Съливан се обади в шест и петнайсет вечерта, за да съобщи, че ще закъснее. Казах това на Бени и на Синди, които преди няколко минути се бяха върнали натоварени с пакети от магазините. Бени — чийто хранопровод сега бе в добро състояние — предложи таверната на Били Гоут.

— Можем ли да се срещнем в таверната на Били Гоут? — попитах аз Меги. — Около седем и половина часа?

— Разбира се.

— С мен ще има още двама души. И двамата знаят за случая.

— Не са ченгета, нали?

— Не. Просто приятели.

— Окей. Ще се срещнем там.

Преди да излезем, Синди си сложи перука. Сега тя бе с дълга черна коса с път по средата и дълга до раменете.

— Учудващо — казах аз.

— Ако облечеш рокля от кринолин — каза Бени, — ще приличаш на бегълката от Уудсток.

Бени, Синди и аз вървахме по улица „Вашингтон“, докато стигнем авеню „Мичигън“. Докато пресичахме река Чикаго, едно от корабчетата за разходки мина под моста. Някои от пасажерите ни приветстваха с ръка и ние им махнахме в отговор.

Точно зад небостъргача „Ригли“ слязохме по уличката със стълби към постоянно тъмната долна част на авеню „Мичигън“. Модерното авеню „Мичигън“ — чудесната улица с бутици, пълни с дрехи „висша мода“, художествени галерии, хотелите „Риц-Карлтън“ и „Нейман-Маркъс“ — бе точно над долната част на това авеню, поддържано от огромни стоманени колони, които вибрираха от преминаващите лимузини и таксите. Долната част на авеню „Мичигън“ бе като гранддама, лишена от грима си, бижутата и официалните тоалети. Улицата бе тясна и въздухът бе влажен. По колоните нагоре се виждаха паяжини, случайни мишки претичваха да пият вода от мазните локви.

Таверната на Били Гоут бе завряна на един ъгъл на долната част на авеню „Мичигън“ — отдавнашно свърталище на чикагските журналисти.

Минахме покрай пълните маси и се промъкнахме до една малка маса в дъното на ресторанта, точно под снимката на възрастния кмет Ричард Дж. Дейли. Поръчахме си три бири.

Разказах им за посещението на Кент Чарлс този следобед.

— Сигурна ли си, че той никога не е бил сред твоите клиенти? — попитах аз Синди.

— Никога — отвърна тя. — Сигурна съм.

Бени вдигна глава.

— Ей, ето я твоята приятелка.

Обърнах се към входа на ресторанта, където Меги Съливан се бе изправила в морскосини панталони, полиестерна блуза в розови и сини флорални мотиви с къси ръкави и бели обувки за тенис. Изправих се и махнах с ръка. Тя ме видя и започна да се промъква през тълпата към нашата маса, държейки синя пластмасова чанта над главата си. Видях погледа на сервитьора и му поръчах бира за Меги.

Меги надигна чашата си.

— Да го вземат мътните. — Тя я изпи на две глътки.

Дългата маса срещу нас бе заета от спортния отбор на една от големите застрахователни фирми. Членовете на отбора бяха със сини тениски, на които с бели букви бе изписано името на отбора — „Фендър Блендърс“. Бяха изпили огромно количество бира и някои от тях се клатушкаха към мъжката тоалетна. Виковете и смехът от масата им, смесен с общата врява в ресторанта, предоставяше почти пълна интимност за малката ни масичка близо до задната стена.

Бяхме изяли хамбургерите си и приключили с общите теми за разговор. Меги се обърна към мен:

— И така, какво има в ковчега?

— Определено съм сигурна, че не е било животно — отговорих аз. — На гроба е написано 1985 година. Но той го е за ровил през юни 1986 година. Това е поне шест месеца по-късно. Кой ще пази толкова дълго умряло животно, преди да го погребете?

Замълчах за момент.

— Абсолютно съм сигурна, че са били заровени компютърни разпечатки.

Разказах им как Тайрън Хендерсън търси информация, свързана с Ханаан, в компютъра.

— Датите съвпадат — обясних им аз. — Маршал е отпечатал документа за Ханаан, състоящ се от седемстотин страници, късно през една майска нощ на 1986 година. Няколко седмици след това той заравя един ковчег в твоето гробище и поръчва надписа за Ханаан.

— Но защо гробище за домашни животни? — попита Меги.

Въздъгнах.

— Удобно е.

— Какво имаш предвид?

— Нека да предположим, че документите за Ханаан съдържат тайна информация за нещо, в което Маршал е бил замесен през 1985 година. Нещо много важно за него. Толкова важно, че не е могъл да допусне мисълта да изтрие всички следи за него. И така той първо отпечатва информацията, а после изтрива файла. Сега всички доказателства са в неговите ръце. Но какво да прави с тях?

— Но защо гробище за домашни животни? — попита Синди.

— Защо не? — отговорих аз. — Сейф в някоя банка е твърде явно, твърде тъпо. Той умира и жена му отваря сейфа. Къде е удоволствието? Още повече, ами ако жена му не разбере? Или не се погрижи? Или каже на някого? Маршал е искал да бъде сигурен, че другите ще го открият. Човешко гробище е много сложно нещо. Не можеш просто така да заровиш не идентифициран човешки труп. А и ковчег с такива размери — ковчег за дете — ще събуди много повече любопитството. Какво още се събира в малък ковчег, трябва да се е запитал той. Естествено: куче или котка. Гробище за домашни животни. Дълговечност на документите й надпис на гроба, който съобщава, поне на някого, че той се е казвал Греъм Маршал и е бил замесен в историята с Ханаан през 1985 година.

Обърнах се към Меги:

— Спомняш ли си ковчега, който той е взел? И въпросите за водоустойчивостта му?

Поясних на Бени:

— Греъм Андерсън Маршал се е тревожел да не би мъртвото животно да се намокри. Глупости. Това са били документи. Водата поврежда документите, а Маршал е искал тези да се запазят.

Меги се наведе напред.

— И така ти твърдиш, че този нахалник е напъхал купчина документи в ковчега и ги е заровил в моето гробище?

Кимнах утвърдително.

— Където ще бъдат съхранени навеки — каза Синди.

— И името на Маршал е изписано на гранитната плоча отгоре — добави Бени. — Наред с името Ханаан.

— Все още не го схващам — изрече Меги. — Защо ги е заровил в гробище за домашни животни? Кой ще разбере, че са там? Ако никой от приятелите му не знае, че са там, тогава какъв е смисълът да ги заравя?

— Може би е гледал в бъдещето — каза Синди. — Стотици години напред. Някой вижда този надгробен камък и се интересува от цялата тази история. Може да го разкопаят и да видят какво има вътре. Може би той е очаквал това.

— Той е гледал в бъдещето — отвърнах аз, — но положително не много по-далече от собствената си смърт.

— Какво искаш да кажеш с това, Рейчъл? — попита Бени.

— Той е искал някой да ги открие — отвърнах аз. — Затова е оставил следи за тях.

— Как? — позаинтересува се Синди.

— Добавката към завещанието — отговорих аз. — Нещо толкова странно като това — попечителски фонд за грижата и поддръжката на гроб в гробище за домашни животни. Преди всичко попечителството е било ненужно.

Аз се обърнах към Меги:

— Разкажи им това, което ми съобщи. Ако някой иска по-специални грижи за гроба си, тогава какво прави?

— Те ми казват какъв вариант избират — отговори Меги. — Написано е отдясно на формуляра за договор, който им давам, когато те идват за парцел. Има стандартни грижи. Те струват седемдесет и пет долара на година. Има доживотни грижи. Хиляда долара. А съществуват и вечни грижи. Три хиляди долара.

— Дотук — казах аз — ясно ли ви е?

— Да.

— Разбирате ли? — попитах аз и огледах масата. — Добавката към завещанието му е била напълно излишна. Единственото нещо, което би могъл да направи с нея, е да възбуди любопитството на

фирмата. Той е знаел, че „Абът и Уиндзър“ вероятно ще се погрижат за завещанието му. И е бил сигурен, че един странен попечителски фонд за четиридесет хиляди долара ще ги накара да бъдат любопитни. Никой уважаващ себе си юрист не може да отмине попечителски фонд за мистериозен гроб в гробище за домашни животни. Особено когато юридическата фирма е облагодетелствана от този фонд. Най-малкото, адвокатите са задължени да открият какво има в този гроб.

— Ако това е, което е искал — каза Бени, — той успя.

— Ако гробът не бе ограбен — рекох аз, — се обзалагам, че фирмата щеше да прибегне до ексхумация. Те не биха прекъснали попечителството, без да разберат поне какво е имало в ковчега.

— Дали е оставил и други следи? — попита Синди.

Аз кимнах потвърдително.

— Вземете допълнителните данни. Той е отпечатал съдържанието на файла през 1986 година и после е изтрил само съдържанието. Оставил е името Ханаан като заглавие на файла в компютъра.

За момент всички замълчахме.

Синди изгаси цигарата си в пепелника и вдигна поглед намръщена.

— И какво е имало на компютърната разпечатка, която той е заровил?

Погледнах седналите около масата.

— Дръжте се здраво за стола, защото ще паднете. Изглежда, Греъм Маршал е смятал, че семейството му произхожда от пуританите в Масачузетс. През 1679 година някой си Бенджамин Маршал е участвал в основаването на селище в Западен Масачузетс. То се е казвало Ханаан. Бенджамин Маршал бил един от тамошните църковни старейшини. Дали Греъм Маршал е знаел за това? Може би не, докато не отишъл в колежа. Колежа „Барет“. И там той слушал лекции за една книга. За брошурата на Амброуз Шпрингер — „Лотарията на Ханаан“.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Синди.

— Разговарях с преподавател от Северозападния университет, който е завършил колежа „Барет“.

Обърнах се към Бени:

— Пол Мейсън. Той ми разказа, че по онова време в колежа е имало професор, който изнасял популярна лекция за книгата и

селището Ханаан.

Опитах се да им обясня за лотарията на Ханаан.

— Тайна лотария — заключих аз, — която решава бъдещето на хората. Звучи невероятно. И мен ме учуди, когато го прочетох. Представете си какво може да направи един деветнайсетгодишен хлапак, който си мисли, че това е историята на един от предшествениците му.

Отпих глътка бира.

— Секретарката на Маршал ми съобщи, че през 1985 година дълго време е работил върху секретен проект, наречен „Ханаан“. На надгробния камък има написана само една дата: 1985 година. Нито датата на раждане, нито датата на смъртта. Затова може да се предположи, че участието на Маршал в случая „Ханаан“ е било през 1985 година. Очевидно е използвал компютъра на „Ботълс и Канс“. Било е безопасно и удобно. Той е имал терминал в офиса си, който е бил пълен с толкова много информация, че да намериш файла за Ханаан е все едно да търсиш игла в купа сено.

— Какво, по дяволите, е правил? — ме попита Бени.

— Бих искала да зная. Базирайки се на тези вестникарски статии, които ти ми помогна да открия, изглежда, сякаш Маршал е имал нещо общо с четири несвързани едно с друго събития.

Обърнах се към Меги:

— Напомни ми за това. Ще ти го обясня по-късно.

Обясних на Бени и Синди:

— Всеки ден във вестника срещате примери на късмет и шанс. Може би Маршал е избрал случайно четири такива събития, описал ги е, заровил е ковчега и се е надявал, че комуто поръчат да разследва какво е имало в ковчега, ще си помисли, че Маршал ги е причинил.

— Това всичко ли е? — попита Бени.

— Може би — отговорих аз. — Но това не обяснява случилото се след понеделник. Кой е откраднал ковчега? От начало си помислих, че Маршал и това е организирано предварително. Заравяш един празен ковчег, организираш да го откраднат след смъртта ти и се наслаждаваш на лудването на човека, натоварен да разбере какво е имало в ковчега. Но къде е удовлетворението за Маршал? Откъде да знае той кой ще намери ковчега? Откъде да знае, че изследователят — аз — ще разкрие всичко само по един празен гроб?

— Господи Боже — каза Меги и поклати глава. — От единадесет гробища за домашни животни в Чикаго Маршал да избере моето за тази мерзост! Господи!

— Това, което ме тревожи — казах аз, — е, че не е било просто една малка шегичка. Ами ако е била голяма шегга? Голяма мръсна шегга? Ами ако Греъм Маршал е решил в чест на тристагодишнината от лотарията на Ханаан да организира своя собствена лотария? Ами ако той е причинил самолетната катастрофа? Ами ако Маршал е причината за печатната грешка? Ами ако Греъм Маршал е скрил парите в използвания скрин? Ами ако той е определял наградите на конкурса за красота?

— Но защо? — попита Синди.

— Защо не? — отвърнах аз. — Щом Бенджамин Маршал е успял да върши това през 1685 година, защо Греъм Маршал да не успее през 1985 година?

Замълчах за момент.

— Нека възприемем неговия начин на мислене. Маршал през целия си живот е бил адвокат на различни съдебни процеси. Да участваш в съдебен процес е все едно да пишеш история. Какво е историята, ако не последователност от причини и следствия? Същото е и в един съдебен процес. Ако си обвинител, опитваш се да създадеш връзка между следствията — щетите на клиента ти — и причината за тях — поведението на обвиняемия. Ако си защитник, се опитваш да разрушиш причинната връзка. Но адвокатът като историка действа след събитието. Той не го причинява, той само се опитва да го обясни.

Кимнах към Бени.

— Разбираш ли? Това може да е повик за лотария тип „Ханаан“. Ти не обясняваш историята. Не зависиш от свидетел извън твоя контрол. Вместо това ти сам си творец на историята. Ти си съдията. Ти си съдът. Ти си свидетелите.

— Но ако всичко е тайна, няма история — каза Синди.

— Разбира се, че има — отвърнах аз. — Просто са разделени причината от следствието. Следствието е отразено във вестниците — самолетната катастрофа, кралицата на красотата, скритото съкровище, скъпата печатна грешка. За останалите хора това е просто съдба или късмет, или шанс. Спомняте ли си епитафа на гроба? Име, дадено от Провидението. Знаете ли какъв е пълният цитат? Библиотекарката в



„Абът и Уиндзър“ ми го намери. От някакъв френски философ е. „Шансът е име, дадено от Провидението.“ В този случай обаче шансът е име, дадено от Греъм Маршал.

— Явно някой по погрешка е разкопал гроба — каза Синди.

— Да — каза Бени. — Но кой го е направил?

— А какво ще кажете за втората гробищна кражба? — попита Меги. — За какво е всичко това?

— Кой е влизал в апартамента ти и е дрогирал Ози? — попита Бени.

— И кой се опита да убие Синди? И кой, по дяволите, е онзи мъж, когото си проследила от метрото?

— Това и мен ме озадачава — отвърнах аз. — Дори Маршал не би могъл да свърши всичките тези неща от гроба.

Седяхме смълчани сред крясъците и смеха в ресторанта.

— Трябва да го приема — каза Бени. — Почти бях убеден, че Маршал е организиран всичко това.

— Дори и сегашните вестникарски съобщения за Ханаан? — настоя Синди. — Ами всичката тази лудост в метрото? — Тя се облегна назад. — Мисля, че наистина съществува лотарията на Ханаан. Някаква тайна организация все още я съхранява и провежда. Стават толкова много необясними неща.

— Може би — отвърнах аз. — Но е почти невероятно.

— И така, какво ще правим? — попита Меги.

— Ще чакаме — отговорих аз. — Ще си държим очите отворени. Ще бъдем нащрек. Може пък и да имаме късмет.

— Как? — попита Бени.

— Нещо трябва да се случи — отвърнах аз. — И аз се моля да не се случи на някого от нас.

## ГЛАВА 29

Синди и аз пиехме билков чай в кухнята ми. И двете бяхме по нощници, готови за лягане. Ози бе заспал на кухненския под до краката ми.

Пол Мейсън се бе обаждал отново и бе оставил съобщение на телефонния секретар: „Просто искам да разбера какво правите двамата с Ози. Обади ми се, Рейчъл. Целуни Ози от мен.“ Бе почти полунощ, твърде късно, за да се обадя на Пол. Отпих от чая. През последните два дни Пол бе много настоятелен. Не ставай толкова подозрителна, казах си аз. Приятно е някой да е загрижен за теб.

— Опитвам се да свържа този Греъм, когото познавах, с Греъм, организиран тайната лотария — каза Синди. — С човека, решаващ спокойно, че двама души трябва да загинат при самолетна катастрофа. Двама мъже, които не е познавал. Мъже със съпруги, деца и приятели. — Тя потръпна.

Сипах си нова чаша чай.

— Ти си познавала един Греъм Маршал, а аз — друг. Никоя от нас не е познавала третия.

— Как е могъл да направи това? — попита Синди. — Как може някой да реши да убие двама души просто за удоволствие? Само за да задоволи амбициите си.

— Не мисля, че той е разсъждавал по този начин. — Потърках босите си крака в козината на Ози. — Той не е мислел, че убива двама души при самолетна катастрофа. Греъм просто е виждал това като продължение на делото на прародителя си. Достатъчно арогантен бе за подобно нещо. Басирам се, че това е било почти като религиозна причина за него.

— Кога мислиш, че за пръв път е решил да организира лотарията?

— През 1984 година. Тогава той за малко не умрял. — Разказах на Синди за сърдечната му операция, направена в Хюстън.

— Жена му твърди, че това преживяване е оказало силно влияние върху него. Той вече е имал големи успехи — водил е и е спечелил много процеси, защитавал е доста случаи пред Върховния съд. Какво още би могъл да постигне? — Отпих глътка чай. — Ако наистина е вярвал, че родът му произхожда от старейшините на Ханаан, тогава 1985 година — годината, в която за малко не умрял — е била наистина значителна за него. Помисли за това. Тогава са се навършвали триста години от провеждането на първата лотария. И тридесет години от ужасната смърт на сестра му и майка му. Помисли за късмета. — Поклатих глава. — Не бива да подценяваш влиянието на това нещастие върху него.

Синди кимна.

— За хора като Греъм — продължих аз, — едвам завърна и се от смъртта, 1985 година е била един от онези редки моменти, когато сякаш всичко е предопределено. Може би той си помислил, а защо не?

— Но защо е спрял? — попита Синди.

— Какво имаш предвид?

— Цялата тази организация, наетите хора са имали за цел провеждането на лотарията. Но защо само една година е правил лотарията? Защо не е продължил?

— Сигурно е било твърде трудно и сложно, за да се провежда повече от една година. Или може би още от самото начало е планирал тя да действа за една година — в чест на онези годишнини. Или пък — продължих аз — може и да не е спрял. Може да я е провеждал до деня на смъртта си.

Синди се намръщи:

— Но тогава защо е заровил ковчегата?

— Защото през 1986 година е узнал, че може да умре всеки момент. — Разказах на Синди за дефектната сърдечна клапа и решението на Маршал да я остави в сърцето си.

— Какъв ужас!

Кимнах с глава.

— За сърцето си е имал своя собствена частна лотария. Може би се е опасявал, че ако умре неочаквано, никой няма да узнае какво е извършил. Затова е заровил ковчегата и е написал тайната добавка към завещанието си. Да съхрани информацията за това, което е направил. Спомняш ли си какво е записано в тази добавка? Той пише, че иска да

бъде отбелязан малкият му принос във вечния живот на Ханаан. Човекът е желаел хората да узнаят за това. — Аз потръпнах. — Предполагам, че е бил горд от деянието си.

— Господи, но това е отвратително!

— Съгласна съм, но е отвратително от космическа гледна точка.

Погледни го от земна гледна точка.

— Какво искаш да кажеш с това?

— На пръв поглед това сякаш е старата лотария — съобщения във вестникарските колонки, размени в метрото. Дори изпълнителите може да са същите, които Греъм е използвал. Но аз съм убедена, че целта на този, който я организира, сега е съвсем различна.

— Защо мислиш така?

— Погледни какво става. Кражба на ковчег, проклетата газова експлозия, претършуването на апартамента ми. Ако свържем всичко това, става ясно, че някой се опитва да заличи следите на това, което Греъм е правил, а не да ги съхрани.

— Но защо ще ме убива? — попита Синди. — Аз не знам нищо.

— Може би този човек мисли, че Греъм ти е разказал за лотарията.

Замълчах за момент, премисляйки всичко.

— Може би Греъм му е разказал за лотарията и той се е страхувал, че и на теб би могъл да ти каже.

— Господи. Нима мислиш, че Греъм си има последовател?

— Звучи правдоподобно, нали? Някой, който да продължи след неговата смърт. А може и Греъм да не е разбрал, че си има последовател. Възможно е някоя нощ да се е напил и да е изтърсил някому за лотарията, а този някой да е решил, че ще я продължи след смъртта му. Който и да е той, сигурно се е тревожел, че Греъм може би е казал за лотарията и на други хора. Ти си най-вероятният кандидат.

— Не знам — отвърна Синди. — Ако този човек е толкова умен, колкото ти казваш, той първо би се опитал да разбере дали знам нещо, преди да ме убие.

— Може би — отговорих аз. — Но може и да е било твърде рисковано за него. Не знам. Позволи ми да попитам нещо: Откъде убиецът е могъл да разбере през онази нощ, че теб те няма в апартамента?

— Това е твърде лесно — каза тя. — Трябвало е само да се обади на агенцията за модели и те ще дадат разписанието на ангажиментите ми за онази седмица. Те са щели да му кажат, че аз ще отсъствам от града през оная нощ.

— Просто така? — попитах аз.

Синди се усмихна.

— О, той само е трябвало да се представи като евентуален бъдещ клиент на агенцията. Например за някаква рекламна кампания. Много от тях изискват определени модели. Когато организират специални снимки и изискват определен човек, те предварително се осведомяват по телефона дали на тези дати той е свободен. Всеки ден в агенцията се обаждат по такива поводи много хора.

— Значи, ако е попитал за теб, са щели да го уведомят, че ти отсъстваш миналата сряда.

Синди кимна потвърдително.

— Това обяснява откъде е знаел, че няма да бъдеш в апартамента през онази нощ — казах аз.

— Но експлозията е убила другите хора — отвърна Синди.

— Може да е било и бомба с часовников механизъм — отговорих аз. — Била е настроена да се задейства около обяд, когато той си е мислел, че ще си бъдеш вкъщи.

И двете потънахме в мълчание за малко.

— Ти мислиш, че не е просто прикриване на следи, нали? — най-накрая попита Синди.

— Мисля, че е много повече от това — отговорих аз. — Който и да провежда сега лотарията, си има свои собствени планове. Това е наистина отвратително. Ами ако това, което се случи миналата седмица, е било само прелюдия? Който и да е той, изглежда решен на всякакво насилие. Надявам се да не е толкова умен колкото Маршал.

— Но какво можем да направим? — попита Синди.

— Ще уведомим полицията. Не можем много да им кажем. Но пък имаме теб. — Аз се усмихнах. — Един оживял труп би трябвало да привлече вниманието им.

Станах и занесох чашата си на мивката.

— Имам среща в понеделник сутринта с Измаел Ричард сън, за да предам моя доклад. Той има достатъчно контакти с кметството, за

да накара полицията да се намеси по най-дискретния начин. Едва ли ще иска това да се разчуе.

Синди и аз проверихме дали са заключени вратите и прозорците, преди да си легнем.

Никоя от нас не спа добре.

## ГЛАВА 30

Вдигнах телефонната слушалка едва при третото позвъняване.

— Ало — промълвих аз, още невдигнала глава от възглавницата.

— Отгатни какво ми предаде полицията току-що!

— Меги? — Обърнах глава да видя часовника върху нощното шкафче. Девет и тридесет и осем в неделя сутринта. Слънчевата светлина нахлуваше през прозореца на спалнята.

— Отгатни какво ми върнаха току-що!

— Какво?

— Ковчега, който търсехме.

— Ханаан?

Синди седна в леглото.

— Да — отвърна Меги. — Сравних серийния номер с този в регистрационната ми книга. Еднакви са.

— Отвори ли го? — попитах аз.

— Нямаше нужда. Полицията вече го бе направила.

— И?

— Кости. Само кости.

— Идвам веднага, Меги. Не го заравяй още. Затворих телефона и се обърнах към Синди.

— Хайде да вървим — казах аз. — Ченгетата са открили ковчега на Ханаан.

Бяхме в офиса на Меги в дъното на църквата — Синди, Меги и аз. Ковчегът бе върху бюрото, а капакът му върху килима отпред.

Гледах втренчено скелета в ковчега. Приличаше на скелет на малко куче. Тънките кости бяха чисти и бели.

Очната кухня бе точно срещу мен. Скелетът бе полегнал на една страна върху сатенената възглавничка, която покри ваше дъното и стените на ковчега.

— Зад полицейския участък ли са го намерили? — попитах аз отново.

— Да. Отвън, близо до задните стълби — каза Меги. — Някой го е оставил там. Предполагам, разбрали са, че е мой, от печата на дъното.

Повдигнах единия край на ковчега. С черно мастило отдолу бе напечатано „Земя на размахващите се опашки“ — собственост на Маргарет Съливан, наред с адреса и телефонния номер.

— Едно от момчетата в участъка случайно го открило тази сутрин — каза Меги. — Те го прегледали отвътре. Бяха така доволни, че не е човешко тяло, та ми зададоха само няколко въпроса. Измислих една история за клиент, решил да прехвърли своето животно в нашето гробище и по пътя загубил ковчега. Те ми повярваха.

Меги се облегна назад.

— Е, може би този Греъм Маршал не е бил толкова луд. Ами ако е лудория на хлапаци? Сигурно са същите, които опитаха да разкопаят и втория гроб.

Не отговорих.

— Вие двете искате ли кафе? — попита Меги.

— Разбира се — отвърна Синди.

— Хайде да отидем вкъщи и аз ще направя по чашка. — Меги се изправи.

— Ще дойда след минута — казах аз.

Меги се спря на вратата.

— Твоят Бени се обади преди малко, Рейчъл. Каза, че те търсил навсякъде. Позвъни ми като последна надежда. Каза, че искал да ти покаже нещо. Дадох му адреса и му казах да дойде у нас.

След като Меги и Синди си тръгнаха, аз се загледах в скелета. Всичко бе прекалено нагласено.

Какво се е случило, Греъм? Някой е измъкнал твоите документи и после е сложил скелета. Близък ли ти е бил, Греъм? Някой страхувал ли се е от тези документи? Подозирал ли си какво ще стане, когато през 1986 година си заровил ковчега?

Ако е така, ако си мислел, че някой знае, тогава може би си знаел кой е този човек.

Седнах и отново прецених всичко. Заровил си своята тайна, но си съставил странна добавка към завещанието си, за да бъдеш сигурен,



че тайната ще бъде разкрита след смъртта ти. Ами ако си се тревожел, че някой може да осуети плановете ти? Че някой може първи да открие ковчега? Че някой друг може първи да го извади, да унищожи документите и отново да го зарови? Какво би направил?

Може да си оставил някаква следа за втория човек, който открие ковчега.

Наведох се отново напред и се загледах в ковчега. Къде би оставил следа? В ковчега? Вероятно. Преди да го заровиш, поставяш някакъв знак вътре. Оставяш го там, където интересуващият се от документите няма да погледне.

Отворих ковчега с въздишка, извадих скелета навън и го положих върху килима близо до капака. Взех в скута си ковчега. Сатененият покров, обхващащ и страните на ковчега, се надигаше само от правоъгълната възглавничка. Проверих и двете страни на сатенения покров. Нищо. Стиснах възглавничката. Бе пълна с нещо гумено. На бюрото на Меги имаше тъп нож за отваряне на писма. С негова помощ пробих дупка във възглавницата и я разпрах. Вътре нямаше нищо друго освен пореста гумена подложка. Прегледах вътрешните стени на ковчега. Нищо.

Опитах се да извадя възглавницата. Бе залепена. Дръпнах я и тя се отпра звучно. Извадих възглавницата отгоре. Нищо. Парче от сатенения покров се бе откъснало, докато дърпах възглавницата. Скъсах и останалата част от покроя. Нищо. Имаше само гумени подложки. Хвърлих възглавницата на пода и огледах празния ковчег. Две малки парчета сатен все още седяха залепнали към дъното на ковчега.

И тогава го видях. В горния десен ъгъл на ковчега, скрито под залепената възглавница. С черно мастило бе написано:

00320 — 1953  
ГАМ

Взех ковчега и забързах към дома на Меги.  
Двете със Синди седяха край кухненската маса и пиеха кафе.  
Показах на Меги ръчно написания код в празния ковчег.  
— Това ти ли си го писала? — попитах аз.

Меги се намръщи и поклати глава отрицателно.

— Не. Определено не.

— Какво е това? — попита Синди. Подадох ѝ ковчега и се обърнах към Меги.

— Ти спомена нещо за серийни номера, когато говорехме по телефона — казах аз. — Каза, че по тях си разпознала ковчега.

Меги взе ковчега и го обърна наопаки.

— Ето за какво ти говорех — каза тя и ми посочи дванадесет цифри, отпечатани на дъното на ковчега. — Производителят отбелязва серийния номер на всеки от ковчезите на тяхното дъно. Аз винаги записвам този номер в регистрационната книга, заедно с имената на животното и на собственика. Понякога на ден имам по две погребения. Отбелязвам серийните номера само от предпазливост и за да съм сигурна, че всяко животно се погребва на точното му място.

— Какво означава кодът? — попита Синди.

— Не знам какво означават цифрите — отвърнах аз, — но съм сигурна, че буквите ГАМ са инициалите на Грeъм Андерсън Маршал.

На задната врата се почука. Обърнахме се и видяхме Бени да стои на прага с вестник под мишница.

— Влизай — каза Меги. — Отворена е.

— Здравейте — отвърна Бени и влезе. — Искам да ви по кажа нещо интересно.

— И ние също — каза Синди. — Меги си получи ковчега обратно.

— Без майтап?

Меги обясни историята на връщането на ковчега, а после аз показах на Бени какво съм открила в него.

— Кодът познат ли ти е? — попита Бени.

— Не. Нещо в последователността на цифрите ми е познато, но все още не мога да откроя какво е.

Бени се загледа в цифрите и се намръщи.

— А каква е твоята новина? — попита Синди.

Бени ни погледна и се усмихна.

— О, да. Ще ви хареса.

Той разгърна вестника и го постави върху масата.

— Сутринта четях неделния вестник — обясни той — и отворих на обявите за продажби. Търся си бюро и разглеждах какви предлагат.

После си спомних обявите за Ханаан, които ти откри, Рейчъл. Затова прелистих вестника и отворих на личните обяви.

Бени разгърна вестника, намери необходимата страница и го постави отново на масата.

— Вижте какво открих — посочи той.

Наведох се напред и погледнах там, накъдето сочеше пръстът му.

— Добре — казах аз. — Значи пак.

Бе още едно съобщение за Ханаан:

### ХАНААН 3: ГРАНД-М 1 ЧАСА СУТРИНТА, ПОНЕДЕЛНИК

Загледах се в съобщението и мислех напрегнато.

— Един часът сутринта е тази нощ. След полунощ. Страхотен удар!

— Какво искаш да кажеш? — попита Меги.

— Не разбираш ли? Този път мястото за среща е станцията на метрото „Гранд“.

— Нали не мислиш да ходим там тази нощ? — попита Меги.

Погледнах всеки от тях.

— Налага се. Трябва да открием кой стои зад всичко това. Откъде да сме сигурни, че няма да поискат пак да убият Синди? Или някой от нас? Страхувам се от тези хора, които и да са те. Но също ме е страх да се прибирам вечер вкъщи. Не мога да продължавам да живея така. Ако открием кои са из пълнителите на Ханаан, ако успеем да проследим един от тях до дома му, ще имаме достатъчно основания да се обърнем към полицията.

Въздъгнах.

— Всичко, което имаме досега, са само странни инциденти. Нуждаем се от нещо повече. Трябва да намерим връзката.

Замълчахме за момент. Бени изучаваше съобщението за Ханаан. Синди вдигна празния ковчег и го обърна. Меги отиде до кафеварката, за да си сипе още кафе.

— Аз ще отида с Рейчъл тази нощ — каза Синди и ме погледна.

Меги премести кафеварката и погледна към Бени.

— Ти също ли ще ходиш?

Бени се обърна към мен и след малка пауза се усмихна.

— Какво, по дяволите? Станция на метрото, в един часа сутринта. Човек никога не знае. Може пък да срещна хубави момичета там долу.

Меги поклати глава.

— Що за човек си ти? — попита тя Бени.

Той поглади широкия си корем.

— Двеста и седем добре похапващи си паунда.

Меги ме погледна втренчено.

— Ти си луда, Рейчъл — каза тя накрая с усмивка. — Но ако твоите каубои те придружат, трябва да го направиш. Това обаче не е ученически неделен пикник. Двама от вас трябва да проследят човека, който вземе пакета, и още двама другия, който ще му го даде. Може и двамата да са само посредници, но онзи, който връчва пакета, е по-близо до източника.

— Да не се пишеш и ти доброволка? — попита Бени Меги.

— Отпред имам паркиран един форд-пикап с пълен резервоар. Той изглежда малко разнебитен, но нека да ви кажа нещо: натискаш газта и вятърът не може да те стигне.

Бени и Синди избухнаха в смях.

— Не се чувствайте задължени да ме придружавате — обърнах се към останалите. — Може и да е опасно.

— Чуй, Рейчъл — каза Меги, — някой открадна ковчег от моето гробище. Опита се да открадне още един. Ако бяха просто хулигани, не бих могла да направя много. Но ако е свързано с този Ханаан, имам задължения към моите клиенти и техните животни.

Огледах хората около масата и се усмихнах.

— Благодаря ви.

— Не можем да отидем там без никакви средства за защита — каза Синди.

— Добре — отговорих. — Аз ще взема Ози. Меги би могла да вземе немската овчарка на зет си.

Бени поклати глава.

— Не знам. Ще приличаме на слепци.

— Добре — каза Меги и стана от стола си. — Имам нещо, което ще ни защити по-добре от двете кучета.

Тя излезе от кухнята и се върна след няколко минути с два пистолета и кутия патрони под мишница.

— Моят Карл колекционираше такива неща — каза тя и ги постави върху кухненската маса. — Научи ме как да ги използвам. Някой от вас стрелял ли е някога?

Поклатих отрицателно глава.

— Аз — каза Синди.

— Ти? — попита я Бени.

Синди кимна утвърдително.

— Имам пистолет. Същият модел като този „Смит и Уесън“ — каза тя и посочи един от пистолетите на Меги.

Меги го плъзна по масата към Синди.

— Почувствай го.

## ГЛАВА 31

Половин час след полунощ Меги паркира пикапа си близо до входа на спирката за метрото на авеню „Гранд“. Докато Меги, Синди и аз се измъквахме от пикала, Бени спря колата си зад нас. Синди и аз бяхме облечени с джинси и тениски. Меги бе с жълт анцуг за джогинг, обточен с бял кант, а Бени бе с тениска на чикагския отбор „Уайт сокс“ и избелели панталони цвят „каки“.

— Чуйте, приятели — каза Бени, — не се нуждаем от герои тази вечер. Нека да открием това, което можем, и да си плюем на петите.

Той погледна към Меги.

— Носиш ли разрешителното за пистолета?

Меги потупа издутата си дамска чанта, праметната през рамото.

— Тук е — каза тя.

Бени се обърна към мен:

— Осъзнаваш ли какво правим?

Насилих се да се усмихна.

— Мисля, че не напълно. — Оръжията ме притесняваха.

Докато слизахме надолу по стълбите към гишетото за билети, минахме покрай плакат за набиране на войници: „Военноморските сили — ние търсим малко, но наистина добри мъже.“

— И цял куп садистични мръсници — добави Бени.

Меги изсумтя.

— Да имахме няколко от тях тази нощ.

Купихме си билети, минахме през въртящата се врата и заслизахме по стъпалата към перона. Меги и Бени останаха да чакат близо до стълбите. Синди и аз тръгнахме напред и спряхме на около петдесет фута по-нататък.

— Това е ужасно — въздъхна Синди.

Кимнах утвърдително. Две сиви мишки пробягаха към релсите пред нас. Някъде в тъмнината се чуваше капенето на вода: кап, кап, кап.

Двама млади мъже — и двамата нездравно бледи и дебели — се притискаха един към друг по-надолу на перона. Единият от тях ни посочи, а после и двамата се разсмяха. Държаха кутии бира в ръцете си.

Обърнах глава към Синди.

— Приближават се мъжете на нашите мечти.

— Страхотно.

Те вървяха един след друг и спряха на около десет фута от нас. Предният бе с къдрава черна коса, бирен корем и червена тениска с номер 69 отпред. Приятелят му вървеше след него и се хилеше със зъбата усмивка.

Предният се подсмихна, надигна кутията с бира и се оригна.

— Добър вечер, момичета. Как сте?

— Разкарайте се оттук, палячовци — рече Синди.

Предният намигна и се обърна към приятеля си:

— Разбира се, момичета. Но първо искаме да се запознаете с Пит. Излез напред, Пит. Нека тези момичета се запознаят с теб.

Пит излезе пред приятеля си, държейки пениса си, готов за ерекция, в десния си юмрук.

— Кажете „здравей“ на Пит, момичета.

— Не обръщай внимание на тия глупаци — каза Синди и ме дръпна за рамото, за да се махнем.

Не помръднах. Вместо това се втренчих в чатала на Пит, а после погледнах към Синди.

— Виж това — и казах, сочейки гледката, — прилича ми на пенис, но много по-малък от нормалното.

Лицето на Пит се смъкна, последвано от пениса му. Той погледна към чатала си, след това към мен, а после отново надолу.

— Бедният, изглежда недохранен — каза Синди, влязла в тона ми.

Пит прибра пениса в панталоните си и вдигна ципа. После се обърна и се отдалечи, последван от приятеля си.

Когато бяха почти на двадесет ярда разстояние, един от тях изкрещя „кучки“, без да се обърне към нас.

Синди избухна в смях и прикри с длан устата си. Аз я шляпнах леко.

— Прекрасно бе, Рейчъл. Просто супер.

Усмивката ми застина.

— Някой идва.

Синди се обърна бавно. По стълбите към перона слиза шемършав латиноамериканец, облечен в износен сив костюм и тъмнокафява риза с разкопчана яка. Той мина покрай Бени и Меги, които още стояха до стълбите, и се разходи нервно по перона с ръце в джобовете си. Бени и Меги ни погледнаха и Бени ни посочи мъжа. Аз кимнах и проверих часовника си. Бе един часът и една минута след полунощ.

— Мислиш ли, че е той? — прошепна Синди.

Въздъгнах и бръкнах в джоба си, за да видя дали ключът е там. На мястото си беше. Синди и аз трябваше да последваме получателя на пакета — и ако аз бях права, мършавият мъж бе нашият човек. За да не се получише някаква засечка, Бени ми бе дал резервните ключове на колата си — така, за всеки случай.

Мършавият бе стъпил с токовете си върху предупредителната линия на края на перона. Той започна да си реже ноктите с нокторезачка. Меги и Бени се бяха придвижили по перона на около двадесет фута зад него. Синди и аз не мърдахме от мястото си и чувахме звука от щракането на нокторезачката, капенето на водата и шумоленето на плъховете.

В далечината, от тъмния северен край на перона, чухме звука на приближаващия се влак. Отначало бе едва доловим — тих тътен. Шумът нарасна и изведнъж влакът се показа от тунела и навлезе в гарата. Чу се шум от спирачки и той спря на няколко фута от мен и Синди. Бе от новите влакове — сребрист, с големи прозорци.

Мършавият латиноамериканец бе отстъпил назад няколко крачки. Той бе близо до предните врати на влака, когато те се отвориха. Синди и аз тръгнахме към него. От вагона слезе същият мъж, когото бях видяла във влака на спирка „Адисън“ и бях проследила до сградата „Крайбрежна кула“. Бе облечен по същия начин: черна тениска и работни панталони, цвят „каки“. Под лявата си мишница държеше дебел кафеникав плик. Мършавият пристъпи напред, каза нещо на мъжа с плика, който после му го предаде. Мършавият влезе във вагона, а Синди и аз го последвахме.

Седна на първата редица с места срещу страната, от която влязохме. Синди и аз се настанихме два реда по-назад, по-близо до



перона.

Гледах през прозореца, докато влакът набираше скорост. Другият мъж бързо вървеше по перона към стълбите. Мери и Бени го следваха. Наблюдавах ги, докато влакът навлезе в тунела и те се изгубиха от погледа ми.

— Всичко върви като по ноти — казах аз на Синди. — Успяхме.

Нашият човек слезе на спирка „Вашингтон“. Ние го последвахме до сградата на „Първа илинойска банка“. Почакахме на отсрещната страна на улицата, докато той влезе в сградата. Спря се за момент пред гишетото на охраната и после продължи към асансьора.

— Хайде — казах на Синди и двете претичахме през улицата.

Мъж в сива униформа седеше на гишетото в средата на фойето. Бе се подпрял на облегалката на стола си и гледаше миниатюрен телевизор, поставен на ръба на гишетото. Бялата пластмасова табела върху гишетото оповестяваше, че всички посетители трябва да се разписват тук.

— Добър вечер — казах аз, като стигнах гишетото.

Пазачът ни погледна и дигна ръка към главата си.

— Добър вечер, момичета — отвърна той и погледна отново телевизора, от който се чуваха слабите звуци на оръжейна престрелка.

Надвесих се над книгата за посетители и взех химикалката. Последният запис бе на Джон Доу от един часа и тридесет и седем минути след полунощ. Погледнах часовника си: един часа и тридесет и девет минути. В графата „Обект за посещение“ Джон Доу бе записал „Рейнолдс и Хендерсън“, четири десет и втори етаж.

Аз записах Бриджит О’Шонеси и Нора Чарлс и един часа и четиридесет и една минути.

Отидохме до експресния асансьор. Тъкмо се канех да натисна копчето със знак „нагоре“, и спрях.

— Какво става? — попита Синди.

— Почакай за секунда. Имам една идея. — Отново се върнах при охраната. — Има ли нещо нередно с експресния асансьор? — попитах аз.

Пазачът вдигна поглед от телевизора.

— Какво да му има?

— Натиснах бутона, а той не иска да слезе.

— Едва утре на обяд ще могат да го поправят. Понякога им отнема доста време.

— Сигурен ли сте, че не са го спрели някъде?

Той се наведе напред и погледна екрана на малък терминал на гишето.

— Нека да видим. Това е асансьор номер четири. Горе на тридесет и шестия етаж е. Натиснете отново бутона, и ще видите, че той ще дойде при вас.

— Благодаря ви.

Върнах се обратно при Синди и натиснах бутона. Десет секунди по-късно пазачът извика:

— Той идва, госпожо.

— Мисля, че той е на тридесет и шестия етаж — казах на Синди.  
— Ти остани тук. Нека сама се кача горе. Дай ми десет минути. Ако не слеза дотогава, помоли охраната да се качи с теб.

— Сигурна ли си, че искаш сама Да се качиш, Рейчъл? Нямаш дори пистолет.

— И да имам, не знам какво да правя с него.

Вратите на асансьора се разтвориха и аз влязох вътре.

— Не се тревожи — казах аз. — Няма да му се изпречвам. Само искам да проверя къде е отишъл. Запомни, ела при мен само ако аз не слеза до десет минути.

— Късмет, Рейчъл — каза Синди и вратите на асансьора се задвижиха.

— Благодаря — отвърнах, докато вратите се затваряха. Поех дълбоко въздух и асансьорът тръгна нагоре.

## ГЛАВА 32

Качих се с асансьора на тридесет и шестия етаж. От дясната страна на коридора бе входът за юридическата фирма на „Перини и Оливър“. От лявата страна се разполагаха офисите на фирмата за недвижими имоти „Кранц, Хедбърг и Дишер“. Стъклените врати и на двете фирми бяха отворени и чистачките от нощната смяна бяха в осветените рецепции и на двете фирми. Пълна жена с бяла риза и синя кърпа на главата привърши бърсането на прах в приемната на „Кранц, Хедбърг и Дишер“ и отиде в друга стая. Влязох в празната приемна. Някъде от офисите се чуваше приглушеният звук на прахосмукачка. Отидох до количката на чистачките, взех един бял парцал и аерозолна бутилка с препарат за почиства не на прозорци.

Пет минути по-късно, преструвайки се, че чистя стъклата на входната врата на „Кранц, Хедбърг и Дишер“, видях мършавия мъж да излиза от офисите на „Перини и Оливър“. Пликът бе изчезнал.

Изчаках, докато влезе в асансьора, после се промъкнах в офисите на „Перини и Оливър“.

Оскар Перини бе починал преди десет години от рак на белия дроб, а по онова време фирмата се състояла само от него, Джо Оливър и един сътрудник. След смъртта на Перини Джо Оливър бе превърнал фирмата в една от най-известните юридически кантори в Средния запад, занимаващи се със съдебни спорове. Изпълняваше значителна роля в повечето от съдебните спорове, провеждани в Чикаго, и участваше в някои от най-големите дела в страната, включително и в четири от тези на „Ин ре Ботълс и Канс“.

На жаргона на адвокатите тези които се занимават с тъжби и жалби, са „акули“. Сред тези акули Джо Оливър бе сравняван с голямата бяла акула. Въпреки че въобще не приличаше на такъв — мършав, прегърбен мъж с добре поддържана козя брадичка, ястребов нос и очила с тъмни рамки, дигнати нагоре върху гъстата му сива коса, — самото присъствие на Джо Оливър удвояваше стойността на

процеса. Греъм Маршал с неохотно уважение го описваше като стар речен плъх.

Като всички по-възрастни тоталитаристи в повечето професии Джо Оливър бе жаден за почести. Преди три години неговата алма матер — правният факултет „Ло йола“ — го бе избрал на почетна длъжност. Преди две години Чикагският институт за изящни изкуства бе открил галерията „Джоузеф П. Оливър“ за мексиканско изкуство, излагайки колекцията от доколумбови глинени статуетки на Джоузеф П. Оливър. Когато по вестниците хроникьорите отразяваха спонсорите на Чикагската филхармония, на Музея за земята, на операта, на повечето от тях се виждаше облеченият в смокинг Джо Оливър и очарователната му гарвановочернокоса втора жена Роксан. Той бе изминал дълъг път на момче от крайните квартали.

Минах покрай жената, която почитваше около копирната машина. Тя вдигна поглед от прахосмукачката и се усмихна, явно привикнала адвокатите да влизат и излизат по всяко време на денонощието. Оглеждах всеки офис, запалвах осветлението и търсех плика. Не бе в първите десет офиса. Поне не на видимо място. Щях бързо да проверя и останалите офиси и библиотеката. Ако не го откриех първия път, щях да опитам още веднъж.

След малко го видях — поставен бе върху кожения стол зад хромираното стъклено бюро в ъгловия офис на Джоузеф П. Оливър. На ръка с черен маркер отпред на плика бе написано следното:

ЗА ДЖОУЗЕФ ОЛИВЪР —  
ЛИЧНО И ПОВЕРИТЕЛНО.

Взех плика, седнах на стола, отворих го и изсипах съдържанието му върху стъкления плот на бюрото. Една черна видеокасета изпадна от него. Погледнах в плика и извадих лист бяла хартия. С червен маркер и с главни букви бе изписано съобщението:

СКЪПИ ДЖО:  
СПОМНЯШ ЛИ СИ ТАЗИ ВИДЕОКАСЕТА?

ИМАМЕ НЕЙНИ КОПИЯ ЗА ЖЕНА ТИ, ДЪЩЕРЯ ТИ В СТАНФОРД И ПРИЯТЕЛИТЕ ТИ В ХУДОЖЕСТВЕНАТА АКАДЕМИЯ, МУЗЕЯ ЗА ЗЕМЯТА, ОПЕРАТА И АСОЦИАЦИЯТА НА АМЕРИКАНСКИТЕ АДВОКАТИ.

АКО НИ СЪТРУДНИЧИШ. ЩЕ ТИ ВЪРНЕМ ОРИГИНАЛА И ВСИЧКИТЕ КОПИЯ. НЕ СЕ НУЖДАЕМ ОТ ПАРИ. САМО ОТ ТВОЕТО СЪТРУДНИЧЕСТВО. ЩЕ ТИ ОБЯСНИМ ПО-КЪСНО.

ДОТОГАВА СТОЙ МИРЕН И. РАЗБИРА СЕ. НЕ СЕ ОБАЖДАЙ НА ПОЛИЦИЯТА. АКО ГО НАПРАВИШ, ЩЕ СМЕ ПРИНУДЕНИ ДА ИЗПРАТИМ ВСИЧКИТЕ ТЕЗИ КОПИЯ НА ТВОИТЕ ПРИЯТЕЛИ И БЛИЗКИ.

ЩЕ ТИ СЕ ОБАДИМ.

Сложих съобщението и видеокасетата обратно в плика и ги прибрах в чантата си.

Вратите на асансьора се отвориха в празното фоайе. Синди си беше отишла, охраната също я нямаше. Погледнах към часовника си. Била съм горе почти двадесет минути. Синди сигурно е тръгнала да ме търси.

Зачаках до гишето на охраната и си спомних за видеорекордера и телевизора в офиса ми, който бе на отсрещната страна на улицата. Миналата година купих оборудването във връзка с два случая на кражба на запазени права на един от клиентите ми. Меги и Бени трябваше да ме чакат там. С малко късмет можех да успея да видя касетата, преди те да се върнат.

Откъснах лист хартия от регистрационната книга и написах на Синди кратка бележка: „Всичко е наред. В офиса съм. Ела там.“

Добавих адреса на офиса и си написах името.

## ГЛАВА 33

Пристигнах в офиса преди останалите. Запалих лампата, прекосих стаята и включих телевизора и видеорекордера. Измъкнах касетата от черната ѝ обложка, поставих я във видеото и натиснах копчето за включване. Видеорекордерът забръмча, набра скорост и аз седнах на края на бюрото си, за да гледам.

Точките по екрана на телевизора подскачаха и накрая се фокусираха. На екрана бе Синди Рейнолдс. Но не Синди Рейнолдс като „Мис Илинойс“. Не танцуващата степ девойка. Това бе деветстотиндоларовата нощна Синди Рейнолдс с черен сутиен бриджитка, черни ластични бикини, черни дантелени жартиери и колан, на високи остри черни токчета. Тя бе седнала на края на леглото си с кръстосани крака.

Синди отпусна главата си назад с полуотворени очи и прокара пръста си с искрящо черен лак от загорелия си дълъг врат до надигащата се плът между гърдите ѝ. Очите ѝ се отвориха широко и тя засмука пръста си между нацупените си устни. Притвори очи, после ги отвори и бавно извади пръста от устата си.

— Ела тук, Джо — каза тя дрезгаво на екрана. — Синди е самотна.

Косматото мъжко тяло мина пред камерата и излезе от екрана, а после се появи отново в леглото ѝ. Това бе Джо Оливър, облечен с червени слипове и черни три четвърти чорапи.

Щом Синди смъкна червените му слипове, аз станах и превъртях касетата напред с копчето за бавно превъртане. Гледах един ням порнографски филм на бързи обороти, телата се мятаха и търкаляха по леглото. Джо най-накрая се строполи върху нея, пъхтейки като куче. Следващата сцена бе в банята на Синди, като и двамата бяха голи и се виждаха от колената нагоре. Със серия от търкания, сапунисване и опипване сцената в банята завършваше и се пренасяхме в спалнята, където Джо Оливър — бивш председател на Католическото общество за милосърдие в Чикаго — бе легнал разкراчен и гол на леглото.

Синди — сега облечена с дантелен колан и жартиери, чорапи и обувки на високи токове — завърза китките и глезените му за краищата на леглото, като ръцете ѝ трепереха от вълнение. Тя възседна Оливър със задни части към камерата. Джо Оливър се извиваше на леглото като риба на сухо. Отидох до видеото и го спрях. Последното изображение бе на Джо Оливър от брадичката надолу, излегнат отпуснато върху леглото.

Пренавих касетата, сложих я обратно в плика до съобщението за шантаж и ги заключих в куфарчето си. На вратата се почука. Бяха Бени и Меги.

Бени дишаше тежко.

— Поздравления. Къде е Синди?

— Не се е прибрала още. Ще си дойде скоро. Е? — попитах аз.

— Всичко стана като по ноти — отговори Бени. — А при теб? Къде те отведе мършавият мъж?

— До сградата на „Първа илинойска банка“ — отвърнах аз. — Загубих го на тридесет и шестия етаж. Синди сигурно е там горе с охраната.

Не исках да им разказвам за касетата, докато не поговорех със Синди.

— Ами вашият човек?

— Имаш предвид Антонио Росино ли? — попита Меги.

— Така ли се казва?

— Да. Проследихме го до дома му — каза Бени. — Аз и този револвер „Съливан“, ей там.

Меги се засмя.

— Не го изгубихме, нали?

— Госпожа Парнели Джоунс — Бени насочи показалеца си към Меги — трябва да изкара опреснителен курс за закона и правилника за движение по пътищата.

И двамата избухнаха в смях.

— Какво се случи? — попитах аз.

— Мъжът изгаси светлините си и ние го загубихме — обясни Меги. — Бе твърде далеч пред нас.

— След това той включи фаровете си — каза Бени. — Бе се насочил на север, а ние все още се движехме на запад, като всички обикаляхме покрай игрището за голф. После тази луда до мен ми

извика да се държа здраво и запраши направо през игрището, през живия плет и премина диагонално през деветте дупки на игрището. Подскачахме над пясъчни дупки, плъзгахме се по тревата, блъскахме се в малки дръвчета.

— Млъкни, приятелю — каза Меги. — Кажи какъв е краят! Нали не го изпуснахме?

— Не — отвърна Бени. — Следвахме го до дома му.

— Къде живее той? — попитах аз.

— „Парк Ридж“ — отговори Бени и извади сгънат лист хартия от джоба на панталоните си. Разгърна го. — Триетажна къща в квартал „Асбъри“. Адресът е на Антонио Росино.

— Как открихте името му?

— Видяхме го да влиза в сградата — каза Меги.

— Няколко минути по-късно лампите на третия етаж светнаха — рече Бени. — Виждахме го как се разхожда. Аз влязох във фойето и потърсих името му на пощенските кутии.

— Добра работа сте свършили, приятели.

На вратата се почука.

— Рейчъл? — извика Синди.

Отворих вратата и я пуснах да влезе.

— Слава тебе, Господи, ти си добре — каза тя.

— Какво се случи? — попитах аз.

— Мъжът слезе десет минути след като ти го последва. Изчаках още пет минути. Безпокоях се много. Повиках пазача. Той бе сигурен, че си се качила на тридесет и осмия етаж. Аз го уверявах, че е тридесет и шестия. Първо претърсихме тридесет и осмия етаж, а после тридесет и шестия. Господи, бях изплашена до смърт. Изкрещях от радост, като видях бележката ти на гишето.

Бени ни закара със Синди до апартамента ми в четири часа и тридесет минути сутринта. Трите етажа стълби ми приличаха на западния склон на Монт Еверест. Ози ме поздрави с една голяма влажна целувка, очевидно доволен, че най-после съм си вкъщи. Отидох до кухнята да му донеса кучешка бисквита.

Синди ме последва и наля и на двете ни по чаша мляко.



— Аз наистина не изгубих този мъж в банковата сграда — казах аз.

Синди ме погледна объркана.

— Искам ти да си първата, която ще види това — извадих дебелия кафеникав плик от чантата ми. — Той остави това в офиса на Джо Оливър.

Сложих плика върху масата.

Очите на Синди се отвориха широко, щом го взе.

Наблюдавах я, докато изваждаше видеокасетата и бележката.

— О, боже мой! — Тя закри лицето си с ръце и поклати глава. Като ме погледна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Ти гледа ли я?

— Не цялата.

— Бени и Меги?

— Не. Само аз.

— Бедният Джо. Господи, бедният човек.

— Откъде са намерили касетата?

— Не знам.

— Всички твои клиенти ли получават касета?

— Не. Това е допълнителна услуга.

— Кой е снимал това? — попитах, сочейки видеокасетата.

— Аз. Нагласям камерата и двамата да сме на фокус и с дистанционното управление я включвам.

Намръщих се.

— Какво правят клиентите ти с видеокасетите? — поинтересувах се аз, като преодолях вътрешното си нежелание.

Синди присви рамене.

— Предполагам, че ги гледат. Един клиент ми подхвърли идеята да направя моментални снимки на двама ни. Ще се учудиш, като разбереш, колко много от тях искат видеокасети.

— Клиентите отнасяха ли със себе си касетите?

— Разбира се. — Синди ме погледна, намръщи се, а после разтвори широко очи. — О, не!

— Какво? Какво има?

— Касетата на Джо Оливър бе в апартамента ми.

— Кога?

— До края. До експлозията. Или поне до деня, когато заминах на снимки в Дюни.

— Къде?

— В един сейф в стената. Зад една от картините във всекидневната.

— Защо?

— Джо ме помоли да му я пазя. За няколко седмици. Искаше да намери сигурно място. Не желаше да я държи в офиса или в дома си.

— Той единствен ли беше?

— Единствен какво?

— Единствен ли те беше помолил да му пазиш касетата.

— Не. — Синди се намръщи. — Различно е. Никой не оставяше касетата си за постоянно. Повечето от тях ги вземаха със себе си веднага. Но някои ги оставяха за няколко седмици при мен да им ги пазя. Особено ако касетата не беше пълна. Касетите могат да записват два часа. Понякога бяха необходими три сеанса, докато се напълни. Обикновено само за няколко седмици. Господи, Рейчъл! Нима мислиш?

— Вероятно. Добър мотив е. Колко касети имаше в сейфа ти, преди да заминеш за Дюни?

— Може би шест или седем. — Тя поклати глава. — Господи!

— Знаеш ли имената им? — попитах аз.

— Разбира се. Поне на повечето от тях.

— Те истинските имена ли си казваха?

— Разбира се — докачи се тя. — Аз настоявах. Те знаеха моето истинско име и къде живеех. Защо аз да не знам техните?

— Изненадана съм — отговорих аз. — Предполагах, че са използвали чужди имена.

— Някои се опитаха. Но аз веднага познавам кой ме лъже.

Помислих върху това, което тя ми каза.

— Виж — каза тя нетърпеливо, — ако се казваш Том и най-голямата ти мечта е жена да те похвали, че си страшен любовник, няма да я лъжеш, че се казваш Хари или Джо. Освен това те бяха адвокати. Занимаваха се със съдебни спорове. Ти познаваш този тип мъже, Рейчъл. Големи егоисти са. Обичаха да ми се хвалят с победите си в съда. Искаха да ме впечатлят, Рейчъл. Все едно, че изпълняваха

главната роля в някоя пиеса. Щом веднъж ми се доверяха, не се страхуваха да ми кажат истинските си имена.

— Кой още освен Джо Оливър? — попитах аз леко.

Синди можа да назове още двама. Не беше сигурна за останалите. Но и тия двамата, които тя успя да си спомни, бяха мечта за изнудвача: старши съдружник в голяма чикагска адвокатска фирма и съдия в щатския апелативен съд.

— Ужас — изрекох аз накрая. — Попаднали са на главната жила.

— Бедните хора — каза Синди. — Ще бъдат унищожени.

И ти също, помислих си аз. Мръсотия. Всичко наоколо е мръсотия. Съществуваха поне половин дузина видеокасети. До сега професионалният живот на Синди ми изглеждаше като за бавна подробност, несвързана с всичко останало. Видеокасетата бе променила всичко това, бе изкарала наяве истинския характер на работата ѝ. Тя бе решила да промени начина си на живот, да се насочи към друга професия. Какъвто и шанс да бе имала преди, ако касетките видеха бял свят, той ставаше нулев.

— Какво ще правим? — попита Синди.

— Първо трябва да видим дали са откраднали всички касети — отвърнах аз.

— Как?

— Имам човек, който утре ще провери полицейския опис от разследването на апартамента ти.

— Какво представлява полицейският опис?

— Списък на всичко, което полицията е открила в апартамента ти след експлозията. Какво друго имаше в сейфа?

— Малко пари. Бижута.

— Полицейският опис ще ни покаже какво липсва.

— Рейчъл, мисля, че действаме много на своя глава.

— Не много — отвърнах аз. — По-добре, отколкото да седим и да чакаме. Ще се опитам утре да намеря някой да ни помогне. Мисля, че е време Синди Рейнолдс да се върне при живите, поне що се отнася до полицията.

— Както кажеш. — Тя сведе рамене и наведе глава.

— Кой знаеше за сейфа и видеокасетите?

— Само онези, които ме питаха дали знам някакво сигурно място, където да съхраняват касетите си.

Легнахме си в пет и половина сутринта и аз навих часовника да звъни в осем и половина. Срещата ми с Измаел Ричардсън бе в единадесет и половина.

Замислих се за цифрите в ковчега. Шифърът ми бе познат, но не можех да се сетя откъде. Щях да бъда сигурна след срещата ми с Тайрън Хендерсън на другата сутрин.

## ГЛАВА 34

В понеделник сутринта, преди да отида в офиса си, позвъних на детектив Кевин Турели.

— Искаш полицейския опис от експлозията в сградата „Крайбрежна кула“ ли? — попита той. — Би ли ми казала защо, Рейчъл?

— Не мога, Кевин. Поне все още не.

— Добре, ще видя какво мога да направя. Зная, че трябва да имат копие в осемнадесети отдел. Сигурно там има и сведения от заключенията по случая на отдела за бомби и палежи.

— Благодаря ти, Кевин. Особено ме интересува съдържанието на стенния й сейф. Също би ли могъл да провериш дали при вас няма сведения за някой си Антонио Росино?

— Росино, а? Ще проверя.

Мери ми предаде телефонно съобщение за мен още щом влязох в офиса: „Детектив Турели звъня — има информация за вас.“

Набрах номера му. Друг детектив се обади и му предаде слушалката.

Кевин Турели и аз бяхме започнали заедно работа като сътрудници в „Абът и Уиндзър“. Бяхме делили един офис — двадесет и четири годишната дипломантка от Харвардския юридически факултет и четиридесет и четири годишното бивше ченге от западната част на Чикаго, което бе стигнало дотук след завършване на вечерно обучение в Юридическия факултет на университета „Джон Маршал“. Станахме добри приятели.

Кевин остана три години в „Абът и Уиндзър“, преди да се върне отново в Чикагското полицейско управление като детектив за специални поръчения. Постоянно се занимаваше с убийства — „прекрасна професия“, както се изразяваше Кевин.

— Детектив Турели на телефона.

— Здравей, Кевин.

— Здравей, Рейчъл. Имам новини.

— И?

— Първо описа. Имам копие пред мен. Сякаш нищо не липсва. Една перлена огърлица, една златна верижка с голям кръгъл диамант и съответната гривна, два чифта диамантени обеци, един златен часовник марка „Люсиен Пакар“, един пръстен с диамант, един с рубин и три хиляди и петстотин долара в различни купюри, всичките книжни.

Деветстотин долара на нощ носят добър доход, помислих си аз.

— Нещо друго?

— Не. Рейчъл, каква е връзката ти с Росино? Твой клиент ли е?

— Не. Но е лично, Кевин. Откри ли нещо за него?

— Много. Взех досието му. Регистриран е като хулиган още през 1972 година. Една година е лежал в затвора „Джолиет“ през 1983-а за изнудване. Има много лоша слава, Рейчъл. Много лоша слава. Кога ще кажеш какво става?

— Дай ми още малко време, Кевин. — Бъди внимателна.

— Не се притеснявай — казах аз.

— Между впрочем, майка иска да знае какво ще правиш за Деня на благодарността. Тя събира цялото семейство на вечеря и те кани и теб — Кевин Турели бе четвъртият син на майка ирландка и баща италианец. Вечерите на майка му бяха истински международни празници: солено месо, зеле, паста, италиански соден хляб.

— Благодаря за поканата. Кажи й, че ще дойда.

— Добре, дете. Пази се.

В „Абът и Уиндзър“ първо се отбих при Тайрън Хендерсън.

— Тай, имаш ли достъп до фирмения компютър, таксуващ времето на адвокатите?

— Бейби, имам достъп до всичко освен до теб.

— Тайрън — казах аз, като сложих ръце на кръста и поклатих глава.

Той извърна поглед и завъртя стола си към терминала.

— По дяволите — промърмори, докато изписваше кода и натискаше предавателния бутон. После се обърна към мен: — Понататък какво?

Аз му подадох листа с цифрите от дъното на ковчега.

— Разбираш ли какво е написано? Нула, нула, три, две, нула, тире, единица, девет, пет, три.

Тайрън изписа цифрите, така както му ги прочетох на глас. В юридическите фирми на адвокатите се плаща на час. Всеки ден те попълват график, в който записват какво са направили по всяко едно дело и колко време им е отнело. На края на всеки отчетен период компютърът сумира времето, изразходвано за дадено дело, и изпраща разпечатката на съдружника, ръководещ делото.

Всеки клиент на „Абът и Уиндзър“ си има свой петзначен номер. За всеки юридически случай на този клиент (например тъжба, трудов арбитраж, данъчен проблем) му се присвоява отделен четиризначен номер. Ръчно написаните цифри на дъното на ковчега приличаха на номера на даден клиент на фирмата: пет знака за означаване на името на клиента (00320) и четири знака за проблема (1953).

— Май пак е нашият приятел — каза Тайрън и посочи екрана, на който бе изписано следното:

№ 00320 — 1953

КЛИЕНТ: ГРЕЪМ АНДЕРСЪН МАРШАЛ

ПРОБЛЕМ: ЛИЧНИ ВЪПРОСИ

— Пак лотария — рекох аз.

— Да. Той се подиграва с нас, а?

— Има ли някакви записи за таксуването на времето за този проблем? — попитах аз.

— Ако нещо е записано, то ще бъде отбелязано тук.

— Можеш ли да провериш? — поинтересувах се аз.

— Разбира се. — Тайрън изписа няколко команди и натисна предавателния клавиш. За двадесет секунди екранът по тъмня, а после се появи следното:

ТАКСУВАНО ПЪРВИ ПЪТ: 1/29/85

ТАКСУВАНО ПОСЛЕДЕН ПЪТ: 10/4/85

АДВОКАТИ: ЧАРЛС, КЕНТ Р.

ДОДСЪН, ХАРЛАН Б.

ГОЛДБЕРГ, БЕНДЖАМИН ДЖ.

ПЕМБЕРТЪН, КАЛВИН С.

Разучавах написаното.

— Значи тези четиримата са работили по въпроса — казах аз, а погледът ми беше закован върху Голдберг, Бенджамин Дж.

— От 29 януари 1985 година до четвърти октомври 1985 година. — Тайрън посочи четирите имена. — Тези хитреци.

— Можеш ли да ми кажеш върху какво са работили?

Тайрън изписа още няколко команди, натисна предавателния клавиш, а после включи и печатащото устройство.

— Ще извадим записите за изразходваното време на всеки адвокат.

Принтерът забръмча, пое хартията и започна да печата. Спря две минути по-късно. Тайрън се наведе и откъсна четиристраничната разпечатка.

— Заповядай, Рейчъл.

— Благодаря, Тай.

Седнах зад бюрото и разгледах разпечатката. Кал Пембертън бе работил общо 13,2 часа от 29 януари до 15 февруари 1985 година. Кент Чарлс бе таксувал 16,3 часа от четвърти май до двадесет и шести юни 1985 година. Бени — 17 часа в продължение на три дни през август 1985 година. Харлан Додсън бе работил 6,1 часа през първите четири дни на октомври 1985 година. Обясненията бяха неясни, като повечето оправдания за таксувано време. Кент, Кал и Харлан бяха говорили по телефона и се срещали с неназовани хора, преглеждали бяха документи. Бени бе изследвал и писал юридически документи.

Загледах се в разпечатката. Какво знаеше Бени за Ханаан, което не ми бе известно? И защо?



## ГЛАВА 35

— Мистър Ричардсън може да ви приеме сега.

Исправих се.

— Благодаря — казах аз, минах покрай бюрото на секретарката и влязох в офиса на Измаел Ричардсън.

Той бе седнал зад дъбовото си бюро и отбелязваше нещо в бележника. Погледна ме и се усмихна.

— Здравей, Рейчъл. Заповядай, седни.

Седнах.

— Дойдох да ви предам доклада си за случая „Ханаан“.

— Чудесно. — Той се наведе напред и натисна бутон за вътрешна връзка на телефона си. — Джун, не ме свързвайте с никого, докато мис Голд не си отиде.

После се облегна назад на кожения си стол с висок гръб, постави лакти на облегалките и подпря леко брадичката си с юмруци.

— Кажи ми какво си открила.

— За начало — ковчега. Вчера — казах аз.

— Чудесно.

— Вътре имаше кучешки скелет — продължих. — Но съм сигурна, че Грегън Маршал не е заровил вътре куче.

Ричардсън повдигна веждите си в израз на учудване.

— Това е дълга история, Измаел. — Успях да се обърна към него само по малко име.

— Нека да я чуя.

Започнах да му обяснявам какво съм разбрала за разработката за Ханаан на Грегън Маршал през 1985 година. Описах малката брошура на Амброуз Шпрингер — „Лютарията на Ха наан“, връзката ѝ с колежа „Барет“ и предците на Маршал.

Споменах за липсващия речник с допълнителната дефиниция на Ханаан, разказах за спомените на Хелън Марстън за тайните действия на Маршал през 1985 година. Описах четирите вестникарски статии, открити след дешифрирането на кода на файла с името на Ханаан.

Продължих със забележителната година 1985: навършването на триста години от провеждането на първата лотария в Ханаан и тридесет години от ужасната смърт на сестрата и майката на Маршал. Обясних как Маршал е съхранявал данните за Ханаан в компютъра на „Ботълс и Канс“, как е отпечатал съдържанието на файла точно преди да зарови ковчега.

— Маршал е желаел някой да разкрие какво е направил — продължих аз. — Съставил е тази странна добавка към завещанието си, за да принуди фирмата да разследва и евентуално да извърши ексхумация на ковчега. Ние направихме точно това, което той е искал. Само че някой ни изпревари за ковчега.

Измаел Ричардсън стисна брадичката си.

Въздъгнах и се загледах в трите карикатури на стената зад бюрото му, нарисувани с молив и мастило.

— Що се отнася до задачата, основно тя е изпълнена — ако не се интересувате какво наистина е имало в ковчега и дали наистина мистър Маршал си е провеждал своя собствена лотария на Ханаан. Попечителският фонд е излишен. Вие бихте могли да изпълнявате целта на добавката към завещанието, ако семейството желае. Просто ликвидирайте попечителския фонд и платете за постоянна грижа и поддръжка от страна на гробището. Заплаща се еднократна вноска от хиляда долара.

Облегнах се назад и зачаках.

Ричардсън най-накрая прочисти гърлото си.

— Сигурно разбираш, Рейчъл, че аз намирам това... че аз трудно мога да повярвам в тази лотария на Ханаан. Дори ако предположим, че Греъм е участвал в този престъпен план, осъществяването е твърде трудно. Той не би могъл да направи всичко това сам. Как, за бога, би могъл Греъм Маршал да извърши саботаж на самолет? — Ричардсън поклати глава. — Честно казано, не си го представям да се промъква в изоставен склад и да поставя плик, пълен с пари в стар скрин. Абсурдно е.

— Знам. Съгласна съм. Но нека предположим, че Маршал е наел изпълнители. Установил е еднопосочна система за връзка с тях, без те да знаят как да се свържат с него или дори кой е той. Веднъж вече това е правено. Спомняте ли си убийството „Барфийлд“?

Ричардсън кимна. Гледаше през прозореца към езерото.

— Това би изисквало известен капитал. — промърмори той. — Предполагам, че не е било голям проблем за Греъм.

Отново ме погледна.

— Кой е откраднал ковчега?

— Мисля, че е някой от тази фирма, Измаел.

— Кой? — Ричардсън се наведе напред. — И защо?

Обясних му за цифрите на дъното на ковчега и как това ме е довело обратно в „Абът и Уиндзър“, за да попадна на таксуваните записи за изразходваното време по разрешаването на личния въпрос на Греъм Маршал.

— Предполагам, че съществуват два възможни сценария — продължих аз. — При първия един от тези четирима адвокати разкрива какво е извършил мистър Маршал и решава да си присвои мрежата, когато Греъм прекратява действията си. Ако Маршал е подозирал подобно нещо, това би обяснило следата, която е оставил, като е написал тези цифри в ковчега.

Поклатих глава.

— Но при този сценарий възникват проблеми. Ако мъжът реши да използва системата на Ханаан за свои собствени цели, трябва да изчака, докато Маршал почине, и да трепери от страх да не би той да разбере какво е направил. Но откъде този човек би могъл да знае кога ще умре Маршал?

— Той имаше сериозни проблеми със сърцето — каза Ричардсън.

— Знам. Вдовицата му ми каза, че е било вероятно изкуствената му клапа да е дефектна. Но въпреки това той би могъл да поживее още двайсетина години. Дотогава историята за Ханаан ще е отдавна забравена.

— Ти каза, че съществува и друг сценарий — вметна Ричърдсън.

Кимнах утвърдително.

— Вторият е още по-ужасен. Той предполага мистър Маршал да си е имал помощник. Тук, във фирмата. Помощник или последовател, когото той е подготвил. Ако е така, може Маршал да е почнал да се съмнява в него. Сигурно се е тревожел, че последователят му може да използва системата на Ханаан за свои собствени цели. Тогава какво би могъл да направи Маршал, за да го спре? Не може да отиде в полицията, защото ще го обвинят в престъпни действия — дори и да предположим, че ги убеди да му повярват. Вместо това може би

Маршал е оставил ключа към загадката в ковчега с надеждата, че ще разкрием кой е последователят му и ще го спрем, преди да е разиграл ново теглене на лотарията.

Замислих се за момент.

— Може Маршал дори да е заровил в ковчега уличаващи този човек документи.

— Додсън? — промърмори Ричърдсън. — Пембертън? Чарлс? Голдберг?

— Тези четиримата са най-вероятните заподозрени. Или поне трима от тях. Не мога да повярвам, че Бени има нещо общо с това — защото иначе неприятностите на Джо Оливър щяха да са цвете в сравнение с тези на Синди и моите.

Ричардсън бе искрено изненадан.

— Но защо трябва да краде ковчега?

— Не ковчега. Само документите. Който и да го е направил, си е мислел, че документите ще го уличат в престъпни деяния. Може просто да се е страхувал, че разкриването на лотарията на Ханаан ще попречи на по-нататъшните му планове за нея. Той сигурно е разбрал за добавката към завещанието. Щом Маршал почина, той се е промъкнал, разкопал тайно гроба, унищожил доказателствата, за които мислел, че са единствени. Грешката му е, че не е върнал ковчега на мястото му още същата нощ, та когато фирмата го извади, да от крие само кучешкия скелет в него.

Ричардсън се намръщи.

— Харлан Додсън научи за добавката към завещанието преди ограбването на гроба.

— Истина е. Знаеше, че фирмата ме е наела да разследвам случая — казах аз, обмисляйки отново. — Сигурно това го е подтикнало да действа, преди да е намерил скелет, който да сложи в ковчега.

Ричардсън поклати глава.

— Харлан Додсън? Не мога да повярвам. Но не мисля, че е някой от останалите. — Той замълча за момент. — Маршал сигурно би бил първият човек, който ще повярва, че животът е една огромна лотария. Но ако продължи по-нататък, ще реши, че щом човешкият живот се управлява от шанса, човек може и да ръководи късмета.

И двамата замълчахме.

— Ако следваме твоята логика — каза накрая той, — излиза, че Маршал е имал мотив. Това е ужасно и, честно казано, трудно за вярване. Мислел е, че негов прародител е бил от Ханаан, Масачузетс. 1985 година е била от особено значение за него. Но какви са мотивите на последователя му?

— Не знам — рекох аз. — Завист? Власт?

Замълчах за момент.

— Това, което става сега, е твърде далеч от версията на Маршал за лотарията на Ханаан — продължих аз. — Няма никаква връзка със сегашните събития.

Замислих се за малко.

— Това вече не е лотария.

— Тогава какво е?

Поколебах се.

— Предполагам, знаете, че мистър Маршал не е починал в офиса си?

Ричардсън кимна.

Разказах му за претърсването на апарамента ми. Обясних му за опита за убийство на Синди и завърших с писмото за шантаж и видеокасетата на Синди и Джо Оливър.

— Някой навън или тук вътре има седем застрашителни видеокасети и мрежа от изпълнители, годна да действа още години наред и да шантажира хората.

— Боже мой — въздъхна Ричардсън и раменете му се приведоха. — Казваш, че младата дама е жива?

Кимнах в потвърждение.

Лицето на Ричардсън постепенно прежълтя. Пред очите ми той се превърна в един стар човек. Наблюдавах го как драска кръгове на листа пред себе си. Накрая той ме погледна.

— Какво можем да направим, за да го спрем?

— Вие и полицията имате два начина, за да му попречите — казах аз. — Единият е мъжът от метрото, другият са тези четирима адвокати от разпечатката за таксуваното време. Мисля, че трябва да подхвърлите на полицията първата следа. Разкажете им за разработената схема за шантаж, засягаща някои много известни адвокати. Помолете ги да бъдат дискретни и да го държат в тайна. Аз знам името и адреса на мъжа от метрото. Казва се Росино. Бих могла

да бъде добър свидетел. Ще дам показания, които ще са достатъчни на полицията да го арестува. Полицията може да успее да накара Росино да проговори. Тогава той би могъл да опише мъжа, организиран лотарията. Дори Росино да не проговори, полицията може да го задържи в предварителен арест за малко. Да ни даде известно време. Що се отнася до адвокатите — Додсън, Пембертън, Чарлс и ох, Бени, — някой трябва да ги разпита какво са вършили за Греъм през 1985 година. Аз не трябва да съм този човек. Ако някой от тях наистина е замесен, той ще стане подозрителен, ако ги попитам аз. Те знаят, че се занимавам с наследството на Греъм.

Замълчах, като обмислях плана.

— Трябва да измислите разумна причина за въпроса, който ще им зададете. Няколко подвеждащи инструкции също биха свършили работа.

— Как така? — попита той.

— Един от тях трябва да е върнал ковчега обратно и е поставил в него кучешкия скелет. Накарайте го да мисли, че идеята му е сполучила. Трябва сякаш случайно да се изпуснете, че моето разследване приключи. Кажете на Харлан, че може да действа понататък и да ликвидира попечителския фонд, ако семейството е съгласно. — Замълчах за момент. — Вече трябва да върнем Синди Рейнолдс при живите, но тайно. Който и да го е направил, си мисли, че тя е мъртва. Трябва да накараме полицията да я охранява и да си мълчи за нея колкото се може по-дълго.

Ричардсън премисляше нещо. Наведе се напред и натисна копчето за вътрешна връзка.

— Да, мистър Ричардсън — изрече гласът на секретарката.

— Джун, кажи на Ърл Уудс да дойде веднага при мен. После се опитай да се свържеш по телефона с Фред Даниелс в главния офис. — Ричардсън се обърна към мен, като възбудата му нарастваше, докато говореше: — Ърл е административният директор на фирмата. Ще го уведомя, че се опитваме да обхванем делата на Маршал и че искаме да разберем дали времето, което са таксували тези четирима адвокати през 1985 година по личния въпрос на Маршал, не е приписано към сметката на някой клиент. Ще му поискам писмен доклад утре сутринта. Ърл сам ще се досети, че трябва лично да поговори с всеки от четиримата. Ще видим какво ще открие.

Секретарката на Ричардсън звънна, за да му каже, че Фред Даниелс е на телефона. Ричардсън вдигна слушалката и веднага влезе в ролята на управляващ съдружник на „Абът и Уиндзър“. Той постепенно поведе разговора към целта и след няколко шегички и напомняния на Фред Даниелс за трудността при откриването на чиновническите престъпления и желанието на ФБР да се бърка в делата на чикагската полиция и да си приписва заслугите за разкриването на престъпленията попита Даниелс дали може да помогне в един деликатен случай, в който са замесени адвокати, свързани с Демократическата партия. Даниелс се съгласи да говори с шефа на полицията, който да назначи специален човек за този случай.

Ричардсън затвори телефона.

— Ще се обадя на шефа на полицията след половин час — каза той. — Мисля, че това време ще е достатъчно на Даниелс. Имаш ли предпочитания към някой детектив?

Замислих се за момент.

— Какво ще кажете за Кевин Турели? Той е в отдела за разследване на убийства.

Ричардсън кимна и си отбеляза името на Турели в бележника.

— Ще поискам мистър Турели директно да контактува с теб, Рейчъл. Отсега нататък ще ме държиш в течение на всичко. Решен съм да държа под строг контрол този случай. — Той погледна към календара си. — Свободна ли си утре следобед около два часа?

— Мисля, че да.

— Ще запазя сепаре в дневния клуб. Нека да се срещнем там.

## ГЛАВА 36

Прекарах остатъка от понеделнишкия следобед в офиса си, работейки върху други случаи, и писах пледоария. Пол бе се обаждал сутринта, докато бях в „Абът и Уиндзър“. Позвъних му два пъти, но даваше свободно. Спомних си, че срокът за предаване на статията му е понеделник. Чудех се какво толкова се е случило, та се е обаждал в офиса.

Кевин Турели ми се обади този следобед, за да ме информира, че е бил натоварен със случая „Ханаан“. Измаел Ричардсън явно яко бе натиснал в кметството. Почти цял час говорихме за случая. Към края на разговора Кевин реши, че ще арестува Росино късно тази вечер.

Харлан Додсън се обади в пет часа и половина следобед.

— Предполагам, са те уведомили, че разследването приключи?

— Да. Веднага щом ковчегът се намери, мистър Ричардсън реши, че това е достатъчно.

— Отлично. — Чух въздишката на Додсън по телефона. — Бих искал да имам копия на всичките ви бележки.

— Добре.

— Да пратя ли някой да ги вземе днес?

— Дай ми малко време да ги подредя, Харлан. Ще ги донеса в офиса.

— Кога?

— След няколко дни.

— Не може ли по-скоро?

— Не. Много са объркани, а аз трябва да приключвам няколко случая. Ще ги донеса, Харлан. Не се тревожи.

Чух го да въздиша.

— Добре — промърмори той накрая.

— Какво ще правиш сега?

— Не те разбирам.

— Допълнението към завещанието за Ханаан. Ще прекъснеш ли попечителския фонд?



— Говорих с мисис Маршал и съдията. Уверен съм, че ще намерим задоволително решение. Това не ви засяга повече, мис Голд. Ние поемаме случая.

— Окей.

— Донесете всичките си бележки. Фирмата оценява вашата дейност по този случай.

Мери ми махна за довиждане, докато говорехме с Додсън. Тя хвърли вестника си „Сън таймс“ в кошчето за боклук. Аз го извадих и прегледах раздела за лични съобщения в таксито, докато се прибирах към къщи. Нямаше съобщения за Ханаан.

Синди бе напазарувала този следобед. Докато се прибера, тя бе приготвила салата и италианска паста. Предупредих я, че детектив Турели ще дойде утре сутринта, за да я вземе. Помолих я да му разкаже всичко.

След вечеря гледахме мача между отборите на „Кубе“ и „Кардинале“. „Кардинале“ загуби с единадесет точки. Когато мачът свърши, и двете бяхме изтощени. На телефонния ми секретар бяха записани две обаждания на Пол и едно на Бени. Бях твърде уморена, за да им звъня. Синди и аз заспахме в десет и половина вечерта.

Вторник сутринта не се случи почти нищо. Август е отпускарски месец за чикагските адвокати. Повечето от съдиите са във ваканция и голяма част от делата се отлагат до тяхното връщане. Трудно е да получиш ред за даване на показания — особено при случай, в който участват няколко адвокати — заради неизбежната отпускателна на някой от тях.

Сутринта прегледах кореспонденцията си, подготвих се по едно дело за нарушаване правата на запазена търговска марка (като изгледах две видеокасети — материал 1 и 2 в това бъдещо дело — и посетих библиотеката на Чикагската асоциация на адвокатите, за да намеря някои статии, необходими да подготвя речта си за предварителното съдебно заседание следващата седмица).

Мери бе напечатала моите бележки за разследването на случая „Ханаан“, които бях направила вчера. Машинописната версия бе около двеста страници. Тя излезе по-рано на обяд, за да пусне пътьом едно копие в специална пощенска кутия. В сейфа на офиса ми прибрахме оригинала и другия екземпляр. Ако нещо ми се случеше, тя трябваше

да изпрати едно копие на Измаел Ричардсън и едно на детектив Турели. Параноята ми нарастваше застрашително.

Синди се обади от апартамента ми по обяд.

— Как върви? — попитах аз.

— Изморих се. Цяла сутрин бях с двама детективи. Те ме разпитваха за всичко. Предполагам, че зъбните ми отпечатъци все още не са пристигнали, въпреки че те веднага са идентифицирали мъртвия мъж. Освен това са получили доклад, че е изчезнал човек на име Анди Хебнър.

— Те какво смятат да правят? — поинтересувах се аз.

— Помолиха ме през следващите няколко дни да не давам изявления пред пресата. Искат да подебнат малко, като оставят хората да си мислят, че съм мъртва. Един от детективите — Турели, за когото ми каза — се отнасяше бащински с мен. Той се обади на застрахователната ми компания и им обясни всичко, но им каза, че иска всичко да стане дискретно и да бъде запазено в тайна през следващите няколко дни.

— Какво стана после?

— Един от детективите ме докара обратно дотук, за да си взема дрехите. Ще трябва поне месец, за да се поправи апартаментът ми. Застрахователната компания ще плати за всичко това. Полицията ще ме настани в хотел „Парк Хаят“ под измислено име. Няколко цивилни ченгета ще дебнат в хотела през следващите дни.

— Звучи добре.

— Ще ти се обадя от стаята веднага щом се настаня.

— Моля те, направи го.

— Рейчъл, не мога да спра да мисля за всичко, което направи за мен.

— Ще ми липсваш като съквартирантка. И на Ози също.

— Чуй, веднага щом се настаня в хотела, ще гледам да се измъкна и да ти помогна по случая „Ханаан“.

— Не си и помисляй за това, Синди. Най-доброто, което и двете можем да направим, е да сътрудничим на ченгетата. Те поемат разследването. Обади ми се довечера.

Веднага щом затворих телефона, на вратата се почука. Бе детектив Кевин Турели.

Носеше плик с храна от ресторантите „Макдоналдс“.

— Донесох обяда — каза той. Кевин Турели бе едър мъж със среден ръст. Имаше кръгло, червендалесто лице и посивяла коса.

— Великолепно. Умирам от глад.

Той седна и започна да вади нещата от плика.

— Сандвич със сирене, пържени картофи... млечно-шоколадов шейк и... ябълков пай.

— Да не се опитваш да ме угоиш, Турели?

Той се подсмихна.

— Няма нищо по-лошо от кльоцава жена. Мама мисли, че си само кожа и кости.

Когато вчера се срещнах с него, и двамата се съгласихме, че първата ни стъпка трябва да бъде арестът на Росино — мъжа от метрото.

— Взех заповедта за арест вчера и снощи го хванахме в апартамента му — каза Кевин. — Обвинихме го в убийство и шантаж. Оставих го цяла нощ в дранголника и тази сутрин започнах да го разпитвам.

— И?

Кевин се позасмя.

— Започна да пее. Когато стана ясно, че знае много, му подхвърлих мухата, че признанията ще му донесат имунитет. Бях с полицаи, помощник-адвокат и стенограф досега при него, за да дава показания. Той поиска адвокат.

— Какво каза той?

— Призна, че е откраднал видеокасетите от сейфа на Синди Рейнолдс. Бе твърде уклончив за експлозията. Мисля, че ще си признае и за това. Вчера отделът за борба с бомбите и тероризма намери част от часовников механизъм в апартамента на мис Рейнолдс зад фурната. Изглежда, момчетата от отдела вече могат да докажат, че след като часовниковият механизъм е бил поставен, някой е отворил външната врата. Тридесет минути по-късно — бум, бум, бум.

— Кой е наел Росино?

— Кълне се, че не знае. Разказа ми за изработената система за връзка с алтернативни места за среща. Твърди, че никога не се е срещал с човека или хората, които са на върха, и не знае как да се свърже с тях, ако му е необходимо.

— А тези, с които е работил?

— Явно са били четирима. Росино мисли, че отначало е имало шестима, но другите двама са се отказали или починали, или просто са се преместили някъде другаде. Росино не знае със сигурност. Той дори не може да каже имената на останалите трима изпълнители, въпреки че е работил заедно с тях по другите проекти на Ханаан. Такива са били правилата. Без имена:

— Колко е продължило всичко това?

— От 1985 година. Два-три пъти оттогава. Веднъж или два пъти на година. Всеки път си е получавал по четири или пет хиляди долара. В брой. Било е допълнителна работа за него. Както ти казах, той е измамник и лъжец.

— Четиримата как са се свързвали един с друг? — попитах аз.

Кевин махна капачката на шейка си и отпи голяма глътка.

— Росино твърди, че началното място за среща всеки път се мени. Понякога е пощенска кутия. Понякога е сейф на гара „Грейхаунд“. Може да бъде и пощенска кутия в изоставена жилищна сграда. Всеки път Росино е бил куриер, а следващото място за среща се е определяло в плика, който е носил. В него е имало инструкция за работата и идентификационен номер на онзи от хората на Ханаан, натоварен да я свърши. Понякога работата е била да се залепи плик с пари на дъното на един скрин в запуснат склад. Не те лъжа, Рейчъл, такава е била една от задачите на Росино. Тогава друг от изпълнителите на Ханаан е бил куриер и е предал пакета. Инструкциите били да се предаде пликът на Ханаан 6. Затова куриерът е дал съобщение във вестник „Трибюн“, нареждайки му да се срещнат в дадено време и час, обикновено след полунощ. Такова е било другото правило на Ханаан: Да се свързва с останалите чрез вестникарски съобщения и да се предават пакетите в метрото.

— Защо чрез лични обяви?

— Може би главният шеф е могъл по този начин да ги контролира. Този мъж се среща с Ханаан 6 — който е Росино — в метрото и му предава пакета. После куриерът се връща в началната точка, за да си прибере парите. Росино взема пакета, който съдържа инструкцията за работа, плика, който трябва да залепи в скрина, и специално за този случай — ключа за пощенска кутия близо до къщата. Две седмици по-късно, след като Росино приключва работата си, парите го чакат в пощенската кутия. По-нататък той е задължен

поне веднъж седмично да проверява пощенската си кутия. Прави го, докато получи друг плик. Това отнема понякога месеци. Когато стане, изпълнява ролята на куриер за другите изпълнители на Ханаан и им предава пакета на някоя станция от метрото. — Кевин спря за момент, за да си допие шейка. — Хитро, нали?

— Какво са извършили за Ханаан?

— Росино се кълне, че не си спомня повечето от задачите. Но някои са били ужасни. Миналата година е трябвало да ограби един адвокат. Да го набие и да го ограби. Спомня си за още един случай от края на 1986 година. Трябвало е да проникне в един от юридическите офиси на „Бентли и Сингър“, да изнесе цяло чекмедже с документи и да постави два лъжливи информационни файла в кореспонденцията на фирмата.

— Боже Господи, казваш, че това е било нарочно?

— Защо? — попита Кевин.

— Не си ли спомняш този голям скандал? Съдията Хенли нареди на „Бентли и Сингър“ да представят няколко експертни доклада по средата на процеса. Оказа се, че документите са били унищожени.

Кевин извика:

— О, да. Сега си спомням. Не изправиха ли Бил Бентли пред дисциплинарната комисия на Илинойския върховен съд?

— Отнеха му разрешителното за шест месеца — отвърнах аз. И двамата замълчахме за момент. — Знае ли Росино къде ще е следващата среща? — попитах аз.

Кевин кимна.

— Не би трябвало да го знае, но е надзърнал в плика. Ще бъде в отделение на гара „Юниън“. Наблюдаваме го.

Помислих върху това, което ми каза.

— Може да отнеме месеци — казах аз. — Който ръководи играта, не я провежда повече от три-четири пъти годишно.

— Ами положението на Джо Оливър? — попита Кевин. — Дали няма отново да се обърнат към него?

— Може би. Но нашият изнудвач може да реши да поизмъчи малко Оливър. Можеш ли да си представиш ужаса на Оливър, ако получи тази видеокасета и бележката?

— Като че ли ти е жал за него?

— Бедният човек — промърморих аз. — Какво ще правим сега?

— Целта ни е водачът. Не трябва да го изплашим, иначе той ще се скрие и повече няма да чуем нищо за него. Ще запазим колкото се може по-дълго в тайна арестуването на Росино. Но не можем вечно. Росино има много приятели. Те ще вдигнат врява до небесата дори ако му предложим имунитет.

Мис Рейнолдс е записана в хотел „Парк Хаят“ под измислено име и около нея има денонощна охрана. Но това също не би могло да продължи вечно. През следващите няколко дни трябва да направим нещо, Рейчъл, или ще изпуснем голямата риба.

Проверих часовника си.

— Трябва да се видя с Измаел Ричардсън и да разбера докъде е стигнало неговото разследване. Ще ти се обадя по-късно, Кевин.

— Окей. Но внимавай, Рейчъл. Неприятен случай е. Не може със сигурност да кажеш кой ти е приятел.

— Ще внимавам.

Докато пътувах към фирмата, се молех разследването на Измаел Ричардсън да е разкрило кой е изнудвачът. Нямах да се успокоя, докато това не свършеше.

## ГЛАВА 37

— Полицията не знае кой е — казах аз на Измаел Ричард сън. Току-що бях му предала каквото научих от Кевин Турели. Седяхме един срещу друг на масата в едно малко сепаре до главния ресторант на дневния клуб.

— Какво откри Ърл Уудс? — заинтересувах се аз.

Ричардсън бръкна в джоба на самото си и извади сгънат лист хартия.

— Бележките му показват, че има връзка между това, което всеки от адвокатите е правил, и една от онези вестникарски статии. Кога онова семейство е намерило парите в скрина?

— Около 12 септември — отвърнах аз. Вече бях научила датите на статиите наизуст.

— Мистър Голдберг е проучвал през август 1985 година правата на намерилите съкровище.

— Охо! — учудих се аз. Откриването на съкровище бе стар термин, който обикновено се използваше, когато някой друг, а не собственикът намереше заровени ценности. Сега този термин означаваше злато, сребро или пари, намерени на скрито място. За да се квалифицират като намерено съкровище, парите трябваше да са скрити от толкова време, та вероятността истинският им собственик да е починал да е достатъчно очевидна. Например в случая с парите, намерени залепени към дъното на чекмеджето на скрина.

— Какво беше заключението на доклада? — попитах аз.

Ричардсън погледна в бележките си.

— Очевидно мистър Голдберг е намерил законова разпоредба в щата Илинойс, отнасяща се за този въпрос. Открилият съкровището трябва да го обяви и да даде показания в съда, а после служител от кметството е задължен в триседмичен срок да пусне обява за това в местен вестник. Ако истинският собственик не се обади в продължение на една година, съкровището става собственост на намерилия го.

— Облагодетелстване на откривателя — заключих аз. — Значи Греъм е искал да бъде сигурен, че семейството, купило скрина, ще може да задържи парите. Докладът на Бени е потвърждавал това.

Ричардсън кимна.

— Очевидно.

— Какво друго? — попитах аз.

— Кент Чарлс няколко пъти се е срещал с фирмата „Барнаби и Луис“, за да ги разпитва за техните секретни процедури за конкурса за красотата.

— Конкурса за красотата?

— „Барнаби и Луис“ са пресмятали гласовете на съдиите на конкурса за красотата „Мис Съединени щати“ през 1985 година. Кент Чарлс твърди, че е предал на Греъм доклад за всички секретни процедури.

— Умно — потвърдих аз.

Ричардсън се усмихна.

— Ърл Уудс бе много горд с това, защото „Барнаби и Луис“ бяха един от най-големите клиенти на Греъм. Ърл мисли, че можем да ги накараме да платят времето на Кент Чарлс.

— Какво е правил Кал Пембертън? — попитах аз.

— Калвин Пембертън си припомня, че имал редица срещи с хора от издателството „Атина Пъбликейшънс“.

— Хората с печатната грешка — казах аз.

— Точно така. Но Пембертън не може да си спомни каква е била целта на тези срещи. — Ричардсън въздъхна. — Ърл направи интересно откритие в офиса на Калвин.

— Какво?

— Липсващия речник на Греъм. Бе до компютъра на Калвин.

— Кал ли го е взел?

— Каза на Ърл, че предния следобед търсел речник и намерил този върху една отворена кутия в офиса на Греъм.

Истина ли беше това за липсващия речник?

— А какво е записано в бележките ви за Харлан Додсън? — попитах аз накрая.

— Той смътно си спомня, че е имало нещо общо с летището „Мидуей“. Братът на Додсън е летец. Пилотира самолет на голяма компания, регистриран в това летище. Греъм Маршал е поискал от



Додсън да получи информация от брат си. За съжаление Додсън не може да си спомни от какъв характер е била.

Прегледах бележките на Ричардсън.

— Прав сте. Датите съвпадат — заключих аз. — Всеки адвокат е изпълнил задачата си около месец преди да се случи събитието. Какво ли им е казал Маршал? Как ли ги е накарал да работят по тези въпроси?

— Съдружниците правят това нещо през цялото време. На Греъм не му е била необходима специална причина, за да възложи на адвокатите да работят върху негова лична задача. — Ричардсън се изправи и се приближи до прозореца. Обърна се към мен: — Вече знам какво е правил Маршал. Това, което искам да разбера, е кой го върши сега. Дали не е някой от моята фирма?

— Мисля, че е така — отвърнах аз.

Ричардсън ме погледна втренчено.

— Той трябва да бъде спрян. Какво предлагаш?

Замислих се.

— Нямаме много време — изрекох накрая. — Щом разбере за ареста или че Синди е жива, ще усети, че някой е попаднал на следите му. Ако се скрие, никога няма да го намерим. Нека да се срещна още веднъж днес следобед с Кевин. Може би и със Синди. Ще видим дали няма да измислим нещо.

— Уведоми ме. Искам да съм в течение.

На път към офиса си срещнах Кент Чарлс и Кал Пембертън по улица „Кларк“ близо до кметството. И двамата носеха дипломатически куфарчета.

— Как си, Рейчъл? — попита Кент.

— Добре — отвърнах аз. — От съда ли се връщате, момчета?

Кент кимна утвърдително.

— Започнаха предварителните заседания.

Кал си прочисти гърлото.

— Чух, че си привършила работата си по наследството на Греъм Маршал.

— Да — отговорих аз. — Мисля, че мога да ви се доверя, момчета. Как разбрахте върху какво работя?

— Харлан Додсън ми го спомена тази сутрин — обясни Кал и сведе очи.

Кент се подсмихна.

— Е, разкри ли се тайната?

— Най-накрая — отвърнах аз. — Въпросът е приключен.

Кент се усмихна.

— Помогнах ли ти с нещо?

— Малко — казах аз и намигнах. — Но не достатъчно, че да си разделяме моя хонорар.

— Можеш винаги да ми се отплатиш, ако позволиш да те поканя на вечеря — каза Кент. — Какво ще кажеш за тази неделя? Може би ще излезем да се поразходим с моята лодка следобеда и после да вечеряме заедно.

— Велико! — отвърнах аз. Трябваше да се държа, сякаш всичко си бе постарому.

Кент се подсмихна.

— Отлично. Ще ти се обадя. Можем да излезем с лодката около три часа следобед.

— Звучи примамливо. Ще се видим по-късно, момчета — допълних аз.

— Пази се, Рейчъл — рече Кент. — Ще се видим в неделя.

Докато се отдалечавах, чух Кал Пембертън да пита Кент.

Чарлс: „Каква тайна?“ Не успях да доловя отговора.

## ГЛАВА 38

Обадих се на Кевин Турели и на Синди от моя офис и си определихме среща в хотелската ѝ стая в шест часа вечерта.

— Трябва да измислим бързо някакъв план за действие — казах на Синди. — Може четири глави да родят нещо повече от една.

— Чудесно. Полудявам от скука. Ченгетата не ме пускат да изляза от стаята.

— Който и да го е направил, трябва да е знаел, че в сейфа зад картината съхраняваш видеокасети — обясних аз. — Имаме четирима заподозрени.

За момент Синди замълча, после поиска имената им.

Казах ѝ ги.

Последва още една пауза.

— Кал Пембертън — рече тя.

— Пембертън?

— Да. Два пъти. Преди около година.

— Някой от другите?

— Мисля, че не, Рейчъл.

— Откъде Кал Пембертън е узнал твоето име?

— Твърдеше, че някой от фирмата му го дал.

— Каза ли ти кой?

— Може и да е. Не си спомням.

— Имала ли си други клиенти от „Абът и Уиндзър“?

— Мисля, че не, Рейчъл. Греъм и Кал.

— Какво си спомняш за Кал?

— Достатъчно. Беше истински мръсник.

Почувствах как се смразявам.

— Как така?

— Имаше двойствен характер. Втория път, когато бях с него, беше коренно различен от първия.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами първия път беше много покорен. Имаше трудности да го направи. Да се любим, нали разбираш. Отне му много време. После, след първия път, той ми зададе много въпроси. Не за секса. Бе твърде любопитен относно търговската страна на моята работа. Как си намирам клиентите, колко плаща всеки, как плащам данък общ доход. Такива неща.

— Попита ли те за видеокасетите и къде ги пазиш?

— Не съм сигурна. — Синди замълча за момент. — Не мога да си спомня, но няма да се учудя, ако го е направил. Разпита ме за всичко.

— Поиска ли ти своя собствена видеокасета?

— Не. Не снимахме с видеокамера.

— А какво стана втория път?

— Бе толкова ужасно. Опита се да ме върже и се държа грубо. Бе напълно различен човек. Казах му, че не върша подобни неща. Той се разяри, опита се да ме върже отново. Преборих се с него и го изхвърлих. Бях се уплашила. Казах му, че повече никога не искам да го виждам. — Тя направи пауза. — И не съм го виждала.

Помислих си, че това е решението на загадката. Кал Пембертън?

— Добре, аз ще дойда около шест часа следобед — съобщих аз. — Дотогава, Синди.

Мери подаде глава в моя офис и ми предаде цял куп телефонни съобщения.

— Една от секретарките на мистър Ричардсън се обади, за да събщи, че той ще закъсне няколко минути. Бени Голдберг също се обади. В офиса си е. Звъня и Пол Мейсън.

— Благодаря — казах аз. Пол можеше да почака. За толкова много неща трябваше да се тревожа, та не можех да мисля за него. Бени Голдберг? Поклатих глава. Не можеше да е Бени. Набрах телефонния му номер.

Той вдигна слушалката и отговори както обикновено:

— Говори ми.

— Здравей.

— Рейчъл. Какво се е случило, момиче?

— Не много — отговорих аз.

— Нещо ново?

Но как бих могла да бъда сигурна?

— Не още — казах аз. — В момента е затишие.

— Какво става с мъжа от метрото? Росино? Нали някой щеше да говори с него?

— Може би.

— Ти и аз можем да го свършим, Рейчъл. Нека да видим дали ще проговори.

— Не знам. Твърде опасно е.

— Да. Сигурно си права. Чух, че вече са приключили случая „Ханаан“.

— Вчера предадох доклада си на Измаел — отвърнах аз.

— Сега, когато ковчегът се намери, предполагам, че са удовлетворени.

— Нещо за другата гробищна кражба?

— Вероятно вандали — казах аз, следейки реакцията му.

— Да, може би трябва да мируваме през следващите няколко дни. Ще пътувам извън града в четвъртък. Връщам се късно в петък. Ще присъстваш ли на погребението на хипопотама в събота?

— Да.

— Можем да се опитаме да измислим нещо след погребението. Или все пак трябва да съобщя на полицията. За Синди. Тя не може вечно да стои мъртва.

— Къде ще ходиш? — попитах аз.

— В родния ти град.

— Сейнт Луис?

— Да. Ще прегледам документите и ще разговарям с техния експерт-инженер в петък. Имам страхотна информация за него, свързана с наркотици. Ще го разбия при даването на показания.

— Как вървят нещата във фирмата?

— Това ще ти хареса, Рейчъл. Тия момчета като лешояди се нахвърлят върху мършата. Ърл Уудс тази сутрин дойде при мен и ме разпитва какво съм правил за Греъм Маршал по един случай отпреди няколко години. Искат да разберат дали не могат да накарат някой клиент да плати това време. Можеш ли да повярваш?

— Какъв случай?

— Нещо за изоставената собственост. Маршал ми разказа, че едно от децата му е намерило бижута или нещо подобно. Искаше да

знае дали може да ги задържи. Съобщих на Ърл Уудс, че няма да успее да накара някой клиент да плати.

Не виждаш ли връзката, Бени?

— Приятно прекарване в Сейнт Луис — пожелах му аз.

— Ще се видим в събота.

— Трябва да накараме този човек да излезе от сянката — каза Кевин Турели на Синди и мен. Бяхме седнали около масичката в хотелската стая на Синди. — Така, както го виждам, мисля, че имаме на разположение два или три дена. След този срок вероятността да разбере за ареста на Росино е твърде голяма.

Синди стана права и отиде до прозореца с ръце, пъхнати в предните джобове на новите си джинси. Тя се обърна към нас и каза:

— Сега той работи с грешна информация. Мисли, че съм мъртва и никой не знае, че е откраднал видеокасетите. Той предполага, че Джо Оливър е получил изнудваческото писмо. Не знае, че Росино е арестуван и си е признал. Може да използваме това срещу него.

— Трябва да измислим как — рече Кевин. Той стана прав, свали си спортното сако, закачи го на облегалката на стола и отново седна. В подраменния кобур носеше пистолет. — Не мога да го разбере този човек. Да пребие Бил Бентли, да му открадне документите! А сега и това изнудване.

Кевин поклати глава.

— Но не изнудване в обикновения смисъл на тази дума — допълних аз. — Той не иска пари от Джо Оливър. Просто иска да го смаже.

Синди каза:

— Той иска да смаже всички. Този мъж мечтае за власт. Власт, за да се разпорежда с живота на хората. Повярвай ми, имала съм вземане-даване с много жадни за власт адвокати. Те обичат да контролират — клиентите си, свидетелите, съдиите, другите адвокати. — Тя поклати глава. — Трябва да разберем върху кого иска да упражнява контрол този изнудвач.

Отговорът дойде веднага.

— Измаел Ричардсън — отвърнах аз. — Разбира се! Ако нашият човек е адвокат в „Абът и Уиндзър“, той знае, че Измаел Ричардсън

притежава върховната власт: управляващ съдружник на фирмата е.

— Мисля, че си на прав път, Рейчъл — каза Кевин.

Синди седна на леглото и се намръщи.

— Сигурно. Но как бихте накарали Измаел Ричардсън да се включи в играта?

— А какво ще кажете за това? — Идеята ми се оформяше, докато говорех. — Джо Оливър е получил писмото и е отчаян. Поставете се на неговото място. Как може той да спре този човек? Само ако срещу касетата му предложи друга, още по-ценна.

Погледнах към Синди.

— Видеокасета на Измаел Ричардсън с теб.

— С мен? — попита Синди.

Кевин се намръщи.

— Не зная.

— Синди е мъртва, нали? — обясних аз. — Загинала е при експлозията, доколкото той знае. Затова касетка със Синди не би могла да бъде фалшификат.

— Аз и Измаел Ричардсън? — учуди се Синди.

— Ричардсън никога няма да се съгласи — пророкува Кевин, стана прав и се отпрати към прозореца. — Никога. По никакъв начин. Забрави го.

— Но Измаел няма да прави нищо в действителност — казах аз. — Не разбирате ли? Джо Оливър предлага сделка на изнудвана и го изкушава, като му предоставя откъс от видеокасета. Само началото. Синди е в леглото и моли Измаел Ричардсън да дойде при нея. И после касетата свършва. Това е просто примамка. После Джо се уговаря с човека, че ако иска останалата част, ще я получи срещу оригиналната касета на Синди и Джо. Ако изнудвачът се хване на въдицата, може да го арестуващ, докато става размяната. Не разбираш ли? Бихме могли да снимаме видеокасета още тази нощ тук. — Синди и Кевин ме погледнаха втренчено. След малко Синди се засмя.

— Това може да проработи — рече тя.

Кевин поклати глава.

— Не е логично. Поставете се на мястото на Джо Оливър. Така ще постъпи и нашият човек. Откъде Джо ще е сигурен, че ще му върнат всичките копия от касетата заедно с оригинала? Какви гаранции има Джо, че нашият човек ще бъде коректен в сделката?

— Джо не знае — потвърдих аз. — В това се крие и прелестта му. Не разбирате ли? Джо не може да бъде сигурен, че изнудвачът няма да си съхрани едно копие. Затова той ще настоява размяната да се извърши лично. Така ще може да разбере кой е изнудвачът. После Джо също ще изчака. Нашият човек не може да използва касетката на Джо, без да се разкрие. И тогава нашият човек ще пусне копието на Джо в действие. Прилича на мексиканска история.

— Не е лошо — подкрепи ме Кевин.

Синди вдигна нагоре двете си ръце.

— Почакайте малко. Откъде Джо Оливър ще има касета за Измаел Ричардсън с мен? Няма ли нашият човек да се учуди на това?

Кевин поклати глава.

— Ами — каза той. — Той ще е подозрителен, ако знае, че си жива. Докато мисли, че си мъртва, ще счита, че касетата е автентична. Дори няма да се чуди откъде я има Джо. И преди съм се срещал с изнудвани. Смятат, че и другите хора имат такива наклонности. А нашият човек явно знае, че Джо Оливър е дялан камък. Вероятно той е осведомен, че Джо Оливър я е купил от теб или я е измъкнал от скривалището, докато е бил по-рано в апартамента ти. Може пък да реши, че по погрешка си дала на Джо тази касета. Повярвай ми, ако не грешим по отношение на нашия човек, той ще се нахвърли върху касетата, без да се интересува как Оливър се е сдобил с нея.

— Вероятно си прав — съгласи се Синди.

Кевин поклати глава.

— Почакайте за момент. Щом направим касетата на мистър Ричардсън и Синди, как ще се свържем с нашия човек?

Не можех да измисля.

— Аз знам — възкликна Синди. — Имаме четири заподозрени. На всеки от тях ще изпратим по една касета с кратко съпроводително писмо, че истинската е у нас.

Премислих тази идея.

— Няма да стане — отвърнах аз. — Откъде Джо ще знае на кого и на какъв адрес да изпраща бележките? Откъде ще знае кои са заподозрените? Ако изпрати бележката точно на нашия човек, това ще го подплаши. Ако не го улучи, другият може да покаже на нашия човек писмото и бележката, която са му изпратили. „Погледни тази странна



бележка, която получих“ — ще каже вероятно получателят на нашия човек, който веднага ще разбере, че това е клопка.

Синди се излегна назад в леглото си и скръсти ръце под главата си.

— По дяволите — каза тя.

Кевин се облегна на стола си и се загледа в тавана.

— Разбира се! — извиках аз. — Вестникарската колона за лични съобщения. Той ще даде обява във вестниците. Лична бележка за изнудванч, който и да е.

Синди седна на леглото.

— Харесва ми.

— Мислиш ли, че нашият човек следи колонките с лични съобщения? — попита Кевин.

— Ако имаме шанс, трябва да я чете — отговорих аз. — Преди всичко това е начинът, по който изпълнителите на „Ханаан“ се свързват един с друг. Вероятно той проверява тези колонки, за да се увери, че подчинените му сами не са започнали бизнес.

Най-накрая Кевин се усмихна.

— Харесва ми — каза той.

— И на мен също — твърдеше Синди. — Хайде да напишем писмо на този негодник.

Телефонът започна да звъни. Кевин го вдигна.

— Здравейте. Добре, пуснете го да се качи. — Той затвори телефона и се обърна към нас: — Измаел Ричардсън се качва при нас.

Кевин изчака в хола, докато обяснявах на Измаел Ричардсън нашия план.

Той не каза нито „да“, нито „не“.

— Как предлагаш да му подхвърлим в ръцете тази касета?

— Все още не знам — отговорих аз. — Трябва да измислим място за среща и да дадем координатите му във вестникарската обява.

Измаел се обърна към Синди:

— Какво мислите за това, млада госпожице?

— Този мъж се опита да ме убие, мистър Ричардсън — каза Синди. — Уби двама души в моя апартамент. Насилствено влезе в апартамента на Рейчъл и едва не уби кучето ѝ. Сега се опитва да унищожи Джо Оливър, а после ще ме унищожи и мен на процеса. Ще

разруши бъдещето ми. Мисля, че планът на Рейчъл може да проработи. Готова съм да опита ме, сър.

Измаел кимна бавно.

— Не знам какво друго бихме могли да направим — казах аз. — Никога няма да се виждате на екрана. Само Синди ще говори. Тя ще спомене само вашето име.

Измаел потърка брадичката си. Синди и аз чакахме мълчаливо. Най-накрая той стана прав и се приближи до телефона. Набра някакъв номер.

— Джун — каза той. — Ще бъда в 555–2020 до десет вечерта. Това е стая 847. — Все още на телефона, той се обърна към мен и въздъхна: — Все едно, че за малко съм се оженил.

## ГЛАВА 39

Кевин беше уредил полицията да достави видеооборудване в хотела и бе изпратил една полицайка да подбере секси-облекло за Синди. Тя се бе върнала преди петнадесет минути с кутия от „Маршал Фийлд“. Синди инсталира видеокамерата в единия край на леглото и сега беше в банята. Измаел седеше на дивана и си играеше с копчето на маншета си. Кевин Турели чакаше в хола. Както се бяхме разбрали, аз щях да бъда свидетел на процедурата и да снимам с камерата. Нямаше да има никой друг в стаята освен Измаел и Синди.

Вратата на банята се отвори. Синди стоеше на прага с боси крака. Носеше полупрозрачно червено, изрязано високо над бедрата боди, с черен жартуер на лявото бедро.

— Е — каза тя, като се завъртя бавно. Отзад бодито бе изрязано дори още повече, откривайки изцяло задника ѝ. Отпред зърната на гърдите и пъпът ѝ се виждаха през тънката материя. Тя погледна надолу и каза:

— Можех да използвам още по-секси дрехи. — Няколко руси къдрави косъмчета стърчаха от двете страни на долното V на бодито.

— Изглеждаш супер — казах.

Синди се протегна обратно към банята, взе една огромна кърпа и я уви около тялото си като саронг.

Измаел се изкашля.

— Готово ли е всичко? — попита той.

— Така мисля — казах аз и се обърнах към Синди: — Това ли е бутонът за включване?

Тя кимна.

— Провери дали съм в кадър, преди да го натиснеш.

— Какъв е сценарият? — попита Измаел, все още седнал на дивана, като се опитваше да изглежда спокоен.

— Отначало Синди ще е сама на леглото — казах аз, гледайки камерата. — Ще говори с лице към обектива за това колко е самотна,

след това ще спомене твоето първо име и ще те помоли да дойдеш при нея. В този момент аз ще спра камерата.

Измаел се намръщи.

— Нали искаме да сме сигурни, че правилно залагаме стръвта?

Той, изглежда, се посъвзе.

— Линдън Джонсън веднъж ми бе казал, че най-добрият начин да унищожиш някого, е да го хванеш в леглото с друг мъж или с животно. Май ще трябва да зачертая животните. Все пак аз съм член на управителния съвет на зоологическата градина. — Той се усмихна. — Ако искаме обаче да сме сигурни, че стръвта ще бъде захапана, би трябвало да сложим още един мъж на леглото до мис Рейнолдс.

Десет минути по-късно бяхме готови да снимаме. Синди седна в средата на леглото, китките ѝ бяха оковани в белезници отпред, една от тънките връзки на бодито, паднала от лявото рамо, откриваше лявата ѝ гърда. Тя държеше втори чифт отворени белезници в лявата си ръка. До нея на леглото седеше полицаят от Чикаго Томас О'Брайън — едър, с лунички по лицето млад мъж, който беше поставен като охрана в съседната хотелска стая. Той беше облечен в пълна униформа и се опитваше да изглежда спокоен.

— Готови ли сте? — попитах нервно, взирайки се във визьора. Синди беше в средата на кадъра; офицерът О'Брайън — от лявата ѝ страна. Никога не бях очаквала, че ще дебютирам като режисьор на порнофилми.

Синди кимна, гледайки надолу.

— Камера — казах аз, като натиснах бутона за включване.

Синди погледна бавно нагоре с широко отворени очи. После облиза с език устните си.

— Измаел — каза тя с дрезгав глас, — офицер О'Брайън казва, че съм била много непослушна. Той казва, че трябва да бъде наказана, защото съм толкова лошо момиче. — Тя вдигна високо окованите си китки, под които се клатушкеше вторият чифт. — Офицер О'Брайън казва, че палавите момичета трябва да бъдат пляскани. — Тя затвори очи и после бавно отново ги отвори. — Ела насам, Измаел. Напляскай ме.

— Дотук — казах аз, като изключих камерата. — Перфектно.

— Ето. — Синди подаде ръцете си в белезници към О'Брайън. — Свалете ги от мен.

Офицерът извади ключа от колана си и отвори белезниците. Синди стана от леглото и бързо отиде в банята. Тя тръшна вратата след себе си.

— Това е — казах аз на О'Брайън.

— Удоволствието беше мое, лейди — усмихна се той широко.

— Ако продумате за това и една дума на някого, мистър О'Брайън — каза Измаел, — аз лично ще се погрижа да ви преместят в нощната смяна на летище „О'Хеър“.

Очите на О'Брайън се отвориха широко.

— Разбирате ли ме? — попита Измаел.

— Да, сър. — О'Брайън излезе.

Кевин промуши глава в стаята.

— Добре ли мина?

— Идеално — отвърнах аз.

— Къде е Синди?

— Преоблича се — казах аз. — Остави ни за няколко минути сами, Кевин. Става ли?

— Разбира се. Ще чакам отвън.

Измаел и аз прегледахме два пъти видеозаписа на малкия екран във визьора на камерата. Изглеждаше добре.

Измаел ме наблюдаваше, докато се опитвах да демонтирам видеооборудването. Не можех да откача камерата от триножника.

— Рейчъл — каза той и хвърли поглед към затворената врата на банята, — може би трябва да говоря с нея.

— Не. Аз трябва да говоря — отвърнах. — Би ли изчакал навън?

Точно тогава вратата на банята се отвори. Синди беше отново облечена в своите сини дънки и памучна розова фанелка. Лицето ѝ бе опънато. Тя пое дълбоко въздух.

— Да вървим, приятели. Имаме работа да вършим.

Но в десет и половина вечерта ние все още бяхме доникъде. Измаел бе излязъл преди час, за да се срещне насаме с Джо Оливър и да му обясни какво сме намислили. Синди, Кевин и аз току-що бяхме завършили вечерята, донесена ни в стаята, и седяхме около масата.

— Трябва да има начин — каза Синди, като боцна вилицата в една декоративна половинка портокал, която приличаше на изрязана с назъбена ножица.

Проблемът беше как да предадем изкусителния запис на мистериозния мъж. Трябваше да изберем такова място за предаването, та да му позволим да вземе касетата, без да се страхува, че може да бъде видян. Тривиалните начини не бяха добри. Пощенска кутия или сейф за багаж на гарата — щяха да го видят и да бъде прекалено подозрителен. Трябваше да е място, където да е сигурен, че не може да бъде забелязан от цивилно ченге.

— Самотно кътче на обществено място — каза Синди. — Някъде, където има много движение, но можеш да си насаме.

— Може би в кино, а? — попита Кевин. — Не — отговори сам на себе си. — Някой може да го наблюдава в тъмното.

— Какво ще кажете за тоалетна? — попита Синди. — Обществена тоалетна, като тези при „О’Хеър“.

— Къде би сложила видеокасетата? — попитах аз.

Синди отговори:

— Ще я залепим на гърба на тоалетната чиния и ще кажем на мъжа в коя кабина да търси. Точно като онази сцена в „Кръстника“.

Аз помислих над това.

— Не е лошо — отвърнах. — Но не е безопасно. Ами ако друг намери касетата преди нашия човек? Влиза в тоалетната кабина, случайно я вижда и я взема, защото е любопитен. Докато нашият човек се добере до мястото, касетата вече я няма.

Размишлявахме безрезултатно за това, когато около единадесет часа се обади Измаел.

— Прекарах един час с Джо Оливър — ми каза той по телефона. — Доста е разстроен от цялата ситуация. Накарах го да разбере, че интересите ни съвпадат, и той се съгласи да ни сътрудничи.

Казах на Измаел, че все още не сме решили проблема с мястото на предаване.

— Идеята с тоалетната има няколко възможности — от върна той. — Ще помисля върху нея тази вечер. Трябва да се срещнем в стаята на мис Рейнолдс утре сутринта в осем и половина. Времето е най-важно сега.

Кевин предложи да ме закара вкъщи. Той отиде в хола да разговаря с цивилния полицаи, който пое нощната смяна.

— Добре ли си? — попитах Синди.

— Да. Стана ми много неприятно, докато правихме филма, но ще ми мине, Рейчъл. Нека се надяваме, че ченгетата ще хванат онова копеле, и тогава ще подредя живота си като преди.

Аз я прегърнах.

— Ще успеем, Синди.

Кевин ме откара вкъщи със своята необозначена кола. Той се качи в апартамента ми и претърси всяка стая, а аз и Ози го следвахме. Дватамата с кучето слязохме обратно до колата с Кевин.

— Ще се видим утре сутринта, Рейчъл — каза той.

— Благодаря ти, Кевин. — Целунах го по бузата.

Разходих Ози до края на блока и обратно, докато Кевин ни наблюдаваше от своята кола, спряна пред апартамента ми.

— Ще изчакам, докато се прибереш — каза той. — Светни и изгаси два пъти светлините, когато се качиш горе.

Когато го направих, чух колата на Кевин да тръгва и да се отдалечава.

Имаше още едно съобщение от Пол на телефонния секретар. Набрах номера му, оставих телефона да позвъни десет пъти и затворих.

Преди да оставя Синди в хотела, я бях попитала за Пол Мейсън.

— Не — беше ми отвърнала тя. — Никога не съм имала клиент, който да отговаря на това описание. И със сигурност никога не е идвал професор по английска литература от Северозападния университет.

Беше девет без петнайсет, сряда сутринта. Кевин, Измаел, Синди и аз се събрахме в хотелската стая на Синди. Току-що им бях казала своята идея.

— В кошче за дамски превръзки? — попита Кевин.

— Има по едно във всяка кабинка на дамските тоалетни — обясних аз отново. — Достатъчно е голямо да побере видео касета. Никой никога не гледа вътре, така че почти няма риск друг да я намери. Това е идеалното място за скривалище. Затворено кошче в единична кабина на оживена обществена тоалетна.

— Но той как ще се добере до нея? — попита Кевин. — Очаквате ли от него да влезе просто така, безпроблемно, в дамска тоалетна на летище „О’Хеър“?

— Не — отвърнах аз. — Той би могъл да изпрати приятелка. Или просто да намери някоя жена на летището и да я помоли за услуга. Или

може би ще ѝ плати да влезе и да вземе касетата вместо него. Това е идеално. Тя влиза в единична кабина в претъпкана тоалетна, изважда видеокасетата от кошчето... което ми напомня. — Обърнах се към Кевин: — Ще трябва да я сложиш в найлоново пликче... за да бъде предпазена — аз се изчервих — от останалите не ща там. Така или иначе тя взема видеокасетата, слага я в чантата си, излиза и се среща с нашия човек в самотно кътче на летището, където му я предава. Трябва да има дузини жени, използващи тоалетните там по всяко време. В пиковите часове обикновено има опашка. Тя просто ще влезе и ще излезе както всеки друг. Никой няма да знае, че е взела касетата. Никой няма да види мъжа и неговата помощничка ще е напълно извън подозрение.

— Това е страхотна идея — каза Синди.

Аз продължих:

— Просто трябва да сме сигурни, че чистачите няма да изпразнят кошчето, преди жената да вземе касетата.

— Няма проблем — отвърна Кевин. — Аз ще се оправя с тази част. Можем да държим всички чистачи извън мястото с часове.

— Нека напишем сега обявата за вестниците — каза Измаел.

— Вече е направено — отвърнах аз. Показах съобщението, върху което бях работила предишната вечер, когато ми дойде идеята. — Сега трябва да подготвим съобщение от Джо Оливър за мистериозния мъж. Можем да го напечатаме в канцеларията на Оливър и да го пхнем в калъфа заедно с касетата.

— Джо Оливър трябва да настоява размяната да бъде извършена лице в лице — каза Кевин, — така че да пипнем мъжа, когато това стане.

— Кога може да излезе обявата? — попитах аз.

Измаел погледна часовника си.

— Имаме около четири часа, преди да завъртят следобедните издания — каза той. — Познавам издателите. Аз ще се заема с това. Съобщението ще излезе днес следобед и във всички сутрешни издания утре. Обявете предаването на филма за утре следобед.

Джо Оливър дойде в моя офис в два часа следобед, за да подпише бележката, която щяхме да предадем с касетата. Мери я беше напечатала на бланка от неговата канцелария, която Оливър изпрати по куриер тази сутрин. На обяд Измаел бе одобрил текста.



— Здравей, Джо — му казах аз, като влезе в офиса ми. Той носеше очила с черни рамки, син блейзер и сиви памучни панталони.

Джо Оливър кимна рязко.

— Къде е бележката? — попита той.

Подадох му я. Беше напечатана изцяло с главни букви, а отдолу бе оставено място за подписа му:

„Ако ви харесва тази сцена, можете да изтъргвате целия филм с главен герой Измаел Ричардсън. Вашата касета с мен срещу моята с Ричардсън. Вие казвате къде и кога, но при едно условие: ще се срещнем лице в лице. Когато науча вашата самоличност, ние ще имаме еднакви възможности да се унищожим един друг. Разбирате какво искам да кажа, нали? Ако не ви разпознава, сделката се проваля.“

Оливър я прочете два пъти без коментар и след това, като извади своята автоматична писалка, подписа с диагонална драскотина отдолу на страницата. После ме погледна.

— Измаел каза, че вие сте попаднали на лентата с мен — промълви той носово с монотонен глас.

Аз кимнах.

— Гледахте ли я?

— Да.

Той си свали очилата и ги пхна във вътрешния джоб на блейзера. Имаше торбички от изтощение под очите си.

— Искам да се срещна с него лице в лице — промълви бавно той. — Не желая да стане като операция на полицаите от „Кийстоун“. Нали разбирате?

— Дори и да лапне въдицата — казах аз, — той все още ще се безпокои, че това може да е капан. Ще се опита да уреди срещата на уединено място, за което ще е сигурен, че наоколо няма полиция. Не се притеснявай, полицаите няма да се виждат, но ще бъдат там, за да те пазят.

— Полицията може да дойде по-късно — каза Оливър. — Но аз трябва да се срещна с него лице в лице, сам.

— Джо, смятаме, че той ще се опита да те убие. Не можеш да се справиш сам.

Оливър ме изгледа с безизразно лице. Виждала съм го да прави това с противников свидетел при кръстосан разпит на някой процес.

В съда номерът минаваше, но не и тук. Ефектът от ужасния поглед на Джо Оливър се изгуби заради някой, който го бе виждал на видеокасата, гол и вързан за четирите края на леглото с розови дамски шалчета.

— Допускам, че той ще се опита да ме убие — каза той с нарочно монотонен глас и пое дълбоко въздух през носа. — Затова искам да се срещна с него сам.

— Не си единствената жертва, Джо. Той се опита да убие Синди Рейнолдс. И всъщност уби двама души с експлозията в дома ѝ. Опасен човек е.

Оливър стоеше с каменно лице. Въздъгнах и казах:

— Ти не искаш да ни сътрудничиш. Добре. Можем да изоставим цялата операция, но после той ще даде лентата на твоето семейство, на приятелите ти. Това ли искаш? Ти не си единственият, който е наранен. Аз също съм жертва и няма да ти позволя да развалиш всичко. Разбра ли ме? Проклет да си, Джо. Или се довери на полицията, или се махай оттук и забрави за цялата работа!

Джо се усмихна в отговор на моя гняв. После се изправи.

— Обадете ми се, когато вземе видеокасетата. Аз ще ви известя, щом той се свърже с мен. Не се притеснявайте, млада госпожо.

Веднага щом Оливър си тръгна, се обадох на Кевин:

— Кевин, трябва да внимаваш с Оливър. Може да изпрати някой убиец след теб. Вероятно ще трябва да го следиш отблизо.

Останалата част от следобед прекарах, опитвайки се да прегледам бележките по разследването на случая „Ханаан“. Искях да довърша тази история, за да съм сигурна, че всичко е записано — ей така, за всеки случай.

Не можех да се концентрирам. Предишната вечер снимах порноклип, а днес по пладне бях уредила среща между Джо Оливър и изнудвача. Определено не се бях готвила за това в юридическия факултет.

Загледах се в диктофона, на който записвах всичко по случая „Ханаан“, и се протегнах, за да позвъня на Мери.

— Какво става? — попита тя, като си подаде главата в моя офис. Въздъгнах.

— Преуморена съм.

Мери ме погледна изпитателно.

— Какво ще кажеш за чаша прясно кафе?

Отвърнах ѝ с усмивка:

— Звучи страхотно. Донеси и на двете по една чаша. Ще се възползвам от компанията ти.

Харлън Додсън се обади около четири и тридесет, за да ме попита защо още не съм му изпратила моите файлове по завещанието на „Ханаан“. Обясних му, че съм била заета с други неща и ще му ги изпратя през следващите няколко дни. Той ми отправи бегла заплаха, че ще предупреди Измаел Ричардсън колко мудро действам, после затвори.

В шест часа открих, че непрекъснато записвам на диктофона едно и също изречение. Прибрах го и реших да си ида вкъщи. Една топла вана и ранно лягане изглеждаха чудесна перспектива.

Купих си следобедния „Трибюн“ по пътя за метрото и открих обявата, докато чаках северната линия:

До видеоизнудвача: ...Ще сменя моята лента за твоята. Моята е по-добра. За част от записа отиди до ОРД, терм. 3, главното ниво, С3 част, дам. 00, № 3, кош. дам. прев., чете. сл. обед. Джо О.

Кошчето за дамски превръзки в кабинка № 3 на дамската тоалетна, в северозападната част на главното ниво на терминал 3 на летище „О’Хеър“. Утре следобед. Иди и го хвани, Кевин.

Ози доприпка от спалнята, когато отворих вратата на моя апартамент. Застинах. В спалнята светеше. Отстъпих назад в антрето и се протегнах за чадъра, който висеше на най-близката закачалка.

Щом грабнах чадъра с две ръце, Пол Мейсън излезе бавно от моята спалня.

— Какво правиш тук? — сопнах му се.

— О! — каза Пол с широко отворени очи. — Това съм просто аз, Рейчъл. — И вдигна ръце във въздуха с глупава усмивка.

Ози се върна при Пол с размахваща се опашка. Пол свали едната си ръка и потупа Ози по главата.

— Отговори ми на въпроса, по дяволите. Какво правиш тук?

— Хей, успокой се. Оставям съобщения на проклетия ти телефонен секретар от три дена. Накрая се отказах и реших да дойда, за да ти покажа какво открих. Портиера го нямаше, така че се качих направо тук. — Той се усмихна. — Ключът ми още става. Боях се да не си сменила бравата, след като се разделихме.

— Значи просто дойде да ми досаждаш вкъщи, а? Да те вземат дяволите, Пол. Нямах право да правиш това.

— Хей, съжалявам. Успокой се. Нямах да използвам ключа, ако знаех, че си вътре. Почуках на вратата, извиках твоето име. Нямах те. — Той сви рамене. — Така че реших да вляза и да ти оставя съобщение заедно с това, което намерих. — Той погали Ози по главата. — Старият Ози със сигурност беше щастлив да ме види, нали, момче? — Ози седеше пред Пол, а опашката му удряше по пода.

Аз влязох навътре.

— Дай ми този ключ! — казах аз и протегнах ръка.

Пол бръкна в джоба на джинсите си и извади ключа. Взех го.

— Никога повече не прави така, никога!

Моя грешка, добре. Нека да я забравим. Имам да ти показвам страхотни неща. Обещавам ти, че след това ще си тръгна. — Той вдигна ръка. — Честна скаутска. Това ще ти хареса.

Поклатих глава и се опитах насила да се усмихна.

— Ти наистина си кретен. Добре де, какво толкова мислиш, че имаш?

— Мисля? Нека ти припомня, че говориш с човек, който вероятно знае повече за Сам Спейд и Майк Хамър от всеки друг в тази страна.

— Почакай малко, Пол. Да четеш за детективи не е като да бъдеш такъв. Аз съм чела „Голямата река с две сърца“ около десет пъти и все още не се хващам на въдицата. — Стоях на една ръка разстояние от Пол, достатъчно близко, за да усетя познатата миризма на неговия одеколон. Бях раздвоена между желанията да го целуна или да го ударя по главата с чадъра. Не бях достатъчно силна да направя последното. Но поне за момента имах сили да удържа на първото.

— Ти искаш доказателство? — попита Пол с намигване. — Погледни какво съм оставил на бюрото ти.

Последвах го до спалнята. Той повдигна голям плик от бюрото. Беше надраскал кратка бележка за мен върху плика.

— Бях в стаята за микрофилми в лабораторията вчера следобед и днес сутринта — каза той, като разкъса плика. — Започнах с 1985, като прегледах седмиците преди всяко едно от тези четири издания. — Размести гладките фотокопия. — Погледни какво намерих.

Той ми подаде четири фотокопирани страници от класифицираната секция. На всяка страница, обградени с червено, имаше съобщения за Ханаан в същия вид, в който и аз ги бях намерила — с име на станция от метрото, време (винаги след полунощ) и определен ден.

— Значи са използвали същата система и тогава — казах аз.

— Точно така. След това опитах с 1986 и 1987. Нямах време да проверя всички вестници. Невероятно тежка работа е да прегледаш дори един микрофилм. Продължих само със „Сън таймс“. Намерих три обяви — две през 1986 и една през 1987. — Той ми ги подаде.

Загледах се в съобщенията за „Ханаан“. Те бяха доказателство, че някой е продължил лотарията или поне е заимствал начина за комуникация от „Ханаан“ след 1985, но преди да умре Маршал. Аз погледнах към Пол.

— Добра работа — му казах.

— Ако искаш, вярвай, но ето я и най-добрата част. — Той извади една сгъната, фотокопирана вестникарска страница от плика. — Опитах се да ти се обадя в неделя за това. Виж какво излезе в последния неделен „Трибюн“.

Беше същото съобщение за „Ханаан“, което Бени Голдберг ми беше показал в последната неделя. Съобщението, довело до откриването на схемата за изнудване. Но не то привлече вниманието ми. Беше на бюрото ми, точно там, където Пол трябваше да е поставил плика си, преди да вляза в апартамента. Последната нощ бях седнала тук и се опитвах да измисля място за предаване на фалшивата видеокасета с Измаел и Синди. Бях записвала върху жълтия си бележник. Когато Пол ми подаде страницата от неделния „Трибюн“, аз видях тези записки. Нямахше съмнение, че Пол също ги е видял, преди да се прибера вкъщи.

Отгоре на първата страница от бележника бях написала „Ханаан“. Под това думите: „Джо Оливър — как касетата с Измаел да стигне до изнудвача???“ Останалата част от страницата и следващите две съдържаха случайни бележки, стрелки, думи, подчертани, задраскани или оградени. Всеки умен човек щеше да го разбере.

Погледнах Пол, който се усмихваше гордо. Трябваше да е видял тези бележки.

— Това беше само преди няколко дни — каза той.

— Хм!

— Съобщението във вестника. По дяволите, аз почти се изкуших да отида до станцията на метрото „Гранд“, за да видя какво ще се случи. И сигурно щях, ако не ме притискаше крайният срок за това, което пишех.

Кимнах, чувствайки се като скована.

— Дааа... Чудя се какво ли е станало там долу.

— Как се справяш в края на твоето разследване?

— Фактически то вече свърши — казах аз. — Ковчегът се появи.

— Не се шегуваш, нали?

Свих рамене.

— Вътре имаше скелет. Който и да го е направил, вероятно е купил скелета и го е пхнал вътре. В адвокатската кантора са удовлетворени. Те ще анулират фонда и ще прекратят разследването.

— Просто така? — попита Пол. — Не искат ли да открият какво става сега?

Поклатих глава.

— Предполагам, че не искат. Измаел Ричардсън реши, че на тях им стига.

— Боже, адвокатите са безнадеждни. Каква страхотна история, а всичко, което искат те, е да се занимават отново с делата си.

— Аз искам същото — му отвърнах. — И на мен ми писна.

— Добре, аз ще продължавам да се въртя наоколо. Може да те изненадам, Рейчъл.

Втренчих се в него.

— Няма да ти е за първи път — казах тихо.

Пол погледна часовника си.

— Слушай, трябва да бързам. Още едно събрание на факултета. Ще навакваме за целия семестър.

Последвах го до външната врата.

— Така че ще се видим утре вечер — каза той. — Около пет.

— Утре вечер?

— В аквариума. Помниш ли?

— О... да. — Предишната седмица, когато Пол беше прекарал нощта в моя апартамент — или поне част от нея, — в изблик на благодарност за неговото присъствие аз го бях помолила да дойде с мен на един коктейл във вторник в аквариума „Шед“.

— Пази се, Рейчъл.

— Довиждане, Пол.

Направих си салата, разходих Ози, изкъпах се във вана с много пяна и си легнах рано. Но преди да заспя, мина много време.

Във вторник обядвах заедно със Синди в хотелската ѝ стая, когато Кевин се обади от летището.

— Той взе видеокасетата — каза Кевин.

— Кога? — попитах аз, като погледнах часовника на нощното шкафче. Часът беше 12,45.

— Не знам със сигурност — отговори Кевин. — Изпратих една полицайка да провери кошчето в №3 преди десет минути. Касетата я нямаше.

— Няма други заподозрени, предполагам.

Кевин се засмя.

— Имаме доста заподозрени. Трябва да са влезли и излез ли около петстотин момичета там от обяд досега. И всички имаха чанти.

— А сега какво? — попитах аз.

— Чакаме той да направи ход. Ще видим дали наистина се е хванал на въдицата. Джо Оливър трябва да ми се обади веднага щом мистериозният мъж се свърже с него. Оттам нататък поемаме ние. — Кевин се закиска. — Измаел трябва да има много влиятелни приятели. Бих искал да знам кои са.

— Защо?

— Току-що ми предоставиха тежка кола за тази операция.

— Какво е тежка кола?

— Немаркирана служебна кола с двама полицаи, обучени в специални оръжия и тактика. И съответно въоръжени.

— Охо...

— Виж — каза Кевин, — ако този човек се хване на въдицата, той може да се опита да направи нещо непредсказуемо — като например да се отърве от Оливър. Дори и да реши да остави Оливър жив, ти знаеш, че ние няма да можем да се намесим до последната минута. Просто се надявам, че този глупак Оливър ще ни съдейства.

— Възнамеряваш ли да го следиш?

— Разбира се. Поставил съм цивилно ченге в неговата кантора, а имам и графика му за днес и за петък от неговата секретарка. Той ще си бъде в офиса днес до пет и половина часа. След това отива на някакъв коктейл-прием на новия федерален съдия в аквариума „Шед“. Утре е на преговори в център „Далий“ в десет часа, а след това е на делови обяд в яхтклуба. През останалата част от следобед има някаква среща с избирателния комитет на ищците в офиса си. Утре вечер има резервация за двама в „Джийн и Джорджети“, Северен Франклин.

— Вероятно ще го видя тази вечер — казах аз.

— Къде?

— В аквариума. „Абът и Уиндзър“ организират коктейла. Те ми изпратиха покана. Помниш Бил Уилямс. Това е голямото му изпращане от „А. и У.“

— Добре, наблюдавай Оливър довечера, Рейчъл — каза Кевин. — Но се съмнявам, че ще получи отговор преди края на седмицата. Нашият човек ще планира следващия си ход много внимателно. Все пак аз ще наредя на една от тежките коли да наблюдава аквариума. Те могат да проследят Оливър до вкъщи след партито.

— Ще се обадя на Джо, за да му кажа, че лентата е взета — казах аз.

— Добре. Стискай палци, Рейчъл.

— Значи той взе касетата? — попита Синди, когато затворих.

Казах й какво е станало, а след това набрах телефонния номер в офиса на Джо Оливър.

— В момента мистър Оливър консултира някого отдалече по телефона — отвърна ми секретарката му. — Мога ли да му предам нещо?

— Обажда се Рейчъл Голд. Кажете му, че видеокасетата е взета днес около обяд. Той ще разбере за какво става дума. Ще се върна



обратно в офиса си след около час и ако има нужда да говори с мен, нека ми позвъни. — Дадох ѝ телефонния номер.

— Значи полицията поема нещата в свои ръце? — попита Синди.

— Най-накрая — отвърнах аз. — Кевин има цял отбор полицаи за подкрепление.

— Кога смята той, че оня ще предприеме някакъв ход? — попита Синди.

— Не зная. Може би следващата седмица, а може би и по-нататък. — Аз станах. — Трябва да се връщам в офиса си.

Синди бръкна в един плик и издърпа своята черна перука.

— Аз също излизам. Кевин каза, че може, ако нося това. Ще се разходя около авеню „Мичиган“ с едно цивилно ченге.

— Пази се, Синди.

— Ти също.

И двете бяхме нервни, когато се разделихме.

Кевин ми се обади с лошата новина в 4,00 часа следобед.

— Той не се хвана на въдицата.

— Как разбра?

— Преди десет минути Оливър получи съобщение.

— От кого? — попитах аз разстроена.

— Не знаем. То беше в обикновен пощенски плик. Очевидно е било занесено в пощата близо до фирмата на Оливър. Никой не знае кой го е пуснал.

— Какво пише в него?

— Кратко и ясно — каза Кевин. — Ти пази твоята лента, аз ще пазя моята. Никакви сделки. Скоро ще се свържа пак.

— Това ли е всичко?

— Дааа? Май пак се връщаме там, откъдето се почна.

— По дяволите — казах аз. Бях паднала духом.

— Единственото нещо, което си струваше според мен, бе страхотният план, който ти измисли, Рейчъл.

— Какво възнамеряваш да правиш сега? — попитах аз глупаво.

— Не знам. Предполагам няма кой знае какво да направим, преди изнудвачът да предприеме следващия си ход.

— Но това може да отнеме седмици — казах аз, борейки се с разочарованието. — Или дори месеци.

— Знам, но нямаме избор. Негов ред е, а не наш. Ще ти се обадя по-късно.

Седях сама в офиса и се вирах през прозореца, без да помръдна. Юридическото досие по делото все още се нуждаеше от обработка и трябваше да бъде готово за следващия ден. Безуспешно се опитах да работя насила върху него.

Мери се появи малко след пет следобед.

— Не забравяй онзи коктейл в аквариума, Рейчъл.

— Ти тръгваш ли?

— Да — каза Мери. — Ще се срещна с Том в „Гранд Парк“. Ще си направим пикник и ще слушаме концерта.

— Звучи чудесно — казах аз, като се опитвах да придам малко ентузиазъм на гласа си.

— До утре — каза Мери.

Като си тръгна, аз се отпуснах назад в стола си. Джо Оливър щеше да е в аквариума тази вечер. Имаше шанс Харлън Додсън, Кал Пембертън и Кент Чарлс също да дойдат. Но не и Бени. Той беше в Сейнт Луис заради делото си.

На вратата ми се почука. Беше Пол Мейсън, който приличаше почти на адвокат в своя сивокафяв костюм, риза със сини копчета и синя папийонка. Аз също се бях подготвила за случая.

— Готова ли си? — попита той.

Усмихнах се насила.

— Така предполагам.

Аквариумът „Шед“ е едно от любимите ми места в Чикаго. За първи път бях в него преди двайсет години с баща ми, който ме доведе в Чикаго за края на седмицата. Само преди три седмици бях завела Кати и Бен там. Докато те наблюдавах акулите, аз зяпах аквариума със змиорките — три зелени чудовища, които надничаха от пещерите в скалистите образования по дъното. Една от тях се беше плъзнала вън от пещерата си. Тя мина близко до стъклото, а една дупка с размера на пени в хрилете ѝ се свиваше и отпускаше под издутата ѝ шия. Тялото ѝ се виеше на вълнички и гънки. Като минаваше, тя се беше обърнала към мен с безизразни, млечни очи и беше отворила своите V-образни челюсти, за да открие сивите си остри като ками зъби.

— Пристигнахме — каза шофьорът на таксито.

Пол му плати, ние слязохме и тръгнахме по пътеката към аквариума. Беше красива лятна вечер. От лявата ми страна, осветен под синьото небе, се виждаше целият Чикаго.

Аквариумът „Шед“ е на малък хълм, в подножието на възвишението между Монроу Харбър и Бърнам Харбър. Редове от закотвени яхти се клатушкаха във водата от двете му страни. В града на най-голямото, най-високото и най-дългото аквариумът „Шед“ беше, разбира се, най-големият в света.

Горе отблизо той изглежда като гръцки храм. От по-далече и отстрани се открива неговата осмоъгълна форма.

Пол и аз се изкачихме по двата пасажа мраморни стълби Докато търсех в портмонето си поканата, чух някой да ме вика. Обърнах се и видях Бени Голдберг да се качва по стълби те към мен.

— Какво търсиш тук? — попитах аз.

— Защо? — Лицето на задъхания Бени беше почервеняло от тичането по стълбите. — Исусе, сърцето ми бие като на заек. — Той погледна към Пол. — Здравсти, професоре.

— Ти каза, че заминаваш за Сейнт Луис — продължих аз. — Щял си да заминеш минатата вечер след работа. — Аз направих няколко бързи сметки. Беше четвъртък вечерта. Бени трябваше да замине в сряда вечер. Съобщението за видеоизнудвача се появи в следобедните издания в сряда — тези, които Бени обикновено си купуваше.

— Отложиха заминаването вчера следобед — каза той. — Планирано е за следващата седмица по същото време. — Поехме нагоре по стълбите.

— Били ли сте някога на парти тук? — попита Бени.

— Не, а ти?

— Веднъж.

— Как избра фирмата това място? — попитах аз.

— Един от съдружниците ѝ е важна клечка тук. От директорите, управителния съвет или нещо такова. Харлън Додсън, струва ми се.

Спрях на входа.

— Додсън?

Бени се намръщи.

— Или може би Кент Чарлс. Не съм сигурен. Така или иначе тук празнувахме Коледа. Приятно място за купони.

Подадохме гравираните покани на пазача при вратата. Няколко адвокати бърбраха в огромното фоайе. Двама бармани в бели костюми се виждаха през дорийските колони в далечния край на фоайето.

Барът беше разположен от лявата страна на изложбата с коралови рифове — деветдесет хиляди галона вода в стъклени резервоари, наредени покрай стените на кръглата зала. През деня един водолаз влиза в резервоарите с коралови рифове и ръчно храни морските костенурки, акулите и кораловите риби, докато говори на зрителите по микрофона в маската за гмуркане.

Бил Уилямс, почетният гост, стоеше от лявата страна на бара с гръб към изложбата от коралови рифове и се здрависваше с доброжелатели. Той беше върлинест, плешив мъж, леко изгърбен, с жизнена усмивка и сърдечен смях. Тъкмо потупваше Джо Оливър по гърба, когато Пол и аз се приближихме.

— Благодаря ти, Джо — каза той. — Това е чудесен съвет. — Уилямс ме видя и се захили. — Здравсти, Рейчъл. Толкова се радвам, че можа да дойдеш. — Джо Оливър ми кимна, без да се усмихва, и се отдалечи.

— Моите поздравления, съдия — казах аз и му протегнах ръка.

Той я покри с двете си огромни лапи.

— Благодаря ти, Рейчъл. И, моля те, за още една седмица да е Бил. Как си напоследък, скъпа?

— Не се оплаквам — отвърнах аз. — Заета съм и имам интересни дела.

— Чудесно. Адски ми липсваш, Рейчъл. Ти свърши страшно добра работа за моите клиенти. На всички ни липсваш.

— Благодаря. — Аз го представих на Пол Мейсън и наблюдавах как те стиснаха ръце и разговаряха.

По време на ранните ми години в „Абът и Уиндзър“ аз бях единственият човек, готов да работи по делата на Бил Уилямс. Бил беше старомоден адвокат в буквалния смисъл на тази фраза: добросъвестен, търпелив и щедър. Същите тези качества го бяха направили лесна плячка за младите пуяци в „А. и У.“, които редовно му отнемаха по-важните клиенти и лично се грижеха за това делът му на партньор да бъде намален.

По-амбициозните млади колеги със своите сеизмографски възможности да засичат и най-незабележимите промени в йерархията

на фирмата избягваха Бил Уилямс и потулваха възложените им от него задачи. Още преди да напусне „Абът и Уиндзър“, той наистина беше изолиран от компанията. Постоянно доброто му настроение само го правеше по-патетичен. Когато се освободи място във федералния съд, фирмата използва своите политически връзки, за да застреля с един куршум два заека. Партието беше опит да го изпратят с остатъка от добри чувства на бившите му партньори.

— С нетърпение очаквам появяването ти пред мен в съда — ми каза Бил Уилямс.

— Също и аз, Бил. При условие, че прочетеш моите бележки този път. Но няма да можеш да ги променяш по време на процеса.

Той избухна в смях. Бил Уилямс беше педант по отношение редактирането на бележките. Той щеше да редактира и да преписва, да редактира и да изглажда до последния момент, а понякога и след това.

— Обещавам, че няма да ги докосна — каза той.

— Просто ги прочети и ги приеми като божие откровение — отвърнах аз с усмивка.

Той се засмя отново, но след това някой друг привлече вниманието му.

— Здравей, Боб! Как си, по дяволите?

Пол и аз отидохме до бара. Бени ни пресрещна, носейки три чаши.

— За всеки имам по едно питие — каза той.

Благодарих му и взех моето.

— Някой ще почне да я сваля, така както е облечена — каза Бени на Пол.

— Че какво ми има на дрехата? — попитах аз. Носех грамадна, чисто памучна, сивобяла фланелка, пристегнатата в кръста с широк кожен колан.

— Нищо ти няма. Изглеждаш чудесно както винаги — отвърна Бени.

Кент Чарлс изникна изведнъж.

— Съгласен съм — каза той. — Здравей, Рейчъл. Здравсти, Пол. — Той кимна и на Бени. — Надявам се, че ще се забавляваш тук — обърна се той към мен.

— Оставяш ли ни вече? — попита Пол.

— Трябва! — Кент извади билет от джоба на ризата си. — На концерт съм в „Равиния“. Андре Уотс ще изпълнява Рапсодия в синьо. След това трябва да се подготвя за устните прения в седмия кръг утре.

— Имаш ли минутка? — попита Пол. Гледах ги как излизат заедно навън. Кент се спря на вратата, за да се ръкува с двама адвокати от „Сидли и Остин“, които току-що идваха.

Няколко от младите адвокати на „Абът и Уиндзър“ се присъединиха към нас с Бени близо до входа на първа галерия. От ротондата излизаха шест галерии с аквариуми, подобно на спици на колело. Всяка от тях беше около 90 фута дълга и 30 фута широка, с висок арковиден покрив. Осветлението в галериите беше слабо и само стените им бяха като броеница от осветени резервоари, наредени като амбразури.

След около 20 минути безделнически разговори аз се извиних на останалите от групата, като се оправдах, че имам нужда от ново питие.

— Донеси ми още един бърбън и кола, Рейчъл — каза Бени.

Кимнах му и се върнах обратно на бара. Ставаше все по-претъпкано. Бил Уилямс стоеше все още до изложбата от коралови рифове, заобиколен от адвокати, щастлив от обръщаното му внимание. Забелязах Харлан Додсън с питие в ръка да говори на друг адвокат при входа на шеста галерия. Заобиколих изложбата от корали и намерих Кал Пембертън, сръбващ от бутилка бира „Бек“, да зяпа огромна морска костенурка, която си почиваше на една коралова издатина. Очите на Кал и костенурката бяха на едно ниво и тя също го гледаше.

Реших да потърся Джо Оливър. Искях да узная какво възнамерява да прави сега, след като моят план беше пропаднал.

Нямаше го нито близо до бара, нито в ротондата. Тръгнах бавно по външния край на ротондата, спирайки се на всеки от изходите на галериите. Във всяка галерия имаше адвокати — някои разговаряха, други разглеждаха аквариумите. Джо Оливър го нямаше. Нямаше го и Пол Мейсън. Направих пълен кръг в ротондата и погледнах в главното фойе. Не виждах нито Джо, нито Пол. Отидох до главния вход на аквариума. Нямаше ги и навън.

Върнах се обратно в аквариума и направих още една бърза обиколка на ротондата, надзъртайки във всяка галерия. Додсън стоеше на опашка пред бара. Кал все още се взираше в костенурката. Бен си бърбеше с останалите.

— Виждал ли си Пол? — попитах аз Бени.

— О, да. Преди около пет минути го видях да минава през един от служебните входове. Мисля, че води нагоре. А къде ми е питието?

Тръгнах бавно по една от галериите, опитвайки се да си представя защо Пол ще се качи нагоре. Типично в негов стил винаги да си пъха носа където не трябва. Горе бяха само входовете към аквариумите, доколкото знаех. Спрях пред един аквариум, обитаван от четири грамадни, раирани тропически риби. Те се движеха сковано във водата като преобърнати чинии.

В края на галерията имаше огромен резервоар с акули. Той заемаше цялата задна стена. Три сиви акули с трепкащи хрилни перки плуваха бавно около пречупен корабен кил на дъното. Джо Оливър го нямаше. В момента, когато се обръщах, една от акулите се стрелна към дъното и побутна нещо малко и черно. Черният предмет се плъзна около два фуга по дъното, а акулата продължи. Вгледах се. Наведох се, за да се убедя. Беше видео касета. Една видеокасета на дъното на аквариума с акули. Хвърлих поглед нагоре и затаих дъх. В горния ляв край на аквариума една ръка висеше неподвижно във водата.

## ГЛАВА 43

Дори не си помислих да викам за помощ. Просто трябваше да разбера дали тази ръка е на Пол. Изтичах обратно през галерията и намерих метална врата с надпис „САМО ЗА ПЕРСОНАЛА“. Беше заключена. Вратата в следващата галерия също. Минах бързо покрай тази галерия и забелязах друга врата. Беше притворена. Отворих я и изтичах нагоре по тясната циментова стълба, като вземах по две стъпала на веднъж.

Спрях на края на стълбището, сърцето ми блъскаше. Опитах се да се ориентирам. Бях над аквариумите, над някоя от галериите. Подът вибрираше от бръмченето на помпите. Наведох се, за да премина под сноп оранжеви тръби. Май някъде бях прочела, че в аквариума „Шед“ има над 75 мили тръби.

Стоях на прага на нещо, което приличаше на дълга и тясна лаборатория. По дължина на пода от двете страни, бяха отворени входовете към аквариумите с риби, които бях проучвала отдолу. Повечето от отворите имаха ниско разположени предпазни перила. По средата на помещението, разпръснати между различни видове оборудване, се намираха малки аквариуми с риби на стоманени поставки — два аквариума, след това лабораторна маса, още три резервоара и дълбока метал на мивка, още два аквариума и накрая висок бял фризер. Две грамадни рибарски кепчета бяха облепени на стената отдясно.

Отидох до първия отворен резервоар отляво и надникнах бързо в него. Само жълти и червени риби, стрелкаци се напред-назад във водата.

Реших, че аквариумът на акулите трябва да е в далечния край на галерията, вдясно от мен. Преминах колкото се може по-бързо през дългото помещение покрай другите резервоари и спрях за миг накрая, надниквайки в двете посоки към тесните проходи за съседните галерии. Не видях никого. Моля ти се, Господи, не позволявай Пол да е мъртъв. Поех дълбоко дъх и тръгнах по прохода.



Никога преди не бях виждала мъртъв човек. Освен на кино. В действителност те изглеждат много по-мъртви. Поне така изглеждаше Джо Оливър. Почувствах прилив на облекчение — не беше Пол, — последван от порив за повръщане. Оливър лежеше по гръб в локва кръв, близо до аквариума на акулите, краката му бяха разкрячени. Лявата му ръка до китката висеше над ръба на резервоара. Ризата и сакото му бяха оцветени в тъмночервено. Слънчевите му очила висяха накриво през лицето само на едното ухо, като оставяха открито едно отворено око. Миризма на човешки изпражнения изпълваше помещението.

Дръпнах се до стената, като се борех срещу необходимостта да повърна. Вдишах няколко пъти дълбоко и след това все още гнусливо се придвижих обратно до тялото на Джо Оливър. На пода, близо до лявото му коляно, имаше видео касета. В изпънатата си дясна ръка той държеше пистолет. На ревера на сакото му имаше бележка. Наведох се и прочетох отпечатаното на машина съобщение:

За моите приятели и семейство:

Не мога да продължавам да живея в лъжа.

Извинявам се за всичките си слабости.

Джо Оливър.

Загледах се в бележката и след това в раната от куршума, после в пистолета. Сива гръбна перка се плъзна бавно покрай ръката на Джо Оливър и изчезна под водата. На циментовия под личаха шест кървави отпечатъка от обувки, които отвеждаха от тялото на Оливър към тесен коридор.

Първите два отпечатъка бяха тъмночервени и наситени, следващите два бяха по-светли, само частични, последните два бяха едва видими петна от токове.

През бръмченето на водните помпи чух плискането на вода в дълбока мивка. Шумът като че идваше отвъд галерията. Той, изглежда, се мие, помислих си. Загледах се във видеокасетата. Шумът от плискането на вода спря. Завъртях се и огледах помещението за прикритие. В момента се намирах зад резервоара на акулите в далечния край на помещението. Водата в отворените резервоари

бълбукаше. Нямаше къде да се скрия. Но в средата на помещението имаше стоманени маси, големи мивки и малки изправени аквариуми. Вероятно можех да се свра под една от масите.

Чух приближаващи се стъпки от единия край на коридора. Спуснах се покрай ръба на аквариума за акули към средата на стаята.

Точно тогава видях Пол Мейсън. Той се беше свил под една от стоманените маси, близо до другия край на дългото помещение. Гледаше ме с подивели очи, без да показва, че ме познава. Изразът на лицето му спря крачките ми — това беше само страх.

Преди да успея да продължа, стъпките зад мен прозвучаха в стаята близо до аквариума за акули и спряха. Вкопчих се за една от масите, краката ми трепереха, раменете ми увиснаха.

— Здравей, Кент — промълвих най-накрая. Бавно се завъртях.

Бях напълно права. Кент Чарлс стоеше до тялото на Джо Оливър. Държеше, топка влажна хартия в едната си ръка и тъмно кожено куфарче в другата. Той се усмихна и очите му се присвиха. Усмивката му беше ледена.

— Здравсти, Рейчъл — каза той. Гласът му беше спокоен, почти безразличен.

— Всичко свърши — казах аз, опитвайки се да овладея гласа си.

— Свърши ли? — Той се намръщи. Беше си свалил самото, а ръкавите на ризата му бяха навити до лактите. — Какво свърши?

— Ти и Ханаан.

— А, Ханаан. — Той заобиколи аквариума за акули. — Домашния любимец на Маршал. — После пусна хартията на пода и постави куфарчето върху ръба на една голяма мивка, по средата между мен и аквариума за акулите. Бяхме на 30 фута един от друг, разделени от средния ред аквариуми, мивки и стоманени маси.

— Ние знаем за теб и Ханаан, Кент.

Той сви рамене.

— Нямам представа за какво говориш.

— Джо Оливър беше капан — казах аз. — Няма никаква видеокасета с Ричардсън и Синди Рейнолдс. — Тъглчето на устата му потръпна, но лицето му остана безразлично. — Синди е жива — продължих аз — и полицията арестува един от твоите хора. Той призна. Ние знаем за фалшивата газова експлозия в апартамента ѝ. Знаем всичко за правилата на твоя Ханаан. — Поех дълбоко въздух,

опитвайки се да запазя гласа си спокоен. — Ченгетата чакат долу. —  
Защо ли наистина не бях извикала полицията? Вкопчих се още по-  
здраво в масата, за да не позволя на ръцете си да треперят.

Кент ме наблюдаваше с присвити очи.

— Защо уби Джо? — попитах аз.

Очите му проблеснаха.

— Самозащита. Повиках този задник следобеда. Два часа след като му изпратих съобщението, че няма да има сделка. Мислех, че ще го хвана неподготвен. Промених си гласа. Казах му да се срещнем тук горе в шест и петнадесет. Той дойде навреме, но когато му поисках лентата, той я хвърли в аквариума и се опита да ми извади пистолет. Трябваше да го застрелям.

— Ти така или иначе щеше да го убиеш — казах аз.

Той сви рамене.

— Може би. Но не в гърдите.

— Защо претърси апартамента ми? — попитах аз. Трябваше да поддържам разговора, за да дам на Пол шанс да направи нещо.

— За да видя какво беше открила. Пол ми каза, че пазиш много от нещата си вкъщи. — Той се усмихна. — И да те по-раздрусам малко. Може би да те уплаша. — Той поклати глава. — Май те подцених. Кога разбра, че аз съм този, който нахълта в апартамента ти?

— Отгатнах току-що. Подозирах мнозина и ти беше един от тях. Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, Пол също бе заподозрян. Но се замислих дали си ти, когато отговори на позвъняването ми за Пол онази вечер. Ти каза, че ще дойдеш веднага, защото аз съм само на пет минути. — Направих пауза. — А ти никога преди това не си бил в апартамента ми. Как можеше да знаеш, че е само на пет минути път от жилището на Пол? — Озърнах се бързо наоколо. Не виждах Пол от мястото си.

— Не е лошо — каза Кент. — Разбира се, Пол би могъл да ми покаже твоята улица.

— Знам. И точно така си помислих. Не исках убиецът да е някой, който ми харесва. — Потреперах. — Ти претърси и кабинета ми, нали?

Кент повдигна вежди.

— Какво намери в моя?

— Достатъчно, за да знам, че трябва да те следя — изръмжа той.

— Какво имаше в ковчегата?

Кент поклати глава.

— Добре, че разбрах за допълнението към завещанието навреме — каза той. — Измаел се опита да запази всичко скрито-покрито, но тоя палячо Додсън беше толкова загрижен да спаси задника си, че ми разказа всичко. Искаше да ме убеди, че няма нищо общо с написването му.

— Какво имаше в ковчега? — попитах аз отново.

— Четири изрезки от вестници, ксерокопие на онази книга „Ханаан“ и компютърна разпечатка от 1985. Компютърната разпечатка съдържаше всичко, което Маршал беше направил тогава: времена, места, имена, системата на лотарията, въобще всичко. Моето име се споменава там няколко пъти.

— Какво направи с тези неща? — попитах аз.

— Ти как мислиш? — усмихна се Кент. — Натъпках всичко в мелачката за хартия в нашата фирма. — Той постави ръце на куфарчето.

— Откъде купи кучешкия скелет? — Изчерпвах възможностите си да продължа разговора. Защо Пол не правеше нищо? И кога ли някой щеше да погледне там долу в аквариума за акули и да види ръката на Джо Оливър? Сякаш бяха минали часове, откакто се качих тук горе.

— От един малък екарисаж на западния бряг.

— А какво ще кажеш за втория обир в гробището? За зелен хайвер ли ни прати?

Той кимна.

— Ти вършиш добра работа, Рейчъл. Трябва да ти го призная.

— Как влезе в лотарията на Маршал?

Кент се засмя.

— Лотарията на Маршал? Той би бил поласкан да чуе това от теб. Това не е негова лотария, Рейчъл. Той не е единственият. — Кент щракна ключалките на куфарчето. Дали пистолетът му беше вътре?

— Той ме завербува — каза Кент. — Беше по време на един бизнесполет от Лондон за Чикаго в края на 1985. И двамата бяхме изпили доста. Той ми разказа историята за истинската лотария „Ханаан“. След две седмици ние бяхме заедно в Лос Анжелос. Тогава ми разказа какво е направил. Той беше решил, че ще бъде неговият наследник. Аз бях идеалният избор. Направихме нещо заедно през

1986. Веднъж-дваж ме остави да опитам сам през 1987. — Кент замълча. — Аз поех нещата изцяло, когато той умря.

— Пое нещата? — попитах аз. Ти не си ги поел, ти напълно ги извърти. Виж какво направи — изнудване, убийство. Това не е лотарията „Ханаан“.

— И какво от това? — отговори той, повишавайки глас. — Греъм Маршал организира своята малка, елегантна ханаанска мрежа, издигна се, като се правеше на дядо Боже, и след това се оттегли. Оттегли се. — Лицето на Кент се разкриви от гняв. — Трябваше да видиш лицето на Бил Бентли, когато влезе в съда онзи ден, за да каже на съдията, че документите са били унищожени. Аз седях на скамейката на защитата и си рекох, че най-после съм разчистил сметките си с този задник. — Той разтърси глава. — Не можете да си представите какви боклуци нахвърли върху ми Джо Оливър по делото на кентърбърийската охрана през последните две години. Щях да го измъчвам няколко години за това. Така ще направя и с останалите. Знаеш ли, че имам дори видеокасета с един съдия и тази уличица? Невероятна стока. Имаш ли си идея какво мога да направя с тоя тип? — Той бръкна в куфарчето си. — Не можеш да ми попречиш. — Той държеше пистолет. — Достатъчно време изгубих с теб. Не ме плаши с ченгета. Няма нито един там долу. Мислиш си, че съм някой мухльо. Отивай до Оливър!

Не помръднах. Роклята ми залепна за тялото, мокра от пот.

— Няма да ти се размине, Кент — казах аз, опитвайки се да запазя гласа си спокоен. — Може би ще повярват на едно самоубийство, но ако застреляш и мен, това е убийство. Хайде да слезем долу. Можеш да кажеш на ченгетата, че Джо Оливър се е опитал да те застреля. С добър адвокат може би ще се отървеш.

— Хайде, Рейчъл — рече той подканващо. — Не се опитвай да минеш с тази глупост. Никой дори не знае, че съм тук. Помниш ли? Напуснах преди час. Направих така, че много свидетели да ме видят как излизам. Включително и твоят приятел. И наистина излязох. Слязох до пристанището, взех си лодката и се върнах. Закотвих я отзад и влязох през задния вход. Имам собствени ключове. Една от привилегиите на доброволните спонсори за ежегодното набиране на средства за аквариума. Ще си тръгна по същия път. Колата ми е на пристанище Белмонт. Ще бъда в „Равиния“ преди почивката. Сега престани да се усукваш и ела насам. — Той посочи с пистолета.

Аз се придвижих бавно към аквариума за акули, чудейки се къде е Пол. Не го виждах никъде.

— Срамота, Рейчъл — каза Кент, когато се приближавах към него, влачейки токчета толкова силно, колкото се осмелявах. — А аз си мислех, че съм те заблудил. Фирмата щеше да се гордее с теб. Жалко за нас, а? Чаках с нетърпение нашето пътуване с лодка този уикенд. Колко жалко, че ще трябва да разваля хубавата ти рокля — добави той саркастично. — Не трябваше да се качваш тук. Въобще. — Той повдигна пистолета.

— Знаеш ли кой наистина уреди да те открием? — казах аз. — Греъм Маршал.

— Ти си луда.

— Той очевидно е разбрал, че е направил ужасна грешка, като те е включил. Че не ти пука за лотарията „Ханаан“. Ти просто си искал да използваш системата за твоите собствени планове.

Кент се усмихна.

— Подценяваш ме, Рейчъл. Греъм никога не е подозирал нищо. Той смяташе, че съм изцяло предан на лотарията.

Поклатих глава.

— Ти си сляп за очевидното, Кент. Маршал беше две крачки преди теб дори и от гроба. Той подготви допълнението към завещанието, за да бъде сигурен, че някой ще изрови ковчега. Не можеше да те унищожи, докато беше жив, защото щеше да провали и себе си. Така че уреди да те хванат след смъртта му.

Кент се намръщи.

— Тогава не е успял. Аз го надхитрих, като сам изрових ковчега.

— Грешиш — казах аз. — Ти унищожи документите, но не и ковчега. И това, което не знаеше, е, че Греъм беше оставил доказателство в ковчега. Аз проследих това доказателство и стигнах до теб. — Прекъснах отново. — Струва ми се, че Греъм ще се смее последен.

Кент се намръщи, стисна челюсти.

— Този кучи син — изсъска той. Но бързо възстанови равновесие. — Но аз съм с една крачка пред него сега. — Той отново махна с пистолета. — Застани до Оливър веднага, по дяволите!

Погледнах надолу към пистолета в безчувствената ръка на Оливър, докато се приближавах към Кент. Изведнъж се чу звук от

падаща вода.

— Наведи се, Рейчъл! — Беше Бени в другия край на помещението. Той беше свалил навития пожарникарски маркуч от стената и беше пуснал водата. Държеше края му с две ръце и насочваше дебела струя вода към нас. — Махни се от нея, говедо! — изкрещя Бени.

Кент Чарлс се завъртя към Бени и стреля. Куршумът отиде високо надясно и рикошира от една тръба.

— По дяволите — изкрещя Бени и изпусна маркуча.

Кент Чарлс тръгна по тясната пътека между аквариумите към Бени. Маркучът скачаше напред-назад по пода, като пръскаше силно вода из стаята. Аз заставах на колене и се опитах да издърпам пистолета от студената ръка на Джо Оливър. Не можех да сваля дебелия му пръст от спусъка. Погледнах към Кент, който беше сега на двадесет фута, с гръб към мен, пълзящ бавно по пътеката към Бени. Вдигнах пистолета с ръката на Джо, насочих го към гърба на Кент с две ръце и силно натиснах пръста на Джо върху спусъка. Откатът на пистолета ме събори на земята. Пистолетът се плъзна по цимента. Претърколих се след него. Когато погледнах нагоре, видях Кент да се влачи към мястото на пода, където лежеше пистолетът му, близо до един аквариум. Дясното му бедро кървеше, ръката му притискаше раната. Седейки, аз се прицелих отново с трепереци ръце, когато Кент се подхлъзна на мокрия под само на няколко фута от пистолета си. Той се протегна към долните перила на аквариума, когато аз най-сетне дръпнах с усилие спусъка. Щрак. Пистолетът беше празен.

Хълцайки, аз се изправих на крака и се затичах към Кент, който се протягаше за пистолета си. Той се обърна към мен, като се държеше за перилата. Метнах празния пистолет по него. Той се наведе и вдигна ръка, за да се предпази. Пистолетът на Оливър се удари в ръката му и цопна в аквариума.

Когато се отдръпнах назад, Бени излезе на пътеката. Приведе рамене и блъсна Кент точно когато той вдигаше пистолета си.

Всичко изглеждаше като на забавен кадър. Силата на удара повали Кент през долните перила на аквариума. Пистолетът отлетя от ръката му и рикошира в задната стена, докато Кент цопна назад във водата, с главата надолу.

Изтичах до аквариума и погледнах надолу в разпенената вода. Едва различих фигурата на Кент Чарлс, потъваща във водата. Бени и аз стояхме и чакахме Кент да изплува. Едва тогава забелязах жълтите знаци за опасност на стената зад аквариума.

Той не изплува. Не и докато пожарникарите не извадиха трупа му от аквариума един час по-късно.

Излезе, че е имало свидетели в галерията отдолу — двама адвокати от „Уинстън и Страун“. Те си пийвали бяло вино пред аквариума с електрически змиорки, когато Кент Чарлс цопнал с главата напред. Според тях дясната ръка на Кент се плъзнала в една от малките пещери, очевидно стряскайки обитателя ѝ. Змиорката захапала китката му здраво. Един от клатещите се крака на Кент ударил друга змиорка, която грабнала своята порция. Трета змиорка се присъединила към авантата и дръпнала другата ръка на Кент в своята пещеричка чак до лакътя. Двамата съдии стояли ужасени, докато Кент Чарлс бавно се давел от другата страна на стъклото с широко отворени очи. Ръцете и краката му били раздърпвани напред-назад в ужасяващата война на разкъсване.

Бени изтича долу да извика полицията. Аз стоях до перилата на аквариума. Кент беше престанал да мърда преди малко. Все още стоеше надолу с главата във водата и змиорките подръпваха тялото му. Можех да видя през водата как тълпа от зяпачи се боричка за място пред стъклото на аквариума. Мислех си за бедния Бил Уилямс и за това как неговото дълго чакано тържество беше провалено от това злоещо разкъсване.

— Страхотна работа, Рейчъл!

Аз се обърнах. Пол стоеше пред мен и се усмихваше насила. Погледнах го.

— Какво, по дяволите, правеше горе?

— Май бях една крачка пред теб. Видях бележките за Джо Оливър, когато бях в апартамента ти. После видях съобщението от Джо във вестника — това за видеокасетата. Свързах нещата и наблюдавах Джо долу. Когато се измъкна насам, аз го последвах. Видях всичко. — Той поклати глава. — Не мога да повярвам, че моят приятел Кент...

— Твоят приятел щеше да ме убие — казах аз.



— Знам. Не можех да повярвам. Тъкмо се опитвах да измисля как да му отвлека вниманието, когато Бени нахлу.

— Кент щеше да ме убие — поклатих глава. — Ти не направи нищо, за да го спреш.

— Ей. Казвам ти. Смятах да направя нещо. Да обърна един от празните аквариуми. Нещо такова. Да ти дам шанс да избягаш.

Погледнах го.

— Ако не се бе появил Бени, щях да съм мъртва. А ти все още щеше да се криеш под масата.

— Не. Разбираш всичко погрешно, Рейчъл.

— Качих се горе, за да спася теб, Пол.

— Щях да ти помогна. Наистина щях. — Пол се опита отново да се усмихне. Приличаше повече на гримаса.

Изгубих интерес към разговора.

— Остави. Върни се при твоите трилъри на ужким.

Обърнах се и тръгнах към стълбите.

— Почакай за минута — извика Пол, когато доближих стълбите. — Къде отиваш?

Спрях се на горното стъпало и след това бавно тръгнах надолу. Не погледнах назад.

## ГЛАВА 44

Като се вземе всичко предвид, погребалната церемония онази събота бе извършена с почести и умереност. Ковчегът беше положен върху четири черни мраморни блокчета до отворения гроб. Обвит беше с две дебели стоманени въжета. Те бяха прикрепени здраво с кука към дълго въже, висящо от стрелата на дизеловия кулокран, паркиран зад ковчега. Кулокранът, извисен над гроба, хвърляше кръстовидна сянка върху огромната тълпа.

Меги стоеше на края на огромния гроб. Тя носеше черна рокля, бели перли и черни обувки с токчета. Гюс вероятно беше гол вътре в боровия ковчег с размерите на микробус „Форд“. Двама мъже от управата на зоологическата градина стърчаха неловко от двете страни на ковчега. Пазачът на Гюс — млада жена в сива униформа на зоологическата градина — стоеше до Меги и от време на време забърсваше очите си с носна кърпа.

Меги произнесе кратко слово пред купищата микрофони, миникамери и фотоапарати, насочени срещу нея от другата страна на отворения гроб.

— Отче наш — рецитираше тя, докато камерите щракаха и святкаха, — ние знаем, че и перце не пада без твое знание. Успокой тези, които надживяха Гюс. Увери ги, че той е щастлив и е с теб в рая.

Меги отстъпи назад и кимна с глава към краниста. Двигателят силно зарева и грамадното колело започна да се върти. Всички очи бяха насочени към ковчега. Въжетата се опънаха, дървото заскърца, ковчегът се повдигна, клатушкайки се леко във въздуха. Четирима работници, по един на всеки ъгъл, поведоха ковчега към огромната правоъгълна дупка. Един от тях сигнализира на краниста с юмрук. Ние наблюдавахме огромната борова кутия да потъва бавно в земята.

Меги изчака, докато въжетата бяха откачени от ковчега и повдигнати високо нагоре с дрънчене и люлеене в синьото небе. Тя отиде до купчината тъмна пръст отстрани на гроба, взе лопатата, загреба малко пръст и я хвърли в дупката. Буците изтропаха по

дървото долу. Меги подаде лопатата на пазача на зоопарка, който загреба пръст, хвърли я в дупката и подаде, инструмента на един от членовете на управата на зоопарка, който го изгледа, като че беше мъртва змия.

Постепенно се оформи редица от натъжени. Имаше деца и мъже, и жени от всички възрасти в редицата, която се виеше по чакълениите пътеки на гробището. Някои бяха облечени в черно, други бяха по шорти и фланелки. Един след друг те пристъпваха напред, взимаха лопатата, загребваха пръст и я хвърляха върху ковчега долу. Едно малко момиченце с бяла рокличка и черни кожени обувки хвърли в дупката червена роза.

Синди, Бени и аз чакахме Меги до църквата. Тя идваше към нас, последвана от тълпа репортери, оператори и фотографи. Репортерите крещяха своите въпроси и тикаха микрофоните си към нея.

Тя се обърна към тях на вратата на църквата.

— Дайте ми пет минути, момчета, и след това ще се радвам да отговоря на въпросите ви. — Тя погледна към нас, като отвори вратата на църквата. — Влезте — прошепна тя. — От тези лешояди ме побиват тръпки.

Минахме през помещението на покойниците. Докато останалите влизаха в кабинета на Меги в задната част на църквата, аз се спрях пред малкия ковчег. Той стоеше на дървена поставка в средата на стаята, където Меги го бе оставила тази сутрин, след като Синди, Бени и аз пристигнахме.

Тримата дойдохме рано-рано с плик, пълен с понички. Меги бе приготвила голяма кана кафе три часа преди погребението. Докато четиримата седяхме около масата и пиехме кафе от дебели млечнобели чаши, аз им обясних какво излезе наяве през 36-те часа, след като тялото на Кент Чарлс бе извадено от аквариума.

— Полицията получи съдебно разрешение и отвори вчера следобед сейфа на Кент — обясних аз. — Намериха всичките седем видеокасети, две копия на лентата с Джо Оливър и фалшивата с Измаел и Синди.

— Ами останалата част от мрежата на Ханаан? — попита Синди.

— Не са повече от четирима, а може би и само двама — казах аз. — Детективът Турели ще ги арестува един по един. Ще изпрати съобщение по вестниците — всяка седмица до един от тях. Ще

уговори място за предаване на някоя спирка след полунощ, все едно, че е обичайна сделка. Когато Ханаан-1 или Ханаан-4, или който и да е друг от тях слезе от влака и отиде при мъжа с пакета, ще разбере, че го чака полицаи.

— От собствения си джоб ли финансираше Кент тази история „Ханаан“? — попита Бени.

— Не мисля. Тайрън Хендерсън направи някои компютърни справки по разходите на „Ботълс и Канс“. Той откри някои странни искания за разходи от Кент Чарлс през последните две години. Десет хиляди тук, десет хиляди там — за заплащане на несъществуващи съдебни репортери и експерти и за подпомагане на тъжители. Изглеждат достатъчно за финансиране на операцията и достатъчно малко, за да се загубят из разходните файлове на „Б и К“.

— Как е разбрал Кент за видеолентите в моя сейф? — попита Синди.

— Казал му е Кал Пембертън. Полицията разпита Кал вчера. Кент е бил този, който е изпратил Кал при теб преди около година, когато Кал се е оплакал за проблемите с жена си. По-късно, когато Кент го попитал как е минало, Кал му казал, че Синди дори щяла да пази видеокасета с него, ако той пожелаел. След като Маршал умрял, Кент решил да отиде и вземе касетите от апартамента ти. Когато намерил тази с теб и Джо веднага измислил план за изнудване. Той сметнал това за шанс да разчисти сметките си с Джо Оливър.

— А откъде Рамбо разбра, че трябва да дойде да те спасява? — попита Меги, сочейки Бени.

Аз се усмихнах на Бени. Ние бяхме прекарвали повечето време в четвъртък вечерта в полицията, за да отговаряме на въпроси. Бени ми беше ядосан за това, че го отстраних от разследването. Бях му сервирала обяснение, което звучеше неубедително и за самата мен, но се бях заклела пред себе си никога да не позволя на Бени да разбере, че е бил заподозрян.

Бени се ухили.

— Аз бях жаден. Рейчъл трябваше да ми донесе питие. Когато тя не се върна, отидох да я намеря. Точно завих зад ъгъла, когато тя се втурна по стълбите нагоре. Проследих я, но се изгубих в проклетите коридори и проходи. Докато я достигна, Кент Чарлс вече насочваше пистолета си към нея. Не знаех какво да направя. Сграбчих пожарния

маркуч, развих го и пуснах водата с пълна сила. — Бени се усмихна и се приведе напред в стола си. — Останалото е история. Приемете го, момичета. Вие виждате жребца с най-големите топки от тази страна на река Пекос.

Ние се засмяхме.

— Едно нещо не разбирам — каза Синди. — Каква беше видеокасетата, която донесе Джо за размяната? Нямахме истинска видеокасета с мен и Измаел.

— Това е любимата ми част — казах аз усмихната. — Кевин Турели я извади от аквариума за акули вчера сутринта. Преди пет години Джо Оливър представяше съдебното жури в голям процес за вътрешна измама, засягаща акции и ценни книжа на мексиканска златна мина. Това обещавахе да бъде сигурна победа за Оливър, с вероятни щети за петдесет милиона долара. Той имаше споразумение за процентна такса, което означаваше, че би могъл да получи до десет милиона. Греъм Маршал представяше главните защитници и свърши невероятна работа. Съдът присъди само три милиона щети. Накрая Джо Оливър не получи почти нищо. Когато всичко свърши, Маршал заведе Оливър и жена му на вечеря и му подари малък спомен за случая: видеокасета със съкровището на Сиера Мадре. Оливър я държеше на полицата в офиса си. Това беше и видеокасетата, която донесе в аквариума. Същата, която хвърли при акулите пред очите на Кент. Касетата, която Кент помисли за главната жила.

Прекъсна ни операторът на крана, който искаше да знае кога трябва да вдигне ковчега на Гюс...

А сега Гюс беше погребан. Ковчегът на Ханаан щеше да бъде следващият, след като тълпата напуснеше. Прекарах ръка по гладкия капак на ковчега и тръгнах към офиса на Меги. Бени ми връчи пластмасова чаша с шампанско, щом влязох, и след това наля шампанско на всички. Всички вдигнахме чаши.

— За Гюс — каза Бени. — Нека почива в мир там горе в голямата речна джунгла на небето.

Всички ме погледнаха. Аз държах чашата си малко по-високо.

— За Синди, Бени и Меги — казах аз. — Моите трима приятели.

Погребяхме Ханаан късно този следобед. Церемония нямаше. Меги предаде ковчега на един от работниците и му каза да го зарови. Тя чукна веднъж по капака и каза:

— По-добре този път си стой вътре, момче.

## ЕПИЛОГ

Студен вятър духа от езерото. Прозорците на хола ми потреперват. Ози се е свил до мен на дивана и спи дълбоко. Според земеделския справочник ни очаква дълга, сурова зима и аз съм склонна да повярвам. Първият скреж падна през октомври. Вече имаме сняг, а остават още три седмици до Деня на благодарността.

Последния месец аз окончателно приключих дневника за Ханаан. Изпратих копие на Измаел Ричардсън заедно с бележките по разследването и триста от авансово платените ми долари. Придружителното писмо удостоверяваше, че изпращам пълно копие на моя файл „Ханаан“.

Но това не беше вярно. Все още имам едно малко картонче.

Бени напусна „А. и У.“ на първи октомври. Той започва работа в юридическия факултет „Де Пол“ на първи януари следващата година. Изпрати ми картичка от Пуерта Ватарта миналата седмица.

Синди Рейнолдс си намери работа като модел в едно телевизионно шоу и аз ѝ помогнах при съставянето на договора ѝ за работа.

Меги Съливан остана моя клиентка. Следващата пролет ще водим дело с един от нейните доставчици на ковчези.

Не съм се виждала и говорила с Пол Мейсън от нощта, когато умря Кент Чарлс. Съмнявам се, че той би искал да си спомни за тази нощ. Аз също не желая. Предполагам, че все още запознава студентите си с подвизите на Сам Спейд и Лю Арчър.

Джулия Маршал, вдовицата на Греъм, се обади минатата седмица, за да попита за последните резултати от разследването по „Ханаан“. Ще се срещнем с нея утре следобед.

Измаел Ричардсън ми предложи да не казвам на Джулия Маршал всичко, което съм открила. В края на краищата нейният съпруг е мъртъв и животът продължава. Но мисля, че тя заслужава да чуе пълната история. И когато ѝ я разкажа, вероятно ще ѝ дам онова картонче. То лежи на масичката за кафе, докато пиша това. Единият ѝ

ъгъл е сдъвкан от куче, а на върха има дупка от карфица. Намерих го в нюйоркската книжарница преди пет седмици. Бях по работа на „Уолстрийт“, която свърши на втория ден по обяд. Взех такси до Гринуич Вилидж да се срещна с един приятел. Бях подранила с десет минути, така че надникнах в съседната книжарница.

Изглеждаше обещаващо — без маси за бестселъри, без календари с момичета по бански, без компютърен отдел — само етажерки от пода до тавана, дълги тесни пътеки, трима сериозни зяпачи и кана за кафе в дъното.

До каната за кафе имаше дъска за обяви, претрупана с обяви, забодени с кабарчета — някои на късчета хартия, други на картончета, и няколко с редица късащи се лентички с телефонни номера. В прилив на носталгия по училищните дни аз пийвах черно кафе от хартиената чаша и разглеждах молбите за пътувания (до Боулдър, до Суортмър, до Санта Фе), жалбите за изгубени котки, предложенията за продажба (месингово легло, машина за еспreso).

Възрастният собственик до входа, наведен над тънко томче поезия от Уолъс Стивънс, нямаше представа кой е поста ил обявите на дъската, а още по-малко го беше грижа кой ги взима. Аз взех една. Никой от зяпачите не забеляза. Сложих обратно кабарчето и прибрах картончето в чантата си. По време на обратния полет до Чикаго се сетих за смеха на Кент, когато му казах, че лотарията е на Маршал. „Той не е единственият“, беше казал Кент.

Съобщението на картончето беше написано ясно с черно мастило и правилни печатни букви:

ХАНААН №671  
МЯСТО НА ПРЕДАВАНЕ I  
2,00 ЧАСА СУТРИНТА. СРЯДА.



# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.